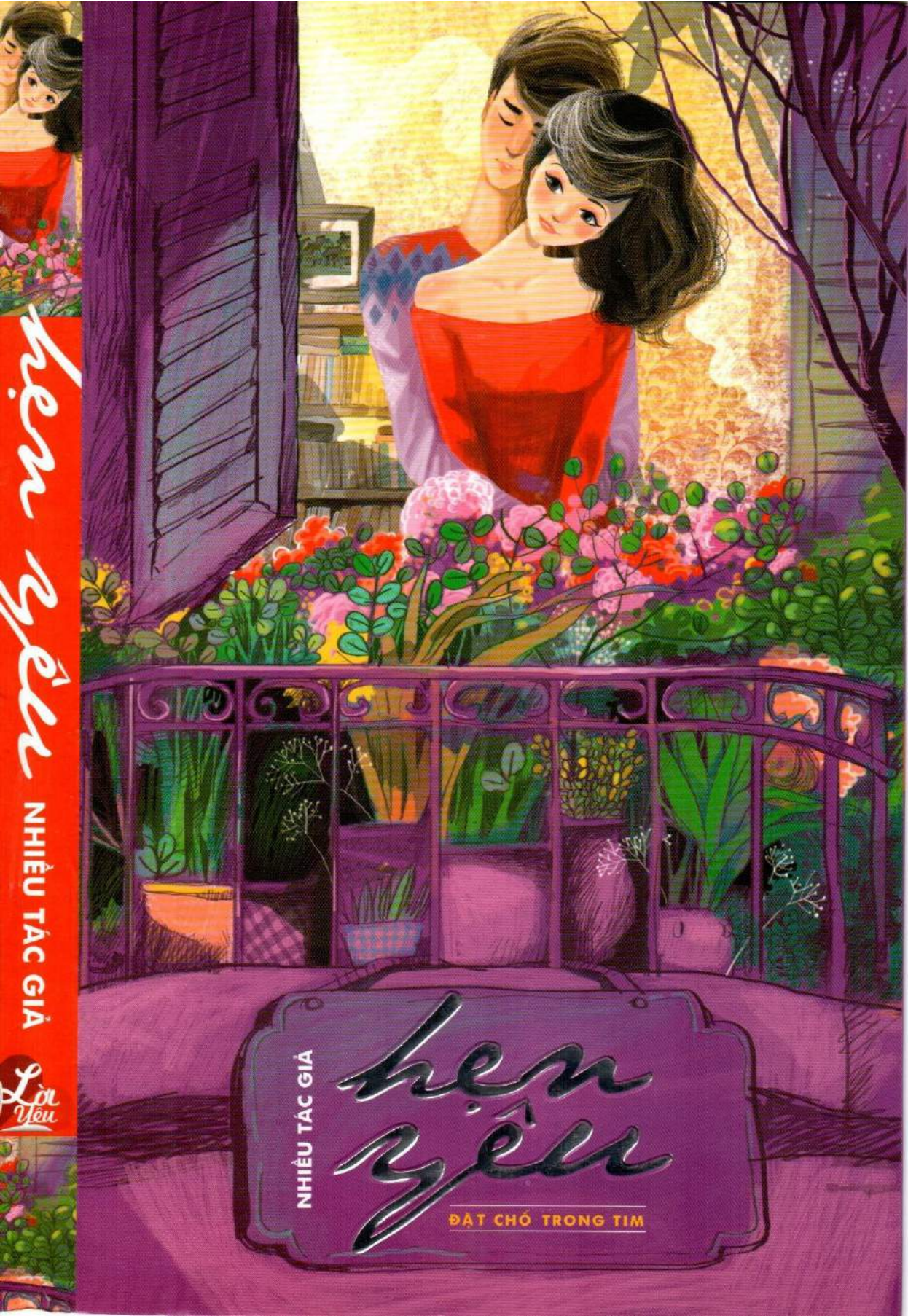

hẹn yêu

NHIỀU TÁC GIẢ

Lời Yêu

NHIỀU TÁC GIẢ

hẹn yêu

ĐẶT CHỖ TRONG TIM

Đặt chỗ trong tim: _____

Tên người đặt: _____

hẹn yêu

[Cùng xếp-ri Bộ sách được yêu thích nhất 2011:

Hãy Nói Yêu Thôi, Đừng Nói Yêu Mãi Mãi -

Khúc Tình Tự -

Lạc Mất & Tìm Thấy -

Truyện Đôi Valentine]

Với các tác giả nổi tiếng:

Hoàng Anh Tú,

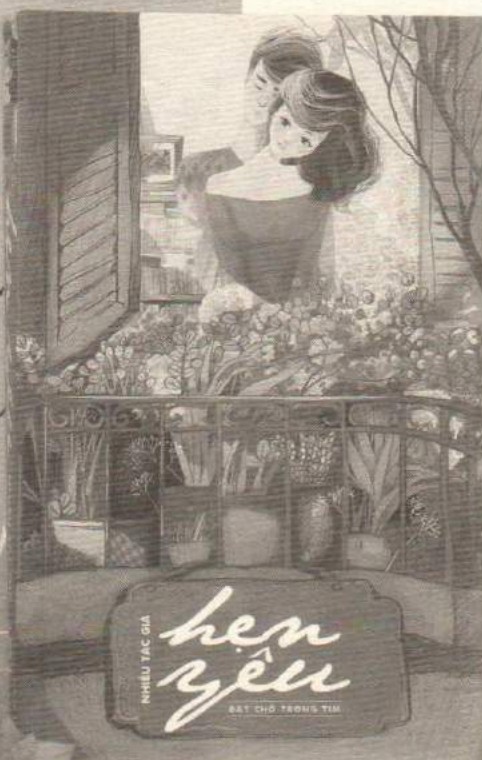
Phan Hồn Nhiên,

Ploy,

An Yên, Khánh Linh,

Trần Minh Hợp...

Hẹn
Yêu
& những
lời hẹn khác

Cùng bạn đọc yêu mến!

Hẹn Yêu là những cuộc hẹn để yêu nhau hay những cuộc hẹn của người đang yêu? Hẹn yêu hay hẹn với tuổi trẻ chúng ta đang sở hữu? Cuốn sách này sẽ trả lời cho bạn điều đó. Tiếp tục đồng hành với HẸN YÊU là một Phan Hồn Nhiên miên man với nhịp sống đô thị, những người trẻ trong những tiểu vùng khí hậu khác nhau. Hoàng Anh Tú với sự tìm tòi, sáng tạo không ngừng trong cách thể hiện, cách tiếp cận với tình yêu người trẻ. Ploy vẫn hừng hực cùng trái tim đa cảm, những chuyến bay, những vùng đất mới. An Yên, Phan Ý Yên hay nhiều cây bút khác mỗi người một vẻ, một cá tính, một sáng tạo riêng tạo nên những không gian mới mẻ, say mê nhưng cũng đầy sự thức tỉnh.

HẸN YÊU- Hẹn các bạn một mùa yêu dài đầy
qua 250 trang sách.

Thưa cùng bạn đọc!

Trên tay bạn lúc này là tập sách thứ 8 trong bộ sách LỜI YÊU được thực hiện bởi 2!Team. Như vậy là chỉ còn 2 tập nữa, bộ sách LỜI YÊU sẽ đi trọn hành trình của đợt sách kỷ niệm 10 năm tuổi. Bộ sách LỜI YÊU sẽ hoàn thành sứ mệnh lịch sử của mình để mở ra một tủ sách mới toanh: NGƯỜI TRẺ VIỆT. Trong tủ sách mới này, sẽ là nhiều bộ sách khác nhau với nhiều mảng đề tài, nội dung cũng như những hình thức sách khác nhau, không còn chỉ quẩn quanh với đề tài tình yêu của người trẻ. Với tham vọng xây dựng một tủ sách riêng cho NGƯỜI TRẺ VIỆT, đồng hành với người trẻ trên bước đường trưởng thành, tủ sách mới này đang được gấp rút xây dựng bởi một ban biên soạn quy mô hơn, chuyên nghiệp hơn. Tại đây, bạn có thể tùy chọn cho mình những cuốn sách mà bạn yêu thích, bạn cần, bạn muốn có.

Trước khi đến với cuộc hẹn lớn từ tủ sách NGƯỜI TRẺ VIỆT, một cuộc hẹn mừng sinh nhật 1 tuổi của xê ri sách LỜI YÊU là ngày 18 tháng 4 tới với tên gọi: TUỔI MỚI đã sẵn sàng chào đón bạn ngay từ hôm nay. Nếu bạn đã từng đồng hành với LỜI YÊU, hãy đặt chỗ sớm nhất cho ngày sinh nhật đặc biệt này bạn nhé!

Ban Biên Soạn

mục lục

Cố chấp yêu	12
Tình cũ	34
Chuyến bay dài ngất	43
Hẹn yêu	50
Thơ sắn	58
Trò chơi đồ chữ	65
Một cuộc hẹn tròn vo	75
Mối quan hệ đặc biệt	94

Hẹn

mục lục

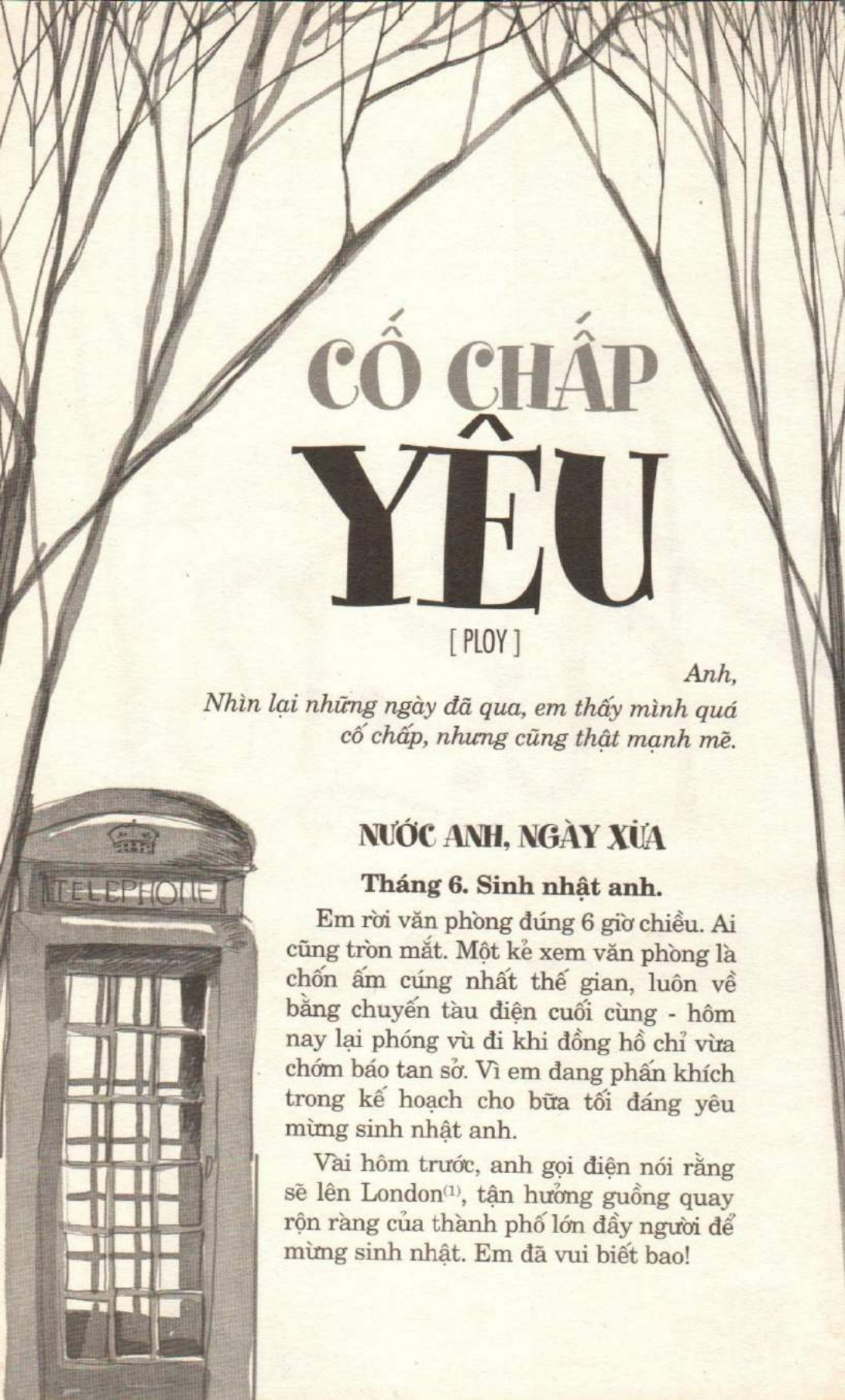
Yêu

- 102 Yêu thực sự
- 110 Bó oải hương từ Provence
- 117 Bánh táo và bánh phô mai
- 126 Calypso trong mưa
- 136 Có một đôi yêu nhau
- 144 Ở bên cô ấy
- 160 Khách sạn Memory
- 169 Nếu như anh chỉ có một mình
- 177 Như là mơ thôi
- 190 Rón rén yêu

Hẹn hò siêu bí kíp 211
Horoscope 238

CỔ CHẤP YÊU

[PLOY]

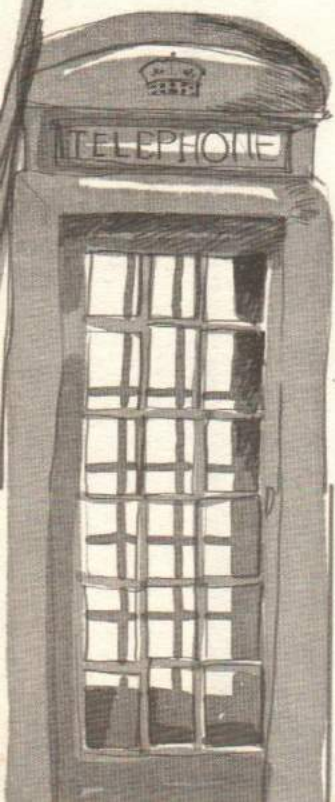
*Anh,
Nhìn lại những ngày đã qua, em thấy mình quá
cổ chấp, nhưng cũng thật mạnh mẽ.*

NƯỚC ANH, NGÀY XƯA

Tháng 6. Sinh nhật anh.

Em rời văn phòng đúng 6 giờ chiều. Ai cũng tròn mắt. Một kẻ xem văn phòng là chốn ấm cúng nhất thế gian, luôn về bằng chuyến tàu điện cuối cùng - hôm nay lại phóng vù đi khi đồng hồ chỉ vừa chớm báo tan sở. Vì em đang phấn khích trong kế hoạch cho bữa tối đáng yêu mừng sinh nhật anh.

Vài hôm trước, anh gọi điện nói rằng sẽ lên London⁽¹⁾, tận hưởng guồng quay rộn ràng của thành phố lớn đầy người để mừng sinh nhật. Em đã vui biết bao!

Em đợi anh trong một quán cà phê nhỏ nhắn. Thi thoảng tay em sờ lên túi, nắn nắn món quà sinh nhật tặng anh: Chiếc hộp đựng hai mươi bốn con hạc giấy. Mỗi cánh hạc mừng một tuổi. Em đã hôn từng hạc giấy. Má em ửng màu lãng mạn khi hình dung mỗi năm sau này, vào đêm trước sinh nhật anh, em sẽ gấp tặng anh một cánh hạc.

Chờ. Đợi. Đợi. Chờ. Thuộc số những người thiếu kiên nhẫn nhất quả đất, ấy mà đột nhiên em lại có lăm điềm tỉnh để ngóng anh. Em gọi mãi cho anh, vài phút một cuộc. Nhưng tận 11 giờ đêm, quán sắp đóng cửa, vẫn chỉ có những tràng "tút tut" đều đặn trả lời em.

Trên xe buýt về nhà, mân mê hộp quà sinh nhật anh, em bắt gặp mình lo lắng: "*Chúa ơi, đừng có tai nạn nào xảy đến với anh ấy nhé! Hôm nay là sinh nhật anh ấy mà.*"

Đúng lúc em sắp chấp tay cầu khẩn Chúa trời xin bình an cho anh, thì di động rung lên. Anh nhắn tin. Anh đột nhiên mất hứng, chẳng muốn rời Southampton⁽²⁾ nên cho em leo cây.

Em nóng mặt và bắt đầu suy diễn... Biết đâu anh đã đổi gạ. Biết đâu anh đang chung vui cùng một cô gái nào khác. Chúa ơi, nếu thế thật thì mong anh hãy gặp một chuyện thật xấu vào! Như anh đang đi trên phố thì có một cái bàn ủi lao ra từ cửa sổ nào đấy, trúng đầu anh.

Đầu tháng 7. Sáng. Văn phòng.

Ngắm làn khói mỏng mảnh yếu điệu bay khỏi tách cà phê, em mừng tượng lại mọi chuyện: Hai đêm trước, em đến bar The Hub cùng đồng nghiệp.

Vào bar, em bước ngang quây rượu. Một chàng trai đang tán chuyện cùng hai cô gái. Chính anh! Em không quay sang nhìn, con người thậm chí

không đảo về phía anh, nhưng em chắc chắn đây là anh. Mắt em rất tinh, đặc biệt khi trước những điều, vật, người cần nhìn. Em cảm giác là ngay lúc ấy - lúc em lướt qua - anh đã thấy em.

Em tăng lờ bước thẳng, xem như anh chẳng hề tồn tại, ngay trong bar The Hub hay thậm chí là trên cõi đời này. Em mơ hồ đánh hơi được chuyện trúc trắc: Anh ở đây, London, mà chẳng thèm liên lạc với em. Hai tháng trước, khi em tốt nghiệp, tiễn em lên London làm việc, anh đã hứa sẽ sớm thăm em.

Em nhập hội cùng đám bạn, quay cuồng trong tiếng nhạc nứt tai. Lòng em chỉ toàn không khí. Não em chỉ toàn không khí. Em linh cảm rằng ánh mắt anh luôn bám sát em. Anh rất biết, khi không thể cất nghĩa tâm trạng mình, em sẽ trốn vùi trong quay cuồng nhảy múa.

Anh đến bên khi em đang nhăm nháp vị đắng chát của Margarita⁽³⁾. Anh chào em bằng ba cái hôn: Má phải - má trái - má phải. Má em nóng, do rượu hay do anh?

Em chẳng nhìn anh, tuôn một tràng: *"I was waiting for your call in vain on your birthday. Why are you here? Why didn't you call me as you promised? You promised that you would call me right away when coming to London..."* (Em đã vô vọng chờ điện thoại của anh trong ngày sinh nhật anh. Tại sao anh ở đây? Tại sao không gọi cho em như đã hứa? Anh hứa rằng nếu lên London, anh sẽ gọi em ngay...)

Anh quay lưng bỏ đi khi câu nói của em vẫn còn lửng lơ. Em nhìn anh xa dần, rồi bị che khuất bởi người là người. Không có câu trả lời và em chẳng hề ngờ ngác. Quá rõ ràng rồi còn gì!

Sau đó, sau đó...

Em lắc lư như điên, nốc tất cả các loại cồn mà tay vớ được. Em đã hét *"Tôi còn tỉnh lắm"* vào mặt một đồng nghiệp, khi cô ấy từ chối rót thêm rượu cho em. Em đã bắt gặp ánh mắt anh khó hiểu và ái ngại.

Quán đóng cửa. Vừa bước ra ngoài, em liền ngồi bệt xuống lề đường, thét lớn *"Why did you treat me like that? I*

love you sooo muchhhh ..." (Sao anh đối xử với em như thế? Em yêu anh rất nhiều...), trước khi bị ấn vào taxi về nhà.

Những chuyện kể đến, em quên sạch. Việc hôm sau em thức dậy trên đúng giường của mình đã là một kỳ tích. Đầu quay mòng mòng và mascara chảy đen toét nhoe trên má, nhưng em đã nghĩ mọi chuyện vẫn ổn, chẳng qua chỉ là một đêm tiệc tùng hoang dại.

Em ngủ lại, rồi bị đánh thức bởi một cú điện thoại, tầm cuối giờ chiều. Một anh đồng nghiệp - con người tốt bụng khốn khổ đã đưa em về nhà - muốn kiểm tra xem em ổn hay không. Anh ấy kể rằng em đã rất lạ, rất đau khổ, rất náo loạn, rất mất hình tượng. Em tự thú âm ỉ rằng em yêu một ai đó. Em say mèm và gào thét trong nước mắt. Những trò ấy khiến ai cũng biết em đã bị ruồng bỏ.

Cuối tháng 7. Sáng. Văn phòng.

Anh chào buổi sáng em bằng một cú sốc: Anh đá em khỏi Facebook. Thăm Facebook anh mỗi sáng là một thói quen. Và hôm nay, những ngón tay em rút trên bàn phím khi phát hiện mình đã vắng khỏi danh sách bạn bè.

Có sao? Anh sợ những tin nhắn dò hỏi, comment phá bĩnh? Đã nhiều ngày rồi, em đâu làm phiền anh?! Chuyện ở The Hub đủ khiến em muốn độn thổ, đâu còn dũng khí mà quấy rầy anh. Sáng sáng vào văn phòng, những ánh mắt tò mò, ái ngại và châm chọc của đồng nghiệp làm em chỉ muốn trùm bao xộp che mặt. Mỗi khi ý nghĩ về anh làm da mặt em căng rạn đến tê tái vì tự trơ trẽn.

Em tự hỏi, tự phân tích rồi tự rồi...

Từ lúc bắt đầu, anh luôn muốn chúng ta "ở trong bóng tối". Em tôn trọng điều ấy. Yêu nhau hơn một năm trời, nhưng không ai trong trường, không bạn bè chung nào biết đến mối mật thiết giữa anh và em.

Em nhiều lần nghi ngờ. Em thường xuyên linh cảm xấu. Nhưng em ép bản thân tin rằng mỗi người có một cách yêu. Em xăm lời hứa với anh lên tiềm thức. Dẫu trong cơn bí tỉ nhất, em vẫn chẳng phun ra tên anh. Không ai biết khi say

rượu, người em gửi lời yêu đến chính là anh - chỉ ở cách em vài bước chân. Anh và em, mãi mãi là bí mật. Em luôn giữ lời hứa. Em luôn tử tế. Để rồi...

Hình ảnh anh quay lưng bước đi - chỉ thoáng nhớ thôi, tim em đã bóp một cách bất thường.

Em ớn. Em sẽ chỉ xin nghỉ làm hôm nay thôi. Anh unfriend⁽⁴⁾ em. Đến cái hạnh phúc nhỏ bé là được "vô hình" quan sát cuộc sống anh cũng không còn. Điều duy nhất em có thể làm cho bản thân là tìm cách tự bình ổn lại.

Tháng 8. Máy bay. Ghế ngồi bên cửa sổ.

Máy bay chậm chậm lăn bánh trên đường băng, chuẩn bị cất cánh. Em ngắm những đám mây xấp bông qua khung cửa sổ nhỏ xíu. Đây có thể là lần cuối em được ngắm bầu trời London như thế.

Em say đắm London. Nhưng em chọn ra đi, bởi càng nán lại, thần kinh em càng trầy trật.

Những viên gạch em bước qua, những cửa hiệu em ghé vào, ghế gỗ công viên em ngồi... Góc nào của London cũng thấp thoáng hình ảnh anh. Em đã luôn tưởng tượng về anh mọi nơi, mọi lúc. Trong bảo tàng, em tưởng tượng anh cùng em ngắm tranh. Trên xe buýt, em tưởng tượng anh ở ghế bên cạnh, đưa vai cho em tựa sau một ngày mệt mỏi. Trong trung tâm mua sắm, em tưởng tượng anh sẽ trông thế nào trong quần này, áo nọ. Nhiều và rất nhiều. Em lạc trong mê hồn trận tưởng tượng của mình. Hình ảnh anh cứ bay tứ tung, khiến thần sắc em ngày càng xấp vụn, tựa những mẩu bánh mì người ta vẫn quảng cho bồ câu ăn.

Tối qua, em thết đãi mình một bữa sang trọng trong nhà hàng nhìn ra sông Thames. Chỗ ngồi cạnh cửa sổ. Khung cảnh đẹp đến thần thờ. Em đã ước anh ở đó, ngồi đối diện em. Em muốn chia sẻ khung cảnh mê ly ấy với anh. Em luôn muốn cùng anh tận hưởng những điều xinh đẹp. Em muốn ôm anh khi trời nắng và hôn anh khi trời mưa. Em muốn... Em tiếc rằng mình chưa bao giờ nói cho anh biết những mong ước ấy. Nếu anh biết, có thể mọi chuyện đã khác. Hoặc cũng chẳng khác gì.

Cớ gì mà em mãi cố chấp, không chịu nhìn nhận thực tế? Em cấu gắt với bản thân bởi vẫn ngu si mong chờ một phép màu: Anh và em, theo một cơ duyên nào đó lại tiếp tục như chưa từng có biến. Từ bỏ công việc say mê, từ bỏ cơ hội dày công đeo đuổi mới được, từ bỏ thành phố yêu thích, em hẳn sẽ chênh vênh một thời gian dài vì một mảnh hồn đã bị rút mất. Từ bỏ tất cả - cái giá để quên anh.

Em về Hà Nội, mong bức tử những ám ảnh về anh. Nhưng thật tình, em không tự tin lắm.

HÀ NỘI, NGÀY XƯA

Tháng 9. Trưa. Văn phòng mới.

Suốt từ ngày về đến giờ, em luôn cảm thấy mình như một tờ giấy mỏng liệng trong không khí. Nhẹ nhàng, từ tốn và từ chối tiếp đất. Em lao vào công việc mới, dù bản thân vẫn chưa tìm lại được hứng thú nhất mình trong "chiếc hộp" văn phòng. Nhưng em cần vận động, cần bận rộn để bắt nhịp cuộc sống.

Trưa. Văn phòng lặng lẽ. Bài hát *It's not goodbye*⁽⁵⁾ thỏ thẻ phát ra từ iPod. Hơi lạnh và lời hát buồn tảm thêm đàng đàng vào những khối sắc cạnh lẫn lóc trong em. Nhạc nền bài *It's not goodbye* vào những nốt cuối cùng, em bày trò cá cược: Trong bốn bài còn lại của playlist, bài nào sẽ tiếp sau? Em bỏ phiếu cho một bản giao hưởng và hào hứng chờ đợi xem linh tính có hiệu nghiệm.

"*And what if I never kiss your lips again...*" - Bài *It's not goodbye* vang lên lần nữa, ngay sau khi chấm dứt. Chế độ

nghe *shuffle*⁽⁶⁾ đã chơi xỏ em. Cuộc sống luôn trêu chọc em như thế: Em nghĩ mình được bốn lựa chọn, nhưng cuối cùng mọi việc trôi đi theo hướng thứ năm. Em, sự chuẩn bị của em, tưởng tượng của em thua sạch. Cuộc sống thắng.

Em chưa từng muốn chiến thắng cuộc sống vì em biết mình không thể. Em chưa từng thèm quá một điều gì, yêu quá một ai đó vì em biết cuộc sống sẽ không chiều ý. Em luôn ngăn mình bấu víu vào những ảo tưởng mỹ miều để tránh bị thực tế quật ngã. Nhưng có một khoảng thời gian em đã quên khuấy điều đó. Em đã quá yêu anh, quá thèm bên anh. Khi em quá đà, cuộc sống quảng cho những điều chẳng lành.

Chỉ cần em bình thần chấp nhận những sắp xếp của cuộc sống thì mọi sự sẽ ổn. Cuộc sống, một cách đáng ngạc nhiên đã, đang và sẽ luôn thết đãi em tử tế. Ngoài chuyện với anh.

Giữa tháng 10. Tối. Nhà sách.

Đứng trước giá sách cao vót, đột nhiên em thèm ghê gớm một vòng tay nóng ấm. Từ tuổi ô mai, em đã mơ về những cái ôm thật chặt trong không gian bao la sách.

Thật sự em thèm anh - chính anh và chỉ anh - hay em chỉ thèm một vòng tay nóng ấm? Từ bất kỳ ai cũng được?

Ngoài tên tuổi, đất nước quê hương anh và vài câu chuyện tuổi thơ hài hước, em mù tịt về anh: Ước mơ của anh? Con người anh muốn trở thành? Những nơi anh muốn đến? Hơn một năm bên nhau, em đã quên hỏi, quên quan sát, hay em đã hỏi nhưng anh quẩn quanh không trả lời? - Em bắt đầu không nhớ nhiều điều về chúng ta. Phải chăng, ký ức em đã bước vào giai đoạn lão hóa?

Anh và em, xa nhiều hơn gần, lạ nhiều hơn quen. Đã đủ điều kiện để em yêu anh nhiều rất nhiều? Nếu anh không đột ngột quay lưng khiến em gục ngã, nếu em không quá cay cú, nếu chuyện không mập mờ, em hẳn đã chẳng đi lại mãi trong quá khứ.

Ngày ngày và đêm đêm, em cần mẫn nghĩ về anh, cật lằn ra những dấu hiệu xộc xệch, xét xem mình đã làm gì không đúng, gắng cắt nghĩa suy nghĩ và hành động của anh.

Mỗi lúc lòng em lạnh, nghĩ về anh như đốm lửa nhẹ nhàng lan tỏa. Mỗi lúc em cô đơn, hình ảnh anh giúp em bớt chơi vơi. Mỗi lúc em bất ổn, anh là cứu tinh. Nhưng anh chỉ là thế thôi! Khi nội tâm em bình ổn, em tan tác với từng kỷ niệm nhỏ bé nhất. Em say khướt bê bết, em đứng bên bờ sông Thames chờ gió hất nước mắt bay xa - bức tranh buồn như thế đâu đáng nhớ.

Em thêm một vòng tay nóng ấm. Em thêm một người cùng em khám phá những vùng đất mới, cùng em uống một cốc cà phê chiều mưa, cùng em pha bột nướng bánh, cùng em tranh giành cái điều khiển tivi và đánh thức em mỗi sáng bằng một nụ hôn. Em tin mình xứng đáng được một chàng trai yêu thương thật thà bằng cả trái tim - yêu thương những xinh xắn và cả những xấu tính của em.

Mùa Đông đang khê khàng quần lầy Hà Nội. Mùa Đông năm nay, có lẽ em lại lặng lẽ đứng giữa nhà sách.

Tháng 12. Đêm. Bếp.

Có một tin tốt: Em đã nhiều ngày không nghĩ đến anh.

Và một tin xấu: Em vừa rót cho mình tách trà nóng, ngồi vào bàn ăn và cố gắng tẩy sạch não. Vì anh.

Em muốn quên những chuyện tởm toại ngày xưa. Em muốn quên con người lạ lùng của anh. Em muốn quên mọi cảm xúc cũ kỹ. Em muốn quên rất nhiều thứ. Những thứ em muốn quên đều liên quan đến anh. Chỉ cần quên anh, em sẽ ổn. 100% ổn. Em đã gắng hết sức và em đã làm được. Có những ngày trôi qua mà em không mảy may một ý nghĩ về anh. Em đã vui lại và nhẹ nhàng hơn.

Tối nay, em vừa hẹn hò với một chàng trai. Anh chàng khá dễ thương, nhưng nụ cười của anh ta khiến em tím tái. Em đã thấy anh đang cười. Khóe môi hiện lành và ánh mắt cũng cười. Em quyết định không gặp lại chàng trai ấy.

Em muốn quên. Nhưng quái đản thay, em chẳng muốn quên anh sạch sẽ. Nếu có thể đong đếm, em chỉ muốn quên anh hơn 90% một chút.

Tháng 4. Phòng chờ Đại sứ quán Anh.

Một tiếng nói bí mật vẫn thì thầm với em rằng em sẽ gặp lại anh. Một ngày nào đó.

Em không nên nhớ một người từng khiến mình rúm rỏ. Nhưng trí nhớ em như một cái bị rách thần kỳ. Nó gạn những những kỷ niệm làm em buồn khóc, cho rơi qua lỗ thủng. Chỉ ngọt ngào và hạnh phúc ở lại. Em nhớ anh ôm em rất ấm và hôn em rất lạnh. Em nhớ nụ hôn "bằng giá" của anh: Ngậm viên đá nhỏ trong miệng và hôn. Em nhớ cách anh hít hà mùi tóc em. Em nhớ cách anh nhấc bồng em. Em nhớ anh bất ngờ ôm em từ đằng sau, hôn vào cổ em, khẽ khen "*Mùi em thơm thơm!*"

Em quyết định thế này: Nếu không thể dứt nghĩ về anh, cần phải khiến những suy nghĩ ấy giúp ích cho mình. Nghe ngóng được rằng anh đang làm việc tại London, em xin học bổng cao học sang Anh. Và em đã đạt được.

Khi quá tha thiết một điều gì trong cuộc sống, em luôn biết cách để tóm lấy. Em đang tha thiết... Một trưa Hè London, em sẽ gặp anh. Em sẽ chặn anh lại, hỏi rõ ràng chuyện cũ. Hoặc em giáng cho anh một bạt tai. Hoặc em mỉm cười đi thẳng. Anh muốn bước ra khỏi cuộc sống của em, nhưng em chưa sẵn sàng. Cho đến ngày chúng ta chào nhau lần nữa thì chưa phải là tạm biệt.

Em không có ý hoán chuyển những sắp đặt của cuộc sống, không tham vọng chiến thắng cuộc sống. Em chỉ muốn hợp tác với cuộc sống để biến những thời khắc mình trải qua thêm thú vị. Em muốn thử thêm một lần. Em muốn biết em và anh gặp gỡ là nhân duyên hay trò bốn cọt của số mệnh.

NƯỚC ANH, MỘT NĂM VÔ TÌNH

Tháng 9. Máy bay. Ghế ngồi cạnh lối đi.

Suốt chuyến bay từ Hà Nội sang London, em bạo hành iPod bởi duy nhất bài hát *It's not goodbye*. Liệu có phải em quá lạm nó thành ám ảnh, chẳng rõ từ bao giờ đã tin chắc

rằng lời hát báo hiệu số mệnh của anh và em: Cho đến ngày em chào anh lần nữa, thì chúng ta vẫn chưa phải là tạm biệt.

*"And what if I never kiss your lips again
Or feel the touch of your sweet embrace?
How would I ever go on?
Without you there's no place to belong*

*Well someday love is going to lead you back to me
But 'til it does I'll have an empty heart
So I'll just have to believe
Somewhere out there you're thinking of me*

*Until the day I let you go
Until we say our next hello
It's not goodbye!
'Til I see you again
I'll be right here remembering when
And if time is on our side
There will be no tears to cry on down the road
There is one thing I can't deny
It's not goodbye!
..."*

(Và nếu em không bao giờ được hôn môi anh lần nữa?
Hay cảm nhận vòng ôm anh ngọt ngào?
Làm sao em sống tiếp?
Không có anh, em không có nơi để thuộc về

Một ngày nào đó, tình yêu sẽ dẫn lối đưa anh về lại bên em

Nhưng đến ngày ấy, em sẽ phải sống cùng trái tim rỗng
Nên em chỉ cần tin

Ở một chốn nào đấy, anh đang nghĩ về em

Cho đến ngày em buông anh đi

Cho đến ngày chúng ta chào nhau lần nữa

Thì chưa là tạm biệt!

Cho đến khi em gặp lại anh

Em sẽ vẫn ở đây nhớ về ngày xưa

Và nếu thời gian đồng thuận

Sẽ không có một giọt nước mắt nào phải rơi trên phố

Có một điều em chẳng thể phủ nhận

Chưa là tạm biệt!

...)

Thu. Đông. Xuân. Hạ.

Anh và em đều mê sách. Chúng ta thường đọc thâu đêm trong thư viện - thời gian duy nhất, nơi chốn duy nhất ít người bắt gặp; hay có bị bắt gặp thì cũng chẳng ai nghi ngờ anh cùng em hò hẹn. Chỉ là hai con mọt sách bắt bạn cho bớt buồn. Đôi lần học thi, chúng ta còn đón bình minh bên cửa sổ khuất sau giá sách to sụ, thưởng thức thứ cà phê sắc mùi công nghiệp trong cốc giấy.

Có một lần, em ngủ gục khi đang đọc, anh đã bế em đặt vào xô-pha. Rồi anh ngồi dưới đất, lưng tựa vào xô-pha, ngấu nghiến tiếp những câu chữ. Khi tỉnh dậy, em đã chìm đắm vào anh - hình ảnh anh lặng trước trang sách, nét mặt tĩnh tại cùng mắt sáng lấp lánh. Nếu về anh lúc ấy, hẳn là một trong những bức họa đẹp nhất thế giới.

Giờ đây, em bầu víu vào sách để tìm anh trong biển người. Tin tức về anh dao động giữa 0 và 1 - anh cắt liên lạc với bạn bè cũ. Lần cuối họ nghe về anh là anh đến London làm việc sau khi ra trường.

London có bao nhiêu cái nhà sách? Google cũng bó tay. Em chỉ biết trong suốt gần năm rông, những tối không học không làm, những cuối tuần, em đều xâm lăng một địa phận nào đấy của sách. Để tìm anh.

Khi huy hoàng, diễm lệ - căn thư viện cổ rộng lớn, không gian nức mùi gỗ tỏa ra từ giá sách, từ bàn ghế đã nhiều chục năm tuổi. Khi độc đáo, hiện đại - nhà sách là căn nhà hẹp nằm ở góc ngã tư cũng hẹp, dành riêng cho dân sáng tạo, không gian đặc màu trắng toát. Khi thật bụi phủi - một nhà sách cũ chất đầy những cuốn đã ngả vàng, hương thời gian khoác lên tri thức một lớp đạo mạo...

Đông Tây Nam Bắc London, trên dưới trăm nhà sách, nhưng chưa bao giờ em thoáng thấy một ai đó nhang nhác anh.

Thu Đông Xuân Hạ London, trên dưới trăm nhà sách, nhưng thần may mắn bo xì em. Niềm tin nức cười em dành cho số mệnh (một thứ trời ơi đất hời do mấy mù thầy bói và các nhà văn nhào nặn nên!) tan chảy nhào nhoét như nước đá phơi nắng Hè nhiệt đới.

Hai tháng cuối cùng ở London trước khi tốt nghiệp, em ghé những nhà sách, thư viện mới như một thói quen. Ý chí em bé nhỏ dần. Em chán nản việc dáo dác nhìn khắp nhà sách, rồi phải nuốt trọn một khối thất vọng bốc mùi. Em bót đảo mắt tìm anh. Bót một lần, hai lần, rồi nhiều lần. Cuối cùng, em đã thôi tìm anh.

Con người có thể tập quen với tất cả mọi thứ. Có lẽ, em cũng quen được việc anh thuộc về quá khứ, việc anh quay lưng đi mãi là dấu hỏi, việc số mệnh là trò bịa đặt.

Tháng 9. Southampton. Thư viện trường.

Em đáp xe lửa từ London xuống Southampton, rồi đón xe lên thư viện trường.

Rảo quanh thư viện, em dừng lại ở tất cả các góc cất hơi dấu của anh và em. Cửa sổ khuất sau giá sách. Chiếc sofa em từng ngủ và ngắm trộm anh. Kệ sách nơi anh lén hôn lên vai em... Em gửi ở mỗi góc ấy một nụ hôn. Hôn tạm biệt những cảm xúc, nghĩ suy và tưởng tượng của chính em. Hôn tạm biệt nơi anh và em bắt đầu.

Bước trong nắng chiều nhạt nhòa, em mỉm cười. Em đã thực hiện được điều mình nung nấu ngay khi vừa trở lại nước Anh. Thật ra, có hơi khác tí chút: Em đã muốn cùng

anh trở lại hôn từng góc thư viện. Tính trước bước không qua.

Cho đến ngày em chào anh lần nữa, thì chúng ta vẫn chưa phải là tạm biệt.

Em đã chào kỷ niệm của chúng ta lần nữa, giờ là tạm biệt.

Hai ngày nữa, em rời nước Anh. Hẳn sẽ lâu lắm em mới thăm lại nơi này. Em yêu nước Anh. Yêu đủ chín để rời đi. Yêu đã thành vật chất êm ái xây tổ trong tim, vĩnh viễn bơm năng lượng cho em sống tốt dù không còn bên cạnh người yêu.

Tuổi trẻ, sự trưởng thành, tình yêu, anh, những bí mật, vấp ngã, trốn chạy, sự cố chấp, dũng khí, hy vọng, sự nhẫn nại, huyền hoặc, niềm tin, những trận tự đấu trí, sự chấp nhận từ bỏ... - Nước Anh đã chứng kiến em lớn mỗi ngày, như một người thân. Và ai cũng đến lúc rời người thân để độc lập bước. Một ngày nào đó, khi đuối lả, khi cần tiếp sức, em sẽ trở lại nước Anh.

Em đi đâu, làm gì, nước Anh luôn trong tim em.

Em đi đâu, làm gì, anh luôn có một chỗ trong tim em.

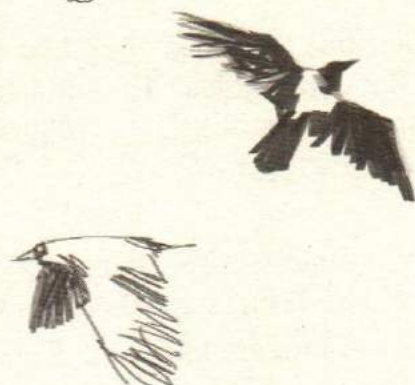
BANGKOK, NHỮNG NGÀY HỮU Ý

Tháng 6. Sinh nhật anh. Bình minh.

Hơn 5 giờ sáng. Mặt Trời bắt đầu tỏa hào quang đằng sau những tòa nhà chọc trời. Em ngồi trong ban công, ngắm Bangkok ngái ngủ, hãy còn rất ngoan hiền, yên ắng. Chỉ vài mươi phút nữa thôi, trước 6 giờ, xe cộ sẽ kéo lúc nhúc khắp đường lớn, ngõ nhỏ. Một thành phố chăm chỉ với nạn kẹt xe khủng khiếp.

Em rời nước Anh. Em về Hà Nội. Rất nhiều chuyện đã xảy ra. Em sang Thái Lan làm việc. Em vẫn không quên ngày sinh nhật anh. Năm ngoái và năm nay, em đều dậy sớm, đón bình minh và gấp hạc.

Em tỉ mỉ xếp con hạc giấy, hôn nó thật sâu, rồi thả vào chiếc hộp có sẵn một bầy hạc giấy. Cánh hạc thứ 28. Đã bốn

năm rồi. Quà sinh nhật tặng anh năm ấy vẫn ở bên em, mỗi năm nhiều thêm một hạc giấy.

Sao em chưa liệng đồng giấy này vào thùng rác? Em nghi ngờ, một phần vô thức trong mình vẫn lì lợm tin sẽ có lúc em tận tay giao nó cho anh. Đám hạc giấy này được sinh ra trong suy nghĩ, tình cảm và cầu chúc dành cho anh. Chúng thuộc về anh, nên em phải trả cho anh.

Em điên. Điên nặng và thâm lặng.

Em cầm chiếc hộp lên, ngón tay gõ nhẹ vào những đầu hạc giấy. Em ngẩng nhìn trời bằng ánh mắt cười: *"Happy birthday, stranger!"* (Mừng sinh nhật, người lạ!)

Mặt Trời ló dạng khỏi tầng tầng lớp lớp cao ốc. Em uể oải vào nhà, chẳng mấy hứng thú khởi động ngày mới. Vì em biết trước lịch trình dở hơi của ngày hôm nay, nhưng không dừng được: Đến văn phòng, em sẽ vào Facebook anh, dù tất cả em thấy sẽ chỉ là ba dòng thông tin chung cùng hình avatar bốn năm chưa đổi. Có khi, anh đã thay Facebook. Kẻ duy nhất còn thăm trang Facebook mốc meo này là em, mỗi năm vài lần.

Tháng 7. Sáng. Văn phòng.

"Hi Lan,

How are you? Been a long time. Heard that now you're in Bangkok. I'm coming there very soon. Give me your number, I'll call. Let's meet up for dinner or coffee. Take care."

(Chào Lan, Em khỏe chứ? Lâu quá rồi. Được biết em đang ở Bangkok. Anh sẽ đến đây sớm thôi. Cho anh số điện thoại của em, anh sẽ gọi. Gặp nhau ăn tối hay uống cà phê nhé. Giữ sức khỏe.)

Anh chào buổi sáng em bằng một cú sốc: Anh gửi thư cho em từ cái Facebook cũ mèm của anh.

Trong rất lâu, em bất động. Em chẳng chút vui mừng. Em chợt nhận ra, anh chỉ còn sống trong suy nghĩ. Bất cứ khi nào muốn gặp anh, em chỉ cần nhắm mắt và nhớ, và tưởng tượng. Thời gian đã chôn lấp cái mong muốn gặp lại anh. Em cũng đã hết chấp nhất chuyện xưa.

Em tắt Facebook, hành xử rất bình thường đến hết ngày.

Nằm trên giường, nhắm mắt, tâm trí em đọc lại tin nhắn của anh. Em cảm nhận rõ ràng sự vô cảm trong tim. Em cười khẩy. Là đàn ông con trai thật tuyệt, dù tình sự bấy hầy thế nào, dù khiến cô gái của mình đau đớn thế nào, họ vẫn đứng dậy nhanh. Rồi họ có thể liên hệ người xưa bình thường như bè bạn, như quá khứ là con số 0. Hay chỉ mình anh "đặc biệt" như vậy?

Em không tin, chàng trai được dung dưỡng bằng sách, người đã khiến tim em dứ dừ lại vô tâm như thế. Anh chủ động hẹn em với cái Facebook mà anh đã *unfriend* em nhiều năm trước - có ý gì?

Những câu hỏi ru em ngủ.

Tháng 8. Tối. Nhà sách.

Anh hẹn em trong nhà sách lớn nhất Bangkok. Em nhận lời.

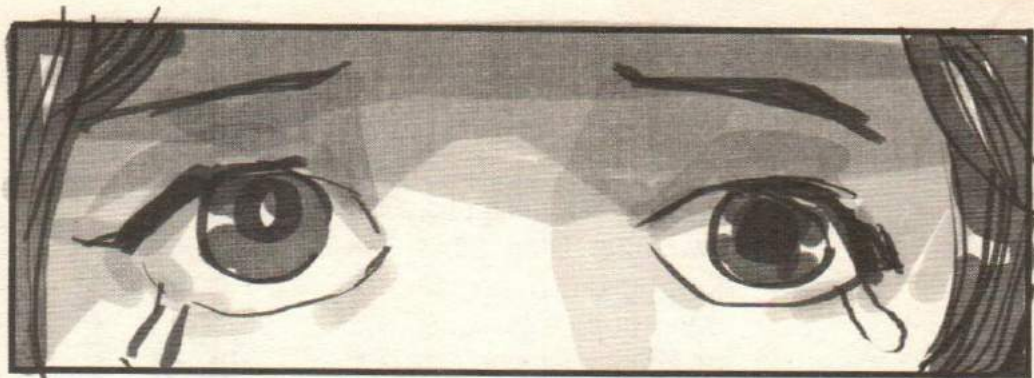
Thế giới của người trưởng thành không có chỗ cho nỗi ngượng ngập, xấu hổ của trẻ con. Quá khứ nhập nhằng, nhưng nếu anh và em đều chẳng thốt ra thì xem như không có. Vẫn có thể nói nói cười cười. Và chẳng, dường còn dài, mối quan hệ với anh biết đâu sẽ hữu ích cho sự nghiệp em sau này. - Em đã thuyết phục bản thân như thế.

Đúng giờ, đúng chỗ,
em đứng trên tầng
lửng, chọn vị trí để
dàng quan sát người
ra kẻ vào nơi cửa. Anh
đến sau em tầm một
phút. Anh vẫn không
thay đổi. Mái tóc nâu
dày, dáng người cao
lớn, gương mặt tuấn
tú như vị anh hùng
trong thần thoại Hy
Lạp. Tim em có hoa nở.
Mắt em cay cay.

Là đây - cái
cảm giác được
thành tựu sau một
thời gian dài cố
gắng và chờ đợi.
Em bầm sinh thiếu
kiên nhẫn, nhưng
có thể đếm bốn
năm ròng để gặp
lại anh. Đáng tán
thưởng và ăn
mừng.

Em chào anh bằng nụ cười ngọt ngào. Mắt em long lanh. Em phải cố gắng để ngăn dòng nước cứ đòi ứa ra. Không giải thích nổi, sao em lại mau nước mắt - gặp anh, chuyện chẳng có gì. Chỉ đơn giản là bạn cũ gặp mặt.

Anh ôm nhẹ em thay lời chào. Em thoáng thất vọng. Em đã đoán anh sẽ chào em bằng ba cái hôn như trước đây: Má phải - Má trái - Má phải. Em cười khẩy trêu mình, cùng lúc cảm nhận thoáng thay đổi ở anh.

Anh và em dạo quanh nhà sách. Em ra sức chìm đắm vào tất cả những cái tựa hấp dẫn, trì hoãn cuộc chuyện trò nghiêm chỉnh sau đấy. Em cần chút thời gian để thu thập can đảm mà nhìn thẳng vào đôi mắt mơ màng, tình tứ và biết cười của anh. Em e mình sẽ bủn rủn khi mặt đối mặt trò chuyện.

Mà em đâu làm gì sai? Anh mới là người mào đầu lần cần giữa chúng ta. Anh bỏ em. Anh *unfriend* em. Thế mà em lại tự chuốc vào thân những xấu hổ, yếu đuối, thua thiệt.

Điện thoại em reng. Một người bạn. Nhưng em đã diễn như đó là một cuộc gọi nóng từ công ty buộc em quay lại văn phòng. Em gấp gấp chào anh, rồi ù té khỏi nhà sách. Em không lo anh lúng túng trước hành xử kỳ quặc của em. Em không lo anh nghi ngờ. Em không cần lo những chuyện ngoài tầm kiểm soát. Em chỉ phải lo tự cứu mình. Em biết nấn ná bên anh thêm chút nữa, có khi em sẽ mất hết tự chủ, mặc hệ thống cảm xúc tai quái và khó lường của mình điều khiển mọi lời nói, hành động.

Trên đường về nhà, trong tàu điện trên cao, em khóc. Tay em ôm bầu má, che đi dòng nước tèm lem. Em không cắt nghĩa được những giọt mặn chát này là vì đâu.

Em cắn môi, sịt mũi thật mạnh khi hai hạt nước mắt lớn vừa bung. Vài người đứng gần đã để ý, nhưng em chẳng màng. Em tận hưởng việc khóc, tin chắc một ngày nào đó mình sẽ đủ khôn ngoan và tỉnh trí để thấu đáo xúc cảm mà thau nước mắt này chất chứa.

Dau hay yêu? Hay cả hai?

Tháng 10. Tối. Nhà hàng bên bờ sông Chao Phraya.

Khung cảnh đẹp đến thần thờ. Anh ngồi đối diện em, cùng chia sẻ cảnh sông Chao Phraya mê ly. Cảm giác trong em quen quen mà là lạ. Cái man mác ngày nào khi em một mình ăn tối bên sông Thames trở về, quỵện chút gì đó rất mới.

"Em sống thế nào?"

"Rất tốt. Công việc bận rộn một chút, nhưng em thích."

"Em không hẹn hò ai sao? Không bạn trai sao?"

"Đã chia tay rồi. Anh đừng nhắc, em không muốn bị gọi lại chuyện chẳng vui."

Em kết lời bằng nét cười dài. Em nhìn anh tha thiết, mong mỗi được thông cảm. Em ngạc nhiên với chính mình: Em thản nhiên đối đáp anh, mắt nhìn mắt. Em đã dối trá hoàn hảo mà không qua chuẩn bị. Lời em trơn mượt cứ như đó là sự thật từng xảy ra. Rồi em nhận ra mình đã nói thật: Em đã chia tay, và người cũ ấy chính là anh. Em chỉ diễn đạt bằng biểu hiện khác, để anh tự nghĩ đây là một ai khác.

Em không thể lộ cái thảm hại của bản thân, khi gần ấy năm vẫn bị chuyện xưa trù ếm. Rồi em thấy hớ. Em đã vẽ mình trong mắt anh thật tội nghiệp: Yêu đương nào cũng dang dở.

"Anh xin lỗi. Khi xưa, chuyện chúng ta không đúng thời điểm. Quá nhiều việc nên anh..." - Anh nhìn thẳng mắt em, nói nhẹ nhàng.

"Thôi, em quên cả rồi. Đừng nhắc!" - Em cắt lời. Mối em tự nhiên mỉm cười mà không cần nào phải ra lệnh.

Em vui mừng. Em nhẹ nhõm. Khi anh tái xuất hiện trong đời em, em đã linh cảm anh sẽ đem đến bất ngờ. Em không đoán, không đặt chuẩn, không định danh cái mình sẽ nhận. Anh đưa gì, em nhận nấy. Rồi em sẽ có cách hành xử riêng. Anh từng quăng cho em điều tồi tệ nhất, và em vẫn sống tốt.

Anh xin lỗi. Em hài lòng với món quà này. Anh đã khác thật rồi!

"Đầu năm sau anh sẽ chuyển hẳn đến Bangkok làm việc. Mọi giấy tờ đã xong, chỉ cần hoàn thành nốt vài việc ở Seoul. Anh thấy thích thành phố này."

"Thật..." - Em bí từ ngữ chuyển tải tình cảnh này, tâm trạng này. Ngày xưa, dù em gặng hỏi chuyện riêng, anh chỉ ngắn gọn vài lời cho qua. Nhưng gần đây, qua Facebook, anh thuật hết công việc và kế hoạch của mình cho em.

Khi ai đó thật sự muốn được em quan tâm, em chẳng cần nhọc công, họ sẽ tự bộc bạch cho em biết về cuộc sống mình. - Đâu đó trong chặng đời tự kỷ và nghĩ triền miên về

anh, em đã ngộ ra như thế. Tiếc rằng, nay em hết ham thích được bước sâu vào đời anh.

Em nhấc ly rượu, hớp một ngụm dài - *"Sếp đã quyết định đầu năm sau chuyển em sang văn phòng Thượng Hải."*

Thời gian biểu của anh và của em liệu có bao giờ vừa vặn?

Em đọc được nét ngờ ngàng trên mặt anh. Rất rõ ràng. Đường như anh chẳng có ý giấu giếm.

Chiếc bàn ngăn cách anh và em bỗng to rộng vạn dặm. Không khí hóa nặng. Mọi chủ đề về anh hay về em đều sẽ thành chối. Nhưng bạn bè không cùng ăn trong mâm nín. Và em kể anh nghe những câu chuyện về sông Chao Phraya.

"Chao Phraya là huyết mạch của Bangkok. Người Thái gọi sông là Mae Nam, nghĩa là Mẹ Nước. Chảy trong dòng nước này là lịch sử, tâm tư, truyền thống, mơ ước của bao thế hệ người Thái. Có hạnh phúc, có khắc nghiệt. Có vị hoàng hậu bị nước cuốn mà cận thần chẳng ai dám cứu, vì thời đó con người cho rằng quỷ thần ở sông chọn bà làm vật tế..." - Suốt buổi tối, em thao thao bất tuyệt, anh yên lặng.

Em đã có thể chào anh lần nữa, giờ là tạm biệt. Bên dòng Chao Phraya êm đềm mà da diết.

Tháng 2. Sân bay.

"Lan!"

"Cảm động quá! Anh ra tiễn em thật ư?"

"Ba tiếng nữa mới bay mà em đã xong hết thủ tục rồi à?"

"Em cần mua mấy thứ ở hàng miễn thuế. Vẫn kịp, chúng ta lên tầng trên cà phê chờng nửa tiếng cũng được."

"Anh có thể sang Thượng Hải thăm em không?"

"Em sẽ gọi anh khi ghé Bangkok. Lịch công tác về đây của em nhiều lắm."

"Em vẫn như xưa. Luôn đứng đầu, luôn đi rất nhanh."

"Em đã muốn thì sẽ gắng sức đến cùng, không bao giờ từ bỏ. Bởi nếu từ bỏ, em sẽ chẳng biết mình sống vì cái gì."

"Quan trọng là em có muốn hay không. Em không còn muốn anh nữa."

Im lặng. Phải chăng vì chỉ còn nhìn mặt nhau trong vài phút, chẳng biết dịp nào gặp lại, nên anh cố tình nói ra những lời khiến tâm can em nổi sóng? Lời anh, em có thể tin được bao phần?

"Không có hình xăm. Em từng muốn một hình xăm trên vai." - Mắt anh chăm chăm vào bờ vai trái em lộ khỏi chiếc áo lệch vai.

Tim em loạn một chút.

"Em chỉ nói với anh về hình xăm có một lần. Khi ấy, chúng ta đều ngà say mà anh vẫn nhớ ư? Đừng bảo với em là bao năm qua không có cô nào nói với anh những chuyện đáng nhớ hơn nhé."

"Em không xăm càng tốt. Một cô gái nhỏ nhắn, đáng yêu và một hình xăm trên vai - hai hình ảnh này không ăn nhập."

Im lặng. Em nhìn anh bằng ánh mắt xoáy sâu. Không khí rất kỳ lạ. Anh đang hành xử vô cùng trái khoáy.

"Anh sẽ kể cho em về mẹ anh. Mẹ anh, câu chuyện ấy đã khiến khi xưa chuyện của chúng ta không đúng thời điểm." - Anh nhìn em, rồi xem đồng hồ trên tay. Anh đứng dậy, nhắc va-ly của em lên - "Nhưng đến giờ em vào phòng xuất cảnh rồi. Anh sẽ tìm em ở Thượng Hải sớm thôi!"

Giữa một trưa cuối Xuân Southampton, trên sân ga, anh tiễn em lên London làm việc. Anh ôm chặt em vào lòng, vén nhẹ mái tóc và thắm thì vào tai em "Anh sẽ thăm em sớm thôi!" - Trong phút chốc, hình ảnh của gần năm năm trước tràn về trước mắt em. Một khoảnh khắc sau, tất cả cảm xúc đáng sợ mà em phải ăn uống cùng suốt những ngày không anh đồng loạt trở về. Chúng chen lấn trong các mạch cơ thể. Thân em tê tái và nóng bừng.

"Anh sẽ thăm em sớm thôi!" - Em có thể tin anh lần nữa?

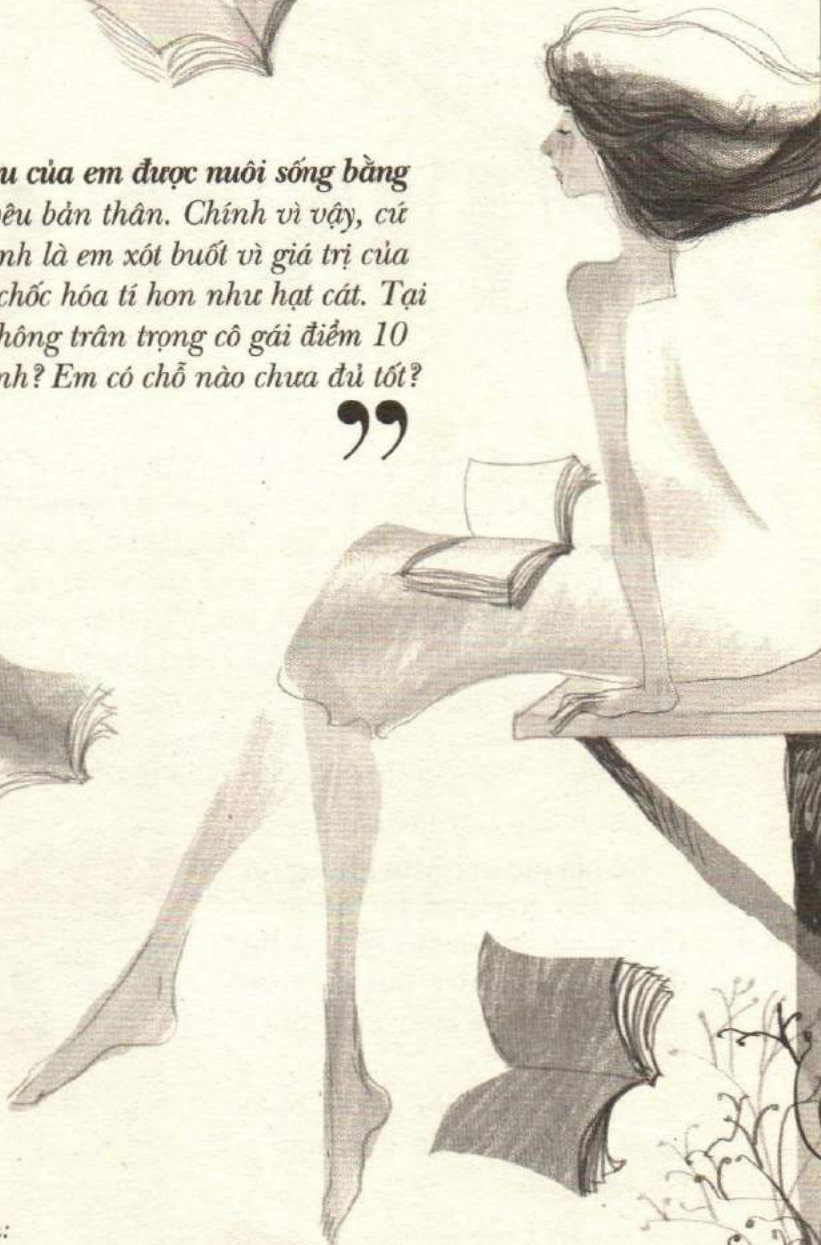
PLOY

“

Tình yêu của em được nuôi sống bằng
đau. Em yêu bản thân. Chính vì vậy, cứ
nhớ đến anh là em xót buồn vì giá trị của
mình bỗng chốc hóa tí hon như hạt cát. Tại
sao anh không trân trọng cô gái điểm 10
luôn yêu anh? Em có chỗ nào chưa đủ tốt?

”

Chú thích:

(1), (2): London và Southampton là hai thành phố lớn ở Anh

(3): Margarita là một loại cocktail

(4): Unfriend là tính năng loại ai đó khỏi danh sách bạn bè trên Facebook

(5): Bài hát It's Not Goodbye trình bày bởi Laura Pausini

(6): Chế độ shuffle của iPod là chơi bài hát ngẫu nhiên, không theo thứ tự ABC.

TÌNH CŨ

[HOÀNG ANH TÚ]

Ngày ấy mình chia tay vì lý do gì nhỉ? Chẳng nhớ nữa, chỉ biết là anh và em tự nhiên không gặp nhau nữa. Không điện thoại, không đến những nơi hai đứa vẫn thường hay đến với nhau. Không nhắc đến tên nhau cũng như không ai nói với bất cứ ai về mối tình ấy. Mặc dù, nhiều lúc, kỷ niệm dội về lại hành hạ cô. Như thể vướng vào mạng nhện vậy, lòng bùng, dính dấp. Câu hỏi lớn vồn vỏi hàng trăm câu trả lời mà chẳng có câu trả lời nào hợp lý: Tại sao chúng mình chia tay?

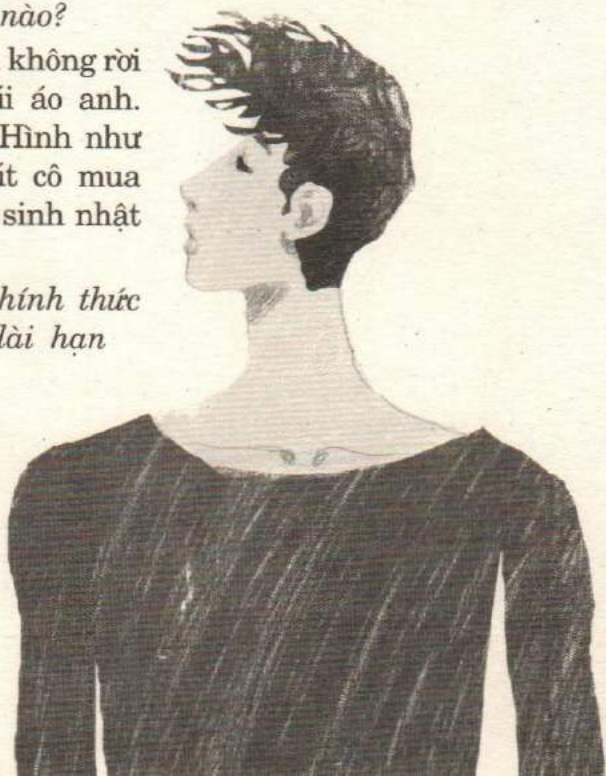
- Anh dạo này thế nào?

Cô hỏi mà mắt vẫn không rời chiếc bút kẹp nơi túi áo anh. Chiếc bút rất quen. Hình như đó chính là chiếc bút cô mua tặng anh nhân ngày sinh nhật lần thứ 18 của cô.

- Cũng tốt! Vừa chính thức được ký hợp đồng dài hạn với tòa soạn.

- Ừ, tốt thật! Làm nhà báo, đúng mơ ước của anh nhé!

Cô đưa mắt nhìn ra cửa. Hình ảnh

tòa soạn nơi anh nhắc tới lại hiện về trong cô. Ngày xưa, cô vẫn thường lên đó với anh. Cô thấy mình ngồi nép bên cái bàn đầy thư bài bạn đọc còn anh đang ngồi lắng nghe anh Thư ký Tòa soạn nhận xét về bài viết mới của anh. Đạo ấy anh viết rất nhiều nhưng chẳng mấy khi được đăng bài. Cô là độc giả duy nhất của anh.

- Anh vẫn giữ cái bút đó à?

- Cái bút, à... ừ... không, nó là cái bút khác, nó giống nhau thôi.

- À, ừ, em tưởng...

- Vì hiệu bút này dùng tốt.

Anh rút chiếc bút ra, đặt nó lên bàn:

- Em vẫn nhớ à?

- Không, à, vâng! Cũng chẳng biết nữa. Thấy quen thuộc quá thôi.

Sau đợt ấy, cô yêu một cậu khác.

Và cũng biết anh cũng đã yêu một cô gái khác.

Như thế cả hai đã phản bội nhau ngay từ khi đang yêu nhau vậy. Nếu không phải thế thì sao anh có thể yêu ngay lập tức người khác. Và cô cũng vậy.

- Cô gái đó... Bạn gái sau của anh ấy...

- Chi Anh! Quen hồi anh đi học tiếng Anh ở trung tâm. Cô ấy biết rõ em thậm chí còn có cả ảnh chúng mình.

- Vậy à? Sao em không nhớ nhỉ?

- Anh đã kể cho em nghe rồi, hồi ấy, nhưng em đã không để ý tới.

- Ra thế!

- Còn cậu bạn của em?

- Vâng! Thích em từ hồi chúng mình còn yêu nhau. Tên anh ấy là Bảo.

- Nghe quen quá nhỉ?

- Anh chưa gặp lần nào đâu.

Bảo thích cô trước và đã tấn công cô liên tục ngay cả khi cô đang là bạn gái của anh. Cô đã không kể cho anh nghe

vì tính anh hay ghen. Nhiều lúc, cô cũng muốn tâm sự với anh nhiều điều lắm nhưng lần nào cũng vậy, cứ có một cái tên con trai trong câu chuyện của hai đứa là y như rằng anh sẽ vặn vẹo đủ thứ. Cô đã nhiều lần kể chuyện về những cậu con trai khác nhưng đổi tên thành con gái hoặc biến câu chuyện đó thành câu chuyện của "cái Thủy bạn em" hay "con bạn học cùng lớp".

- Em béo lên mấy cân đấy!

- Đâu có đâu! Anh thấy em vẫn vậy. Mà béo lên thì là tốt chứ sao?

Cô mỉm cười. Anh cũng béo lên một chút thì phải. Cô muốn thử vòng tay ôm anh một cái để xem anh béo lên thế nào. Cái ý nghĩ ấy cứ ám ảnh trong cô suốt. Chia tay nhau cũng được 3 năm rồi chứ ít gì. Ba năm qua, dù Bảo rất tốt với cô và cô cũng rất yêu Bảo song câu hỏi tại sao vẫn như căn bệnh tiềm ẩn, cứ trái gió trở gười là cô lại đau đớn. Bảo hay hờn mát rằng "Em đã dùng hết tình yêu trong tim với Quang rồi nên anh thiệt quá!". Mỗi tình đầu của anh với cô kéo dài được 3 năm, cũng bằng đúng thời gian chia tay nhau. Ba năm ấy, đã có những thời gian tưởng như cả hai có thể đi đến cuối cùng với nhau. Vậy mà...

- Nhưng em vẫn tò mò...

- Anh hiểu! Có những lúc ngang qua nơi cũ, anh vẫn đau thất lòng.

- Điều đó, dù em thật sự không mong đợi song em vẫn thấy nhẹ lòng hơn.

Tại sao thế nhỉ? Tại sao biết anh đau thất lòng như cô mà cô lại thấy nhẹ lòng hơn? Có phải cô quá ích kỷ? Mà tại sao nhỉ? Tại sao vẫn yêu nhau mà lại chia tay nhau?

- Lòng tự trọng của cả hai quá lớn!

- Có lẽ! Có bao giờ anh....

- Có! Thỉnh thoảng anh vẫn về quán cũ. Cảm giác thắc thỏm đợi chờ dù biết chẳng khi nào em tới.

- Anh biết mà! Em sợ!

Cô sợ thật! Vai lần, vô tình Bảo đeo cô tới quán cũ đó, cô ngồi mà cứ hồi hộp như ngồi trên lửa vậy. Đến mức cô nằng nặc đòi về và nằm bẹp trong nhà suốt cả buổi.

- Có một lần anh chạy xe lên nhà em, đứng dưới đường nhìn lên phòng em.

- Có thấy em không?

- Không! Nhưng anh biết em ở nhà.

- Sao anh không gọi điện cho em?

Nếu anh gọi điện cho cô thì sao nhỉ? Có lẽ cô cũng chẳng nghe máy đâu. Nhưng cô vẫn chờ đợi. Số máy của anh, cô đã xóa đi khỏi phone book rồi nhưng không xóa được khỏi đầu mình. Cô đã mấy lần muốn đổi số điện thoại để quên anh và cũng là để anh không thể gọi cho cô nhưng cô đã không đủ can đảm. Anh vẫn ám ảnh cô kể cả khi cô thấy yêu Bảo nhất. Trong tình yêu với Bảo, có một phần là vì anh, cô muốn đền đáp phần nào những bí mật mà cô đang giấu Bảo, về anh.

- Thực ra có! Lần anh đi công tác miền Nam, anh đã gọi em nhưng không nói gì cả.

- Ra thế! Em cũng đoán vậy!

Không chỉ đoán vậy, lần đó cô còn mong là vậy. Nhưng rồi cô tự cười mình đã quá hão huyền. Bây giờ biết, tự nhiên cô cảm thấy nhẹ lòng hơn rất nhiều. Hình như cô mong rằng anh còn yêu cô đủ như cô còn yêu anh vậy. Có thể, cô mới cảm thấy an ủi được. Nhưng để làm gì nhỉ? Khi mà cô đã có Bảo và anh đã có Chi Anh? Cô cảm thấy lúng túng với ý nghĩ đó.

- Sao không gặp nhau để nói lời chia tay mà phải chơi trò biến mất hả anh?

- Anh sợ mình sẽ không nói được.

- Nếu đã hết yêu thì sao lại không nói được?

Thương hại? Tự nhiên cô thấy lòng mình quặn lại. Cô không chịu nổi cái ý nghĩ rằng anh đã hết yêu cô nhưng lại không dám nói ra vì thương hại. Cái cảm giác ấy khiến mặt cô nóng bừng lên. Anh bối rối.

KHÔNG PHẢI VẬY! KHI ĐÓ
ANH VẪN CÒN YÊU EM

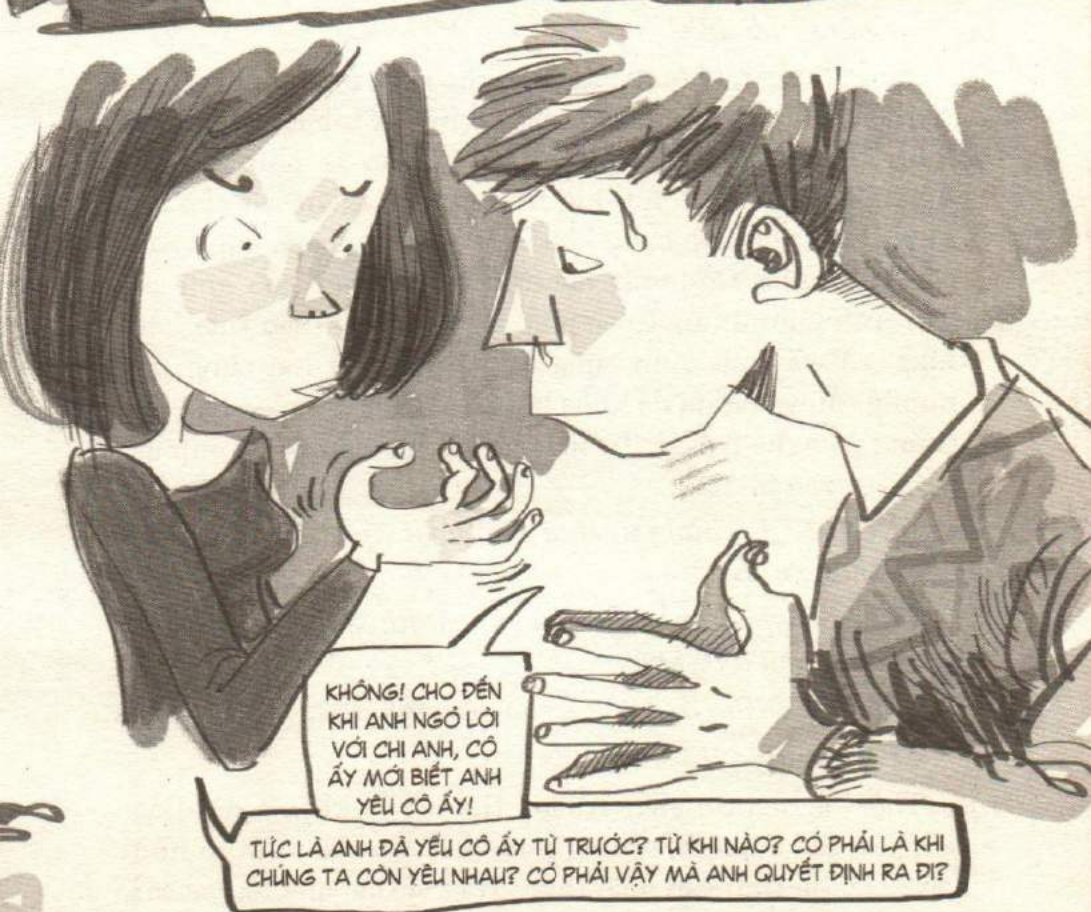
VẪN CÒN YÊU? VẪN CÒN
YÊU SAO LẠI CHIA TAY?

ANH? ANH KHÔNG BIẾT NỮA?

TẠI SAO THẾ? EM ĐÃ LÀM GÌ SAI?

KHÔNG! LÀ
ANH SAI.

CÓ THỂ DO LÚC ĐÓ,
CHÚNG TA ĐÃ QUÁ
QUEN THUỘC NHAU.
VÀ ĐIỀU ĐÓ ĐÃ KHIẾN
CHÚNG TA CẢM THẤY
MỆT MỎI.

Cô hỏi dồn dập và khi câu hỏi rời miệng rồi cô mới cảm thấy sợ phải nghe câu trả lời. Anh lúng túng như một người

mắc lỗi thực sự. Còn cô, cô cũng tưởng tượng được ra khuôn mặt mình lúc này. Nó thật thảm hại. Nó như thể cô đang bị lụy vô cùng. Như thể cô đang cầu xin anh vậy. Nhưng rõ ràng, khi cô bị Bảo tấn công, cô đã không phản đối, thậm chí cô còn cho Bảo những cơ hội để chinh phục được cô nhanh hơn. Rõ ràng khi ấy, cô với anh vẫn đang yêu nhau kia mà!

- *Lẽ ra chúng ta không nên gặp nhau thế này.*

- *Anh đã rất hối hận trước cuộc hẹn.*

- *Em thật có lỗi với Bảo và Chi Anh.*

- *Không! Là anh!*

Sau những nụ hôn triền miên còn mằn mòi cả nước mắt, cô thốn thức. Hai người vẫn tay trong tay mà lòng nặng nề kinh khủng. Cô cũng không biết tại sao và như thế nào nữa. Chỉ biết rằng hai đứa như bị thôi miên, vô vấp lấy nhau, hôn nhau và cùng khóc. Để rồi sau đó, cả anh và cô đều ngẩn ngơ. Cô muốn hỏi anh về tình yêu của anh với Chi Anh lắm nhưng cô sợ phải nghe những điều tương tự như cô với Bảo. Anh cũng lúng túng. Cả hai cùng nói những câu vô nghĩa để khóa lấp tâm trạng lúc này. Hỏi mà chẳng để nghe trả lời. Từ lúc nào không biết, cô và anh đã ngồi sát vào nhau.

- *Nếu lần đó chúng ta chịu đối thoại chắc cứu vãn được phải không anh?*

- *Có lẽ vậy! Vì anh vẫn yêu em rất nhiều. Còn em? Khi đó em còn yêu anh không?*

- *Còn chứ! Khờ a, em vẫn còn yêu anh đến tận lúc này*

- *Thế với Bảo thì sao?*

Thế với Bảo thì sao? Không thể nói là không yêu Bảo song tại sao với anh, những cảm giác vẫn còn nguyên như vậy? Đây là tình yêu đích thực? Hay vì Bảo quá tốt với cô? Hay vì anh là mối tình đầu? Cô lại lúng túng tiếp. Đây là tình yêu đích thực của mình?

- *Anh yêu em nhiều hơn hay yêu Chi Anh nhiều hơn?*

Cô hỏi mà lại một lần nữa sợ nghe câu trả lời. Câu hỏi dễ phải nhận về sự tổn thương vô cùng. Nếu anh hỏi cô cùng với câu ấy, cô sẽ trả lời thế nào? Cô yêu ai nhiều hơn? Không thể nói là yêu anh nhiều hơn nhưng Bảo so với anh cũng khiến cô bối rối. Cô như đứng trước ngã ba vạy.

- *Thôi, em phải về rồi!*

- *Em đừng đi...*

- *Chúng ta đang làm cái gì vậy anh?*

- *Anh cũng không biết nữa. Nhưng thực sự anh sợ em đi rồi anh sẽ không còn gặp lại em nữa.*

- *Nhưng gặp nhau thế này thì thật không tốt cho cả hai người còn lại.*

- *Anh không cần biết, anh muốn em trở về với anh.*

- *Em cũng vậy. Nhưng...*

Quả thật, cô cũng muốn anh sẽ chia tay với Chi Anh để về với cô. Nhưng Bảo có lỗi gì? Không thể nói là cô yêu anh đến mức có thể ngay lập tức chia tay với Bảo. Nhưng để anh đi, cô sẽ thế nào trong những ngày tới đây? Cô nhận ra cô đang yêu anh rất nhiều, cô nhận ra rằng cô muốn quay trở lại với anh. Nhưng rồi mọi thứ sẽ đi đến đâu?

- *Anh không biết! Liệu chúng mình quay về với nhau có phải là điều tốt không? Nhưng anh thực sự biết, những ngày kế tiếp sẽ là những ngày không thể thanh thản được của anh.*

- *Giá mình đừng gặp nhau thế này...*

Nếu không gặp lại nhau thế này, cô cũng không biết đến bao giờ mới hết đau mỗi khi nghĩ về mối tình đầu tan vỡ không lý do. Nhưng gặp lại nhau rồi thì có sự lại thế này. Rồi mai sẽ thế nào? Không chia tay với Bảo, cô sẽ tiếp tục lừa dối Bảo để được gặp anh. Nhưng nếu chia tay với Bảo, cô cũng lại không có can đảm để đi tiếp với anh. Không lẽ cứ lén lút thỏa mãn sự tham lam của cá nhân mình? Không! Nhất định là không. Cô sẽ không làm Bảo đau lòng.

- *Thôi, em về đây!*

- *Anh... anh...*

- Chúng ta đang sai lầm.

Tình cũ không rủ cũng tới. Người xưa nói quả chẳng sai. Gặp lại nhau quả là điều mạo hiểm. Nhưng nếu không gặp, cô vẫn sẽ loay hoay với câu hỏi tại sao suốt cả cuộc đời này mất. Suốt cả cuộc gặp, câu hỏi "tại sao" vẫn chưa có câu trả lời nào thỏa mãn được cô song như thế là đủ. Cô nghĩ vậy! Đứng lên, khẽ chạm vào bàn tay của anh, cô lướt ra cửa. Ngoài đường, phố đã lên đèn. Những dòng người xuôi ngược, những tâm trạng thể hiện trên mỗi khuôn mặt vụt qua mắt cô. Điện thoại kêu, là Bảo. Cô ngắt từ chối. Lúc này đây, cô không muốn nói chuyện với Bảo, hay bất cứ ai. Cô muốn về nhà. Cô mệt rã rời rồi. Ngày mai, cô sẽ gặp lại Bảo. Và không biết đến lúc nào, cô sẽ gặp lại anh. Hai người ấy hiển hiện ngay trước mặt cô. Khiến cô mệt mỏi. Khiến cô mất sức. Con anh? Giữa cô với Chi Anh, anh sẽ chọn ai? Cô không muốn mất anh nhưng cô lại không đủ can đảm để theo anh. Bỏ tất cả để theo anh. Máy điện thoại lại rung lên. Tin nhắn. Chắc là Bảo. Không! Là của anh. "3 năm qua là giấc mơ hay buổi gặp này là giấc mơ?". Cô bật khóc...

H.A.T

CHUYẾN BAY, DÀ I NG Â T

[AN VY]

NGUYỄN

Phòng đợi là một ô không gian vàng chanh, béo ngậy và lẫn tẩn đốm như mẩu flan chín dờ.

12:01. Nguyễn nhìn chăm chăm vào màn hình chiếc đồng hồ điện tử. Còn một tiếng nữa mới đến giờ lên máy bay. Ánh mắt cô chuyển sang ngắm nghía những bóng người rải rác dọc 12 dãy ghế.

Sân bay San Francisco không khác mấy so với LAX của Los Angeles. Vẫn những chiếc ghế bọc nệm màu da đen lạnh lẽo, thảm trải thật dày với hoa văn vân vện giả sang trọng. Không gian mở vô hồn và những con người mệt mỏi lơ dờ. Nguyễn nghĩ về sự nối tiếp. Sân bay hay trạm chờ xe buýt cũng chỉ là các bến dừng chân tạm thời. Một chút gì đấy mơ hồ và không nhất định.

... Phòng chờ rất buồn ngủ. Tiếng trò chuyện râm ran chạy như bài hát ru rì rầm. Nguyễn không chớp mắt. Cô co người gọn lỏn trên lớp nệm đen, đắm chìm trong giai

điệu jazz từ chiếc MP3 cào cào của mình, và quan sát lặng lẽ những người bạn đồng hành chưa quen biết. Hầu hết là người Đài Loan hoặc Việt Nam, nôn nóng ra đi và rời khỏi.

Chuyến bay từ San Francisco về Đài Bắc sẽ nuốt mất của họ 14 tiếng cuộc sống. 14 giờ cười mây, và sau đấy là quê hương rất gần.

Nguyên bay một mình. Lịch làm việc đầy nghẹt và các cuộc hẹn hối hả dồn cô trở về. Mùa Hè này, tạm biệt Cali nóng bỏng. Nguyên sẽ gặp lại Sài Gòn ẩm ướt và mềm mại.

12:30. Không khí đột ngột lạnh. Chiếc khăn quàng cổ màu nâu đồng giữ hơi ấm ngang ngực Nguyên. Cô loay hoay với các vệt màu đen trên móng tay. Thời gian trôi thật chậm...

NICOLAS

Phòng đợi là một miếng bánh kem cắt vội. Trần trắng ngọt và tường vàng rất đỡ hơi. Nic thở dài. Lại thêm một chuyến bay đêm nhặt thếch và không có ai bên cạnh.

Nic quen thuộc với sân bay San Francisco hơn cả một chú chó biết rõ hang đất nó đào. Các chuyến bay về Đài Bắc lặp lại nhiều đến mức phát ngán. Công trình nghiên cứu của Nic tại USF (University of San Francisco) đòi hỏi anh đầu tư rất nhiều công sức và thời gian. Chỉ trừ tiền bạc. Quỹ học bổng dành cho nghiên cứu sinh trả hết những hóa đơn thanh toán gửi về. Đôi khi, Nic tự hỏi liệu người kế toán chuyên nhận thanh toán của anh có ngán ngấm trước các *bill* tiền đi lại xuyên lục địa, như những cái ngáp ngao ngán của Nic trong phòng chờ không.

Tiếng Avril la hét trong "Girlfriend" khiến Nic cau mày. Rõ ràng là tác phẩm của Lola, cháu gái anh. Nhìn xuống iPod, Nic chuyển sang Senorita của Justin và nhận thấy nỗ lực của mình khá vô ích. Nhạc sôi động và tình trạng cô đơn không tạo ra các bản mix tuyệt vời. Nic thấy căn phòng nhòa đi trong sự buồn ngủ.

Lời người dẫn:

Trong cái khối vàng ảm ương của căn phòng chờ hình hộp vuông vắn. Tại một góc nhỏ vắt vẻo trên ghế đệm da đen là Nguyên, co ro một cách xinh xắn và sẫm soi các ngón tay như thể chúng đến từ hành tinh khác. Chéo với nơi Nguyên ngồi, góc nhỏ thứ hai chứa Nicolas, vẻ mặt chán chường và đôi mắt nửa tỉnh nửa ngủ gật. iPod trắng tinh khô trên tay... Tỉnh cò như thể ngẫu nhiên, vé máy bay của hai kẻ bình thường này in số ghế: 50C, 50D. Số phận để họ ngồi cạnh nhau...

TRÊN MÁY BAY

Nic đến ghế của mình trước tiên. Bỏ laptop và chiếc túi lên ô hành lý, anh ngồi xuống vừa kịp lúc Nguyên bước tới cùng đám túi xách.

Mọi chuyện bắt đầu khi các khay thức ăn được phục vụ. Nguyên lấy một tách trà với hai lát chanh và đường, và không đụng tới phần bánh mì bơ trên khay. Kẻ bên cạnh đột ngột cười: "*Không ngờ cũng có người giống tôi đến thế!*".

Cô ngạc nhiên nhìn sang. Một anh chàng da trắng, tóc vàng xoắn tít, giọng Anh pha Mỹ. Khay thức ăn của Nic quả thật nhìn hết như của Nguyên, chỉ hơi lộn xộn hơn một tí. Họ nói chuyện một lúc. Phát hiện ra cả hai cùng ghét loại yogurt không béo mà các hãng hàng không thường phát. Rồi thói quen chỉ dùng hãng X mỗi khi rời Mỹ về châu Á. Và sở thích lục lọi các tạp chí để sẵn, hay thức xem bằng hết những bộ phim mới chiếu suốt máy bay, luôn chờ để là người ra sau cùng. Nic nhìn Nguyên, cô gái Việt thứ mười mấy anh quen lần đầu tiên lại giống anh đến kỳ lạ...

3:30 phút sáng. Cả máy bay chìm vào giấc ngủ. Đêm đến thật khê. Điều ngộ nghĩnh của các chuyến bay: Khả năng giấu biến Mặt Trời. Khi đèn tắt, ngày cũng thành đêm. Nic nghe Nguyên thở rất khê, nhẹ nhàng như tiếng gió. Đột ngột, cô ngả đầu lên vai anh. Hành động vô tình thường gặp trên máy bay. Nhưng lần này, Nic dành thời gian

ngắm nhìn cô. Cảm giác cần thiết và mong muốn được một người dựa dẫm vào - lâu lắm rồi anh đã quên mất nó. Tóc Nguyên thơm rất tinh khôi, như mùi nắng mới, và như mùi tóc của mẹ Nic hồi ấy. Rồi anh dựa đầu mình lên tóc cô nhẹ nhàng. Chìm vào giấc ngủ...

6:00 sáng. Máy bay vẫn yên tĩnh. Đèn tắt như ngủ quên, một vài người già đứng lên đi lại, co duỗi đông gân cốt già cỗi. Nguyên chớp mắt, bình tĩnh. Thấy Nic rất gần. Cô ngại ngùng không biết làm thế nào để rời khỏi tư thế dựa dẫm rất tình cảm giữa hai người. Thật may, anh trở mình. Nguyên bật dậy, lấy lại tinh thần và tự hỏi sao mình có thể ngủ ngon như vậy, đầu dựa êm trên vai một người lạ gặp chưa đầy 24 tiếng. Cô nhìn anh chậm rãi, như thể đánh giá, sẫm soi hay thưởng thức. Nic ngủ ngoan trông như em bé. Và Nguyên thấy mình mỉm cười, nụ cười lãng mạn.

9:00. Nic khê hỏi:

- Nguyên đã yêu bao giờ chưa?

Nguyên khựng lại giữa câu chuyện vui, mở to mắt dò hỏi.

- Ý tôi là... vì tôi hơi thắc mắc...

Dòng màu mixed Anh lịch lãm, tự tin bỗng đông cứng. Nic thấy mình lỡ lời cực vô duyên. Không ngờ Nguyên nhìn anh một lúc rồi cười:

- Chưa, Nic. Còn anh?

- Tôi cũng đoán vậy. Chúng ta giống nhau nhỉ?

Rồi anh cười giòn. Nguyên nhận thấy nụ cười ấy của Nic rất đáng yêu.

HẠ CÁNH

... Máy bay chạm vùng trời Đài Loan. Nguyên sẽ chuyển tiếp về Việt Nam. Còn Nic, anh có công việc nghiên cứu cho một trường đại học ở ngoại ô Đài Bắc.

ĐỘ CAO HẠ DẦN DẦN. CHÍNH NGUYÊN CHỈ CHO NÍC NHỮNG HẠT MƯA ĐẦU
TIÊN TÁP VÀO Ô CỬA SỐ TRÒN TRÌNH CỦA MÁY BAY. VÙNG TRỜI CHÂU Á
LỚT SỪNG NGỌT NGÀO. MẮT MỀ VÀ ĐẬM NÉT THÂN THUỘC.

VIỆT NAM CÓ MƯA THỂ
NÀY KHÔNG?

CÓ LÈ, THÁNG 7 VÀO
MÙA MƯA RỒI.

SẼ NHỚ TÔI KHI THẤY
MƯA CHỨ?

SẼ ĐẤY, CÒN ANH?

CHẮC CHẮN THẾ. NÀY, NẾU NHƯ CÁ HAI
ĐÚA MÌNH ĐỀU CHƯA TỪNG YÊU...

Ừ!

Máy bay chính thức hạ cánh. Đám hành khách nhón
nháo bật dậy, chỉ có hai kẻ vẫn ngồi yên. Tiếng Nic ngọt
ngào, rơi tõm giữa không gian ồn ào:

- Thì bọn mình nên bắt đầu yêu nhau...

Và giọng Nguyên đáp lại, như tiếng
thì thầm chìm lắng vào biển náo
nhiệt.

- Ý kiến hay đấy!

Mưa trong suốt nối liền hai vùng
trời. Có hai kẻ nắm tay nhau rời khỏi
máy bay, sau chót.

A.V

HIỆN YÊU

[THÙY LINH]

1. PHONG

"Cảm ơn vì đã yêu em, nhưng..."

Cũng như sau cụm từ "chuyện dài lắm" bao giờ cũng là một số câu chuyện buồn, sau mỗi chữ "nhưng" thường là những điều không ai mong đợi. Trong trường hợp này cũng vậy. An gửi tin nhắn cho tôi. Tôi đã từng chỉ cần một cái nhìn để quyết định theo đuổi An, thêm một tháng để thực hiện điều đó, tám tháng để xuất hiện bên nhau như những người yêu. Và bây giờ, An chỉ cần một tin nhắn để kết thúc tất cả như một người lịch sự.

Ngơ ngác như một gã ngổ khùng, tôi bấm số gọi lại. Tắt máy. Không đủ thời gian để ngày ngày đứng dưới cửa sổ nhà An hay cắm rế tại những nơi An thường đi qua như những gì tôi vẫn thường thấy trong những bộ phim truyền hình, tôi đành cố gắng bôi tung đầu óc mình lên để tự tìm hiểu mình đã sai cái gì, ở đâu và như thế nào. Nhưng nỗ lực đó chỉ đem đến cho tôi sự tuyệt vọng cũng như mọi nỗ lực khác nhằm tìm gặp An. Một cách ngoan cố, tôi không chấp nhận điều đó và vạch ra cho mình hàng chục kế hoạch để lấy lại những gì đã mất. Tôi bắt đầu lại như tôi từng bắt đầu tám tháng

trước đây. Sau một tuần, tất cả những gì tôi nhận được từ An vẫn là sự im lặng khiến tôi không thể chịu đựng nổi. Đến ngày thứ mười, khi tôi vẫn chẳng hề có dấu hiệu bỏ cuộc, An đã đáp lại bằng một tin nhắn, không chỉ làm điện thoại của tôi mà cả chính tôi run lên bần bật: "*Hết yêu là hết yêu, vậy thôi!*". Đơn giản đến dị kỳ nhưng quá hợp lý đến mức không thể chối cãi được. Và ngay khi ấy, tôi hiểu rằng mình chẳng còn cơ hội nào nữa. Thất bại toàn tập, tôi ngã người ra sau ghé tự làm một bản báo cáo cho riêng mình. Sau vô số tình yêu gà bông thời phổ thông, những năm đại học và những thứ tương tự, tôi đã hy vọng rằng tôi và An sẽ trở thành một cái gì đấy hơn thế. Nhưng cuối cùng, cô ấy chỉ cần một vài ký tự chạy qua một cái màn hình bé tí để làm trái tim tôi hoàn toàn tan vỡ. Những con đường quen thuộc dạt dào nắng gió xen lẫn mịt mù khói bụi dẫn tôi đến quán cà phê quen thuộc. Tại đó, trong sự lặng lẽ của không gian và vô thức của chính mình, tôi bấm tin nhắn gửi đi. "*I'm down*". Số máy nhận là của Ngân. Tôi chẳng mong nhận được tin nhắn trả lời, tôi chỉ cần được nói ra là tôi đang chán nản khủng khiếp, đơn giản vậy thôi...

2. NGÂN

"*I'm down*" là những kí tự quen thuộc tôi vẫn thường nhận được từ Phong mỗi khi cậu ta... thất tình. Thói quen từ hồi học cấp ba, khi Phong "mải mê chinh chiến và yêu đương", còn tôi đi bên cạnh cậu ta như Gia Cát Lượng chưa từng rời Lưu Bị. Tuy nhiên sau vài lần, tôi đã hiểu không nên quá lo lắng cho Phong vì những chuyện như thế này, vì thường thì chỉ vài ngày sau là cậu ta lại hào phóng mời tôi đi uống nước hay ăn một cái gì đấy nhân dịp tìm thấy một nửa mới. Nửa cuối cùng của Phong mà tôi biết là An và trong vòng sáu tháng gần đây, tôi không còn biết gì hơn nữa, vì sự bận rộn của chính tôi, vì thời gian biểu kín đặc của Phong và vì quan trọng nhất là "An không thích". Tôi chấp nhận điều đó với một cái nhún vai. Tôi vẫn thường nhún vai trước những việc không thể thay đổi được.

Và bây giờ thì Phong nhắn tin cho tôi, lần đầu tiên sau nửa năm trời. An đã bỏ đi, chắc chắn thế. Chỉ có điều tôi không biết có nên buồn vì điều đó không, bởi có một điều mà tôi luôn che giấu là ngay từ đầu: Tôi đã không hề coi Phong đơn giản là bạn. Tôi đã chờ đợi quá lâu. Bỏ qua sự thật rằng tôi không thể chen nổi khoảng thời gian quá ngắn giữa những cô bạn gái kế tiếp nhau của Phong, tôi còn bị ngăn cản bởi lí do đạo đức, rằng không nên lợi dụng những lúc người khác mềm yếu để đạt được mục đích của mình, cũng như lí do ám ảnh tôi từ những ngày yên ấm dưới mái trường cấp ba rằng không nên đánh đổi một tình bạn lấy một tình yêu không chắc gì đã có thật... Vai ý nghĩ lướt qua khiến tôi nhức đầu trong giây lát. Nhưng chúng chỉ có thể ảnh hưởng đến những quyết định mang tính dài hạn. Còn hiện tại, chẳng có điều gì ngăn cản tôi bấm những kí tự reply. "15' nữa". Tôi biết chắc Phong đang ở đâu và tôi sẽ đến, mặc dù tôi cũng biết rõ rằng khi Phong nhắn tin đó và gửi đi cũng là lúc cậu ấy chỉ mong được một mình. Phong vẫn như thế trong mắt tôi - một người luôn tự mâu thuẫn...

3. PHONG VÀ NGÂN

Quán vắng, nằm lọt thỏm giữa những ngôi nhà cũ kỹ nhấp nhô không theo một quy tắc nào. Phong uể oải dựa vào chiếc ghế được làm từ những thanh thép mảnh, cũng như lọt thỏm giữa những bộ bàn ghế được sắp xếp lộn xộn một cách cố ý. Đúng 15 phút sau, Ngân xuất hiện. Váy dài chấm gối, ba lô to sụp trên vai, trông Ngân giống một em teen hơn là một sinh viên 20 tuổi. Ngồi xuống mà không đợi Phong mời, Ngân ngoắc tay gọi đồ uống cho cả phần Phong: "Hai nâu đá!".

Ngân chậm chậm khuấy đều cà phê cho cả hai người. Sự yên lặng bao phủ họ trong vài giây trước khi Ngân phá vỡ nó bằng tiếng lanh canh gõ lên chiếc tách sứ. Trông Phong tồi tệ hơn Ngân tưởng tượng nhiều... Vẫn không rời mắt khỏi chiếc tách, Ngân làm ra vẻ lơ đãng:

LẠI DOWN?

Ừ, THẤT BẠI LẦN
THỨ N. THỰC SỰ
THẤT BẠI. TỔ MẤT
AN RỒI.

ĐÃ CỐ HẾT
SỨC ĐỂ GIỮ
RỒI CHỨ?

NGÂN NGỪNG TRÒ CHƠI VỚI CHIẾC
TÁCH, THẤY DẠ DÂY MÌNH KHÈ QUẶN
LÊN KHI ĐỌC ĐƯỢC NỖI BUỒN SÂU
THẨM TRONG MẮT PHONG KHI NÓI
VỀ AN. PHONG KHÈ GẬT ĐẦU. NỤ
CƯỜI MIỀN CƯỜNG TẮT LÚC NÀO
KHÔNG BIẾT.

- *Thôi nào!* - Ngân bỗng cười phá lên, đẩy tách cà phê về phía Phong trước khi tự mình uống một ngụm gần cạn chiếc tách - *Nếu đã hết mình mà vẫn thua thì chấp nhận thôi. Chấp nhận thất bại thì mới đi tiếp được chứ!*

- *Đi tiếp như thế nào?* - Phong hỏi mà không nhìn Ngân.

- *Cửa một em mới đi. Như thường lệ* - Ngân châm chọc nhưng cười buồn, thoáng thấy bóng mình chói với trong cốc cà phê gần cạn.

- *Giá mà còn đủ hứng thú để làm như thế...*

Lại im lặng. Ngân muốn khóc òa khi thấy An đã làm cho Phong thất vọng đến vậy. Ngăn mình khỏi việc đó, cô uống nốt tách cà phê, nhìn thẳng vào mắt Phong, cố giữ giọng nói của mình giống đang đùa hơn là thật:

- *Người khác cửa cậu thì sao?*

- *Chả hiểu. Ví dụ như thế nào?*

- *Như thế này này.*

Ngay lúc đó, trước sự kinh ngạc của Phong, Ngân rút điện thoại ra và nhấn send một tin đã soạn trước.

"I Love you".

Điện thoại của Phong lại run lên bần bật. Cách Ngân nhìn Phong chứng tỏ cô hoàn toàn không đùa. Ngân thì thầm lặp lại: *"Nghe này: Em yêu anh!"*.

4. NGÂN

Tôi đã không thể đợi thêm được nữa. Tôi đã không thấy phiền khi là một người bạn tốt của Phong, là người mà cậu ấy có thể dựa vào trong bất kỳ tình huống khó khăn nào. Tôi cũng chưa bao giờ thấy việc ở bên và làm Phong thấy ổn hơn sau những cơn stress của mớ bong bong những chuyện tình cảm của cậu ấy là phiền phức. Tôi chỉ thấy không hài lòng vì chính tôi, cứ giữ mãi một điều vì nỗi sợ mơ hồ của việc đánh mất nốt những gì đang có... Đó là cảm giác rất giống với một nỗi sợ thất bại khiến tôi thấy mình không thể bước tiếp, không thể vượt qua. Vậy là cứ thế tôi

để mặc tình yêu của mình ở đó và chờ đợi, không hoàn toàn chỉ vì một cơ hội thực sự để nói điều đó ra mà còn vì tôi mong sự trì hoãn trong im lặng ấy sẽ khiến nó mờ dần đến khi biến mất. Nhưng cuối cùng, nỗi sợ thất bại đã không ngăn cản nỗi tôi, cũng như thời gian đã chẳng làm tôi quên chuyện này đi như tôi vẫn hằng mong đợi. Như tên một bài hát trong một bộ phim tôi yêu thích: **"You can't walk away from love"**, tôi đã chịu khuất phục trước tình yêu của chính mình.

Nhưng Phong thì hoàn toàn có thể *walk away*, hoàn toàn có thể đi khỏi đời tôi. Ngay bây giờ.

5. NGÂN VÀ PHONG

Ngân không thể để Phong làm như thế. Bị điều khiển bởi một sức mạnh còn hơn cả chính mình, Ngân xích lại phía Phong, ghì chặt và đặt lên môi Phong một nụ hôn, Ngân cứ giữ chặt Phong như thế cho đến khi cô mơ hồ cảm thấy cánh tay Phong cũng choàng qua người mình. Phong bị cuốn vào Ngân. Và trong khoảnh khắc đó, mọi sự trống rỗng như được lấp đầy từ sâu thẳm. Mọi thất vọng bỗng tan biến đi như chưa hề tồn tại, như chưa từng có những ngày đã qua, chưa từng có An hay bất kỳ ai khác... Bất chợt Phong dứt ra khỏi Ngân, thở dốc: "*Xin lỗi Ngân...*", Ngân thấy mình rã rời. Thở hắt ra, Ngân lùi lại một bước xa Phong: "*Tớ hiểu*". Xốc balô lên vai, Ngân hôn khê lên trán Phong, ngược nhìn Phong bằng một đôi mắt chưa bao giờ buồn như thế. "*Quên chuyện này đi nhé!*". Rồi biến mất.

6. PHONG

Nhanh như khi đến, Ngân rời khỏi quán, bỏ lại tôi giữa ngổn ngang bàn ghế, hai tách cà phê cạn và nguyên vẹn sự choáng váng còn đọng lại khi Ngân nói yêu tôi, khi Ngân siết chặt tôi trong vòng tay, khi tôi cũng cuốn mình theo cô ấy và cả khi tôi mơ hồ thấy mình đang làm điều gì đó sai lầm, thậm chí rất sai lầm... Nếu tôi không siết chặt lấy Ngân, không để cảm giác yên bình khi mọi thất vọng về An vỡ tan trong khoảnh khắc cảm dỗ mình, nếu tôi đã không nhấn tin cho Ngân, hoặc xa hơn theo chiều ngược lại của thời gian là nếu An đã không chia tay tôi một cách đột ngột và dị kỳ như thế... Có hàng nghìn chữ nếu để nói về những việc đã không hề xảy ra. Tôi ôm lấy đầu mình. Nếu...

Điện thoại lại rung. Để cho tôi yên! Tôi muốn gào lên và quăng vật phiền phức ấy đi thật xa. Nhưng số máy hiện ra làm tôi chết sững. Của Ngân. "*Đã quên chuyện lúc này chưa?*". "*Chưa*", tôi đáp lại. "*Vậy thì xin lỗi. Tớ không định làm vậy*". "*Thật?*". "*Yup, chỉ là say nắng thôi*"... Say nắng? Ngân nói như vậy. Tôi chọn cho mình một icon mặt cười. Ít

ra thì tôi đã không làm tổn thương Ngân, hoặc là có nhưng Ngân không trách tôi vì điều đó. "Vây quên đi nhé!". "Đã quên rồi". Tôi bấm những kí tự rồi gửi đi mà biết chắc là mình không nói thật. Tôi sẽ không quên, chỉ có điều sẽ cố để không nhắc đến nữa thôi, không bao giờ nữa...

7. NGÂN

Tôi làm yên lòng Phong với lý do về một cơn say nắng. Nhưng chẳng có cơn say nắng nào cả. Tôi làm điều đó với sự chân thành tới tận từng tế bào. Tôi đã làm tất cả những gì có thể, thậm chí còn hơn thế, mặc kệ sự mong manh của cơ hội có một kết cục hoàn hảo, không quan tâm đến thời điểm của nó, không quan tâm đến bất cứ cái gì khác, không phải như làm một việc để được trả công mà như để hoàn tất một lời hứa, một sứ mệnh của chính mình. Phong hoàn toàn chưa sẵn sàng cho điều đó. Tôi cũng hiểu điều này như tôi vẫn hiểu Phong và chấp nhận chuyện đó với một cái nhún vai như tôi vẫn thường làm. Nhưng đó không phải là cái nhún vai của người sẽ bỏ cuộc. Giữ vị ngọt của nụ hôn từ Phong nguyên vẹn trên môi và trong trái tim, tôi vẫn tin sẽ đến một ngày chúng tôi sẽ lại ở bên nhau. Vào những ngày ấy, tôi sẽ lại nói lời yêu mà không cần phải nhắc Phong quên đi như một điều gì đó không nên, không hợp lý, đáng hối tiếc và dường như không có thật, còn lâu hay không quan trọng.

Bởi lẽ cũng khó khăn như khi quên một người, yêu một người cũng cần rất nhiều kiên nhẫn.

Mà tôi thì đủ kiên nhẫn.

Đủ cho cả hai chúng tôi...

THỢ SĂN

[NGUYỄN HẢO]

Chiều cuối tuần. Hà Nội vừa trải qua một mùa Đông khắc nghiệt. Trời đã hừng nắng. Gã ngồi trên tầng hai, khu ngoài trời của Chim Xanh - quán cà phê bé bỏng trong con phố Khúc Hạo. Gã thích quán này vì sự yên tĩnh đặc biệt của nó, giống như một con chim xanh quên hót, mãi lìm dim trong nắng. Và nhất là chiếc bàn ngoài trời trên sân thượng loang lổ màu rêu, những mảng gạch vỡ, lẫn lộn với những chậu hoa Mười giờ như những đốm nắng nhỏ.

Gã ngồi nhấm nháp tách cà phê pha kèm kem sữa và một chút Rum, thứ đồ uống mà lần nào đến đây, cô chủ quán cũng tận tình đem đến cho gã, kèm một nụ cười đầy ưu ái. Một tờ báo bay lật phật trên bàn. Các vị khách đến quán này thường ngồi đọc báo. Gã cũng

vậy. Nhưng hôm nay gã không tập trung đọc báo. Đầu gã đang lộn xộn nhiều suy nghĩ. Thế quái nào gã đã thay đến cái sim thứ năm rồi mà cô còn lần ra số của gã nhỉ? Gã ghét nghe những lời trách móc đầm nước mắt. Lạy Chúa, gã ghét nước mắt của con gái. Và họ - những con mồi của gã - quá dư thừa sắc đẹp và nước mắt.

- *Tôi có thể ngồi đây không?*

Gã ngược lên. Cô gái mới xuất hiện rụt rè chỉ vào chiếc ghế đối diện với gã, nhún vai nhìn quanh vẻ bối rối: "*Chiều nay, quán đông quá!*". Quả thật, quán cà phê hôm nay đông một cách bất thường, bàn nào cũng đã có người. Gã liếc nhìn cô gái, giọng vô sắc thái:

- *Cô cứ tự nhiên.*

Nói vậy, nhưng thực ra gã đã nghe mọi giác quan thợ săn bắt đầu sống động bên trong. Đôi mắt đang đờ đẫn vì buồn ngủ và mệt mỏi của gã linh hoạt lạ thường. Gã tỏ ra chăm chú với tờ báo như cả buổi chiều nay gã chỉ dành cho mỗi việc đọc báo vậy. Tuy nhiên, đầu gã đang tổng hợp những dữ kiện vừa thu được về con mồi, giống như một chiếc máy tính vừa được kích hoạt. Không chân dài, nàng chỉ cao đến một mét năm tám là hết cỡ. Không xinh đặc biệt, nhưng có cái gì đó hay hay (cái "hay hay" này đầu gã chưa phân định cụ thể được bằng một tính từ nào khác). Có thể là hay ở mái tóc ngắn cắt lộn xộn giống hình vẽ nguyệt xích mà nhóc em 5 tuổi của gã hay vẽ. Có thể là do đôi mắt to, màu hạt dẻ - nàng đeo kính áp tròng hay chỉ là một trò đùa của nắng nhỉ? Cũng có thể là do cái áo nỉ màu xám tro, dài ngoẵng và dáng điệu bối rối khiến nàng giống một con chim sẻ bay lạc đến bàn của gã. Mẫu con gái này chưa bao giờ được gã chú ý đến trong những - ngày - bình - thường. Gã thích săn những cô gái xinh đẹp và kiêu hãnh. Còn như em này, chắc chỉ vài câu chuyện hóm hỉnh, mấy lời tán tụng vớ vẩn là đủ làm em xao xuyến, băng khuâng. Bản thân gã đã có thừa tố chất để con gái phải say mê. Và vì hôm nay là một ngày cuối tuần đầy nắng - một ngày đặc biệt - nên gã sẽ "ngoại lệ" một chút...

- *Chị dùng gì?*

- Cho mình một tách đen, pha với kem sữa và Rum.

Gã giật mình, ngẩng lên nhìn nàng chăm chăm. Chẳng phải cô nàng chủ quán vẫn mắg yêu gã:

"Cả quán này chỉ có mỗi anh là yêu sách kì cục" hay sao? Nàng nghiêng nghiêng cái đầu, như một con chim chích ngờ nghệch và tò mò: "Chuyện gì vậy anh?".

- À không, không có gì!

ANH LÀ KHÁCH
MỚI CỦA QUÁN
NÀY HẢ?

SAO CÓ HÍ VẬY?

VÌ ĐÂY LÀ BÀN
QUEN CỦA TÔI.
HÔM NAY ANH
CHIẾM CHỖ CỦA
TÔI ĐẤY!

GÁ BẬT CƯỜI TRƯỚC GIỌNG ĐIỀU TRỀ CON CỦA CÔ GÁI. TỰ DUNG GÁ
THẤY VUI VUI, NHƯNG NGAY LẬP TỨC GÁ TÓ RA LẠNH LÙNG, KHÓ CHỊU:

CÔ ĐAU CÓ ĐĂNG KÍ BẢN QUYỀN CỦA CÁI
BÀN NÀY? HƠN NỮA, TÔI CŨNG LÀ KHÁCH
QUEN CỦA QUÁN NÀY, CHIẾC BÀN NÀY!

THẬT Ứ? ANH HAY ĐẾN ĐÂY
VÀO NHỮNG NGÀY NÀO?

BA, NĂM, BẢY.

HÓA RA LÀ VẬY. TÔI THÌ TƯ, SÁU, CHỦ
NHẬT! HÔM NAY LÀ THỨ BẢY, ANH LÀ
CHỦ, TÔI LÀ KHÁCH CHIẾC BÀN NÀY.

ỒI SAO?

CHỦ PHẢI ĐÀI
KHÁCH GÌ CHỦ!

MỘT TÌNH THẾ NGOÀI DỰ KIẾN - TỪ MỘT CON
MỎI "NGOẠI LỆ". HẦU HẾT CÁC CÔ GÁI MÀ GÁ
TÙNG CỦA, BAN ĐẦU ĐỀU GIỮ MỘT THÁI ĐỘ XA
CÁCH, KIÊU KÌ. NẾU GÁ CỬ TÓ RA LẠNH LÙNG THÌ
HÓA RA GÁ QUÁ NHỎ NHEN, THIẾU GA LẦNG Ứ.

CÓ THÍCH TÔI
ĐÀI GÌ?

KHOAI TÂY
CHIÊN ĐI, QUÁN
NÀY LÀM MÓN
ẤY ĐƯỢC LẮM!

GÁ VẬY CÔ TIẾP VIÊN ĐANG PHỤC BÀN
BÊN CẠNH, YÊU CẦU CHO HAI ĐĨA.

MỘT ĐĨA THÔI, ẪN CHUNG
CHO TÌNH CẢM CHỦ!

Cô nhân viên vốn quen với sự xuất hiện độc thân của gã mỗi lần đến quán, khe khẽ cười, nháy mắt ranh mãnh như ngầm bảo "Anh kiếm đâu ra cô nhóc này thế?". Gã âm thầm thấy xấu hổ, thậm chí bực mình trước thái độ của cô nàng xa lạ. Để nhắc nhở rằng cô gái đã hơi quá đà, gã cúi xuống tờ báo.

- Không gian ở đây thật tuyệt, phải không anh? Nhất là những cụm hoa Mười giờ, giống như những hoài niệm tuổi thơ vậy.

- Ừ.

Gã ậm ừ trả lời, mắt vẫn không rời khỏi tờ báo. Gã cũng rất thích những bông hoa Mười giờ, nhưng gã vẫn đang rất bực bội vì trong chiều nay, gã hoàn toàn là kẻ bị động.

- Anh nhìn kìa - Cô gái kéo tay áo gã - Hai cụ già tình cảm quá!

Gã bực bội ngó xuống phố. Một cụ ông tóc trắng phau, một tay chống gậy, một tay dắt cụ bà có khuôn mặt phúc hậu, nhưng dường như bà không còn nhìn rõ nữa. Ông già đang thì thầm câu chuyện gì đó, có vẻ rất vui. Cụ bà say sưa mỉm cười.

Gã thấy lòng dịu lại, những bực bội tan biến. Gã quay sang cô gái, giọng vui vẻ và thoải mái giễu cợt:

- Cô là nhà thơ hả?

Cô gái đã lôi một chiếc Nikon ra từ bao giờ. Ngắm. Tách. Trong khoảnh khắc say mê bên chiếc máy ảnh, trông cô nàng thật sự xinh đẹp.

- *Không, em không là nhà thơ, em là "lều" nhiếp ảnh!*

Đĩa khoai tây chiên vàng ươm và thơm mùi bơ được đặt lên bàn. Cô gái đưa cho gã chiếc đĩa.

- *Cô ăn đi, tôi không ăn khoai tây.*

Dường như không quan tâm đến thái độ kì thị của gã đối với món khoai tây chiên, cô gái xiên chiếc đĩa vào một lát khoai mập mạp, chấm tương ớt, và đưa lên ngang mũi gã.

- *Cứ thử đi, rồi từ hôm nay anh sẽ thích nó.*

Cô gái nhìn sâu vào mắt gã, và gã thú vị nhận ra rằng, không phải vì nắng mà mắt nàng thật sự màu nâu. Chiều đã nhạt rồi.

Gã ăn hết miếng khoai tây, ngon lành như chưa từng có lời từ chối trước đó.

- *Cô có đeo kính áp tròng không?*

- *Không, tại sao?*

- *Chẳng sao cả! Tôi cũng đoán thế.*

Họ ngồi bên nhau suốt buổi chiều. Thực ra là gã tiếc khi nhận được cú điện thoại và phải đi gấp. Trong khi rút ví, gã cố tình để rơi một chiếc card. Gã biết chắc nàng sẽ nhặt nó lên và sau đó... Dù sao gã cũng muốn được gặp lại nàng.

Gã đang định lên xe thì có tiếng gọi. Lay Chúa, không phải cô nàng ngọc ngà định trả lại chiếc card chứ? Gã quay lại, nàng đi đến, tay cầm chiếc mũ bảo hiểm của gã:

- *Cảnh sát giao thông chưa đi nghỉ phép khỏi Hà Nội đâu anh!*

Gã mỉm cười - lần đầu tiên bối rối trước ánh mắt tinh nghịch của một cô gái. Làm sao lại quên được nhỉ.

- *À còn tờ báo này nữa, tôi không thích sở hữu nó đâu.*

Tờ báo đã được gấp lại vuông vắn, gã nhét sâu vào chiếc cặp. Họ chào nhau, vẫn không ai nói lời gặp lại, thậm chí không hỏi tên nhau. Gã nghĩ về cô gái suốt cả con đường.

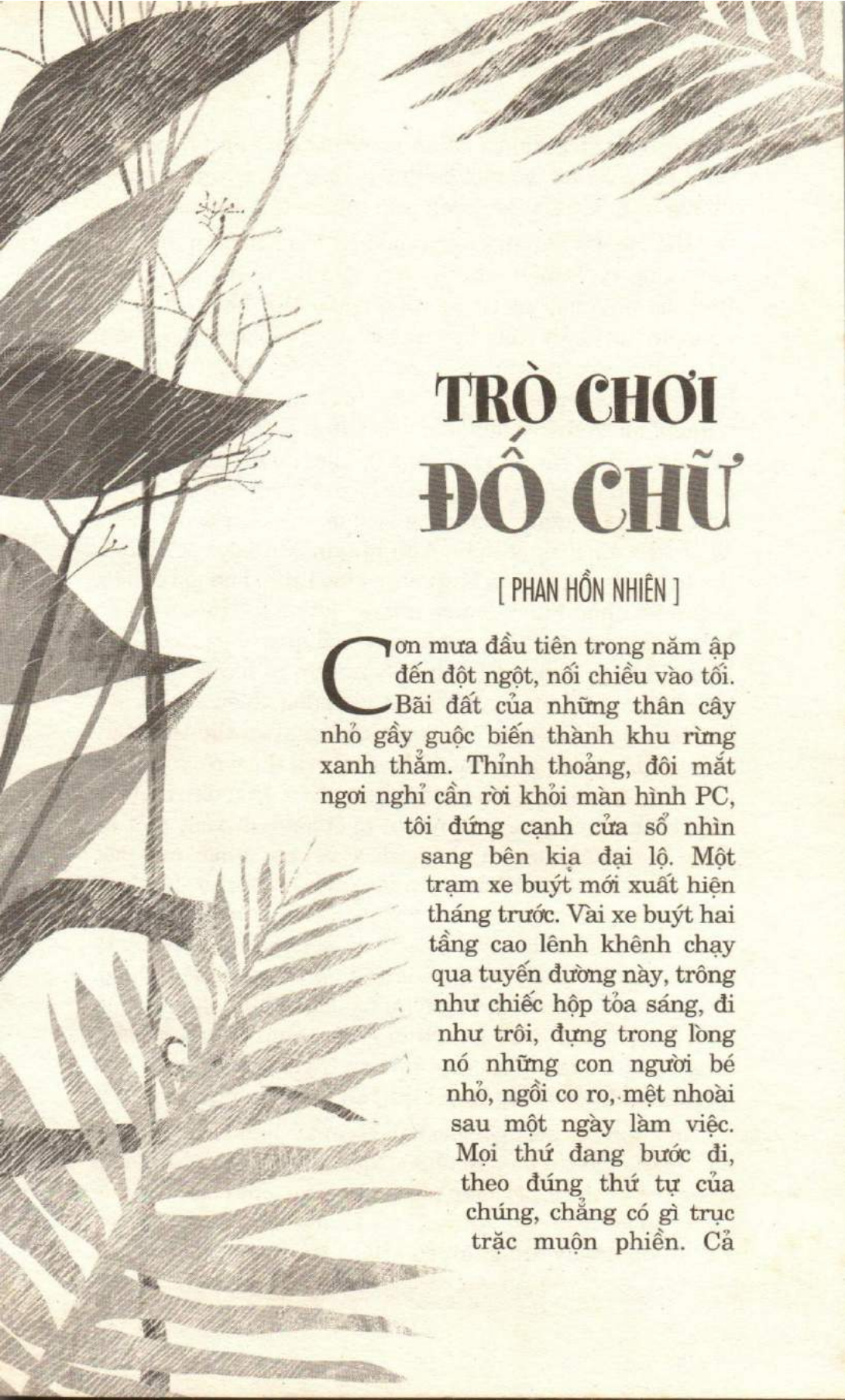
Buổi tối, gã chờ một cú điện thoại, hay một tin nhắn nào đó. Nhưng không số máy lạ nào gọi gã. Liệu có phải nàng không để ý chiếc card ấy? Buồn buồn, gã lôi tờ báo trong cặp ra, gã chưa đọc một dòng nào trong đó cả. Hơi cộm, gã gỡ tờ báo trong pháp phồng. Bốn tấm ảnh chụp... chính gã. Gã đang ngồi trầm tư bên tách cà phê pha Rum của mình, gã đang đọc báo, gã đang ngắm những bông hoa Mười giờ, gã đang lơ đãng ngắm phố. Anh trắng đen, chụp rất đẹp, chúng tỏ người nghệ sĩ phải có cái nhìn rất độc đáo. Những chiếc áo khác nhau, chúng tỏ gã được chụp ở những thời điểm khác nhau. Một tờ giấy bé nhỏ rơi ra:

"Cuối tuần lại gặp nhau ở quán nhé? (Nếu có thể hãy dạy em cách đọc một tờ báo ngược (^_^)".

Dây điện thoại được ghi ở đằng sau mảnh giấy. Mất 5 phút để gã... thở như bình thường. Và gã bấm dây số. Phù... dù sao thì gã vẫn là... một thợ săn mồi!

N.H

TRÒ CHƠI ĐÓ CHỮ

[PHAN HỒN NHIÊN]

Con mưa đầu tiên trong năm ập đến đột ngột, nổi chiều vào tối. Bãi đất của những thân cây nhỏ gãy guộc biến thành khu rừng xanh thẫm. Thỉnh thoảng, đôi mắt ngồi nghỉ cần rời khỏi màn hình PC, tôi đứng cạnh cửa sổ nhìn sang bên kia đại lộ. Một trạm xe buýt mới xuất hiện tháng trước. Vài xe buýt hai tầng cao lênh khênh chạy qua tuyến đường này, trông như chiếc hộp tỏa sáng, đi như trôi, đứng trong lòng nó những con người bé nhỏ, ngồi co ro, mệt mỏi sau một ngày làm việc. Mọi thứ đang bước đi, theo đúng thứ tự của chúng, chẳng có gì trục trặc muộn phiền. Cả

cuộc sống ngoài kia, cả chính tôi trong cái văn phòng tiện nghi này. Tôi hé mở một cánh cửa. Mùi mưa hần rõ trong không khí. Vệt gió làm chớp mũi nhiễm lạnh co lại...

Mùa Hè, tôi làm luận văn cao học. Tôi thực tập ngay tại đây, công ty nghiên cứu thị trường quốc tế. Quản lý trực tiếp của tôi, một ông trung niên người Đức khó chịu, luôn ngờ vực các nhân viên dưới quyền đang bày trò chơi khăm hay tránh né công việc. Tôi làm cật lực, hy vọng kiếm được bản nhận xét hoàn hảo. Và nếu tốt hơn nữa, sau khi tốt nghiệp, tôi có thể về đây làm việc chính thức. Nghề nghiên cứu thị trường rất có triển vọng. Nhiều dự án mở rộng, các cơ hội huấn luyện nghiệp vụ đầy hấp dẫn với một gã mới 25 như tôi. Tôi thường ở lại công ty làm việc đến đêm, thống kê số liệu, dịch sang tiếng Anh những bản báo cáo. Thỉnh thoảng, điện thoại trên bàn rung khê. Linh, bạn gái của tôi sẽ gửi lời nhắn khích lệ nhẹ nhàng, khiến nổi một mọt tan biến. Từ ngày đầu tiên quen biết, mối quan hệ giữa tôi và Linh diễn tiến êm ả. Chúng tôi vững tin cả hai là lựa chọn tốt nhất của nhau. Linh học rất giỏi, đọc nhiều sách, cách cư xử của cô tuyệt vời đến mức chẳng ai có thể tìm thấy điều gì đáng để phàn nàn. Yêu Linh và được cô yêu hình như là may mắn rất lớn mà tôi được nhận. Đầu dẫn buổi tối cuối tuần, chúng tôi gặp nhau, ngồi café, đi xem một bộ phim mới hoặc cùng đi nhà sách. Các ngày khác, mọi việc nói qua điện thoại. Không nên làm ảnh hưởng học hành và những dự định nghiêm túc bởi các hành động không cần thiết. Tôi phải có bằng cao học loại giỏi, đi làm tại công ty lớn, tu nghiệp nước ngoài, thăng tiến trong nghề nghiệp. Dự định của Linh là được giữ lại trường đại học làm nghiên cứu, rồi học lên cao hơn. Những bộ phim và quyển sách lãng mạn thường phức tạp hóa tình yêu. Cuộc sống đơn giản hơn nhiều. Cũng như Linh, tôi tin chắc như vậy.

Tôi khép cửa sổ, ngồi vào bàn hoàn tất bản báo cáo dang dở. Ngẩng lên thì đã gần 9h30. Ngoài trời tối om. Mưa vẫn nặng hạt. Tôi tắt hết máy móc, đóng cửa, chạy xuống nhà. Ông bảo vệ trực đêm khuyên tôi không nên chạy xe máy. Đô thị đang xây dựng, nhiều khu vực chưa có cống thoát,

nước dâng lênh lánh như đòng sông.
Tốt nhất là đón xe buýt vào trung tâm
thành phố, từ đó thật dễ dàng trở về nhà. Tôi
bằng qua đường. Cái ô đen mượn của ông bảo vệ
cứ chực cuốn thốc theo các đợt gió mạnh. Bảng sơ
đồ tuyến đường xe buýt là cái hộp đèn tỏa sáng.
Vẫn còn một chuyến cuối ngày dành cho tôi. Các ống
kim loại được thiết kế thành băng ghế trạm chờ cũng
ướt sũng. Thay vì thiết kế mái che tử tế, người ta lại
làm một cái vòm lượn sóng bằng sắt và trồng dây hoa leo
lên. Những cái lá ủ rũ ướt mưa mới thảm hại làm sao.
Vây đây, ý tưởng đẹp đẽ lãng mạn thường chẳng ích lợi gì
trong cuộc đời này. Đôi giày da của tôi óc ách nước vì đoạn
đường ngập ngựa. Đành phải ngồi xuống băng ghế, tháo
giày ra. Chiếc tất len sũng nước khiến ngón chân tôi tái
nhợt đi. Đang loay hoay cởi luôn đôi tất, luồng sáng bất ngờ
làm tôi lóa mắt. Như một con vật khổng lồ có bước chạy êm
ru, cái xe buýt hai tầng trờ vào trạm. Đóng vội cái dù, một
tay xách laptop, một tay xách đôi giày, tôi cuống cuống
nhảy lên xe, trước khi cánh cửa tự động khép lại. Vài đôi
mắt nhìn bộ dạng tôi, tò mò đượm chế giễu. Tôi đi
nhanh về phía cầu thang.

Tầng trên vắng lặng. ánh đèn sáng trắng lóa.
Tôi ngồi xuống băng ghế giữa xe. Kiểu xe buýt hai
tầng mới đưa vào chạy kể ra cũng thú vị. Tầm nhìn
mở rộng qua các tấm kính lớn. Con đường xanh
thẳm. Bên dưới, vô số xe lớn nhỏ tham gia cuộc đua

bất tận. Thành phố râm rì như một tổ ong, lấp lánh trong mưa. Cảnh vật hàng ngày tôi vẫn đi về, nhưng giờ đây từ góc nhìn khác, chúng mở ra khác lạ. Tôi tựa hẳn vào lưng ghế mềm, thở dài khoan khoái. Bỗng, phía sau tôi ai đó đang lật những trang giấy, cầu nhàu nho nhỏ. Ai cũng được, miễn đừng dính dấp đến mình! Tôi định chớp mắt 20 phút cho đến khi xuống trạm. Một hơi thở phốt qua trán. Cảm giác ẩm khô chạm vào cánh tay. Tôi giật mình mở choàng mắt. Ngay trước mặt tôi, một cô gái nhỏ đang cúi xuống, rất gần. Khoảng 19 tuổi, hoặc có thể ít hơn nữa, trông cô ta hết sức kỳ quặc với các lọn tóc xoăn kẹp chặt trên đỉnh đầu, vàng trán dô buống bình, nhất là đôi mắt to tướng, lấp lánh các vệt sáng nâu bần khoăn.

ANH NGỦ À?

KHÔNG! TÔI
THỨC. CÓ
THẤY ĐÂY

TÔI NẾ SANG MỘT BÊN, DƯA
TAY GIỮ CHẶT CÁI LAPTOP.
CHỈ CÓ CHỮA MỚI BIẾT
ĐƯỢC KÊ GIAN ẨN NẤP SAU
BỘ DẠNG NÀO.

VIỆC GÌ VẬY?

TIẾNG ĐÚC TỪ
HẠNH PHÚC VIẾT
NHƯ THẾ NÀO?

FROHLICHKEIT!

Chìa mẫu giấy
màu hồng và bút
chì gắn cục gôm
đầu thỏ, cô nhóc đề
nghị:

- Hi, anh viết
giùm em ra giấy đi!

Tôi đành hí hoáy
làm theo yêu cầu
của người lạ. Cầm
lại mẫu giấy, cô gái
chăm chú đếm chữ,
cái trán dô trắng
muốt cau lại.

- Sai rồi, không thể nhiều chữ như thế. Anh có biết hạnh phúc thật không?

- Tôi không biết tiếng Đức! - Tôi đáp thành thật.

- Cái từ anh viết cho em rất giống tiếng Đức mà! - Cô nhóc kêu lên phần nộ.

- Sếp tôi người Đức. Ông ta có quyển sách **Khách hàng hạnh phúc**. Và tôi đoán nó được viết như thế! - Tôi muốn chấm dứt câu chuyện để chớp mắt.

- Anh hỏi ông ấy ngay bây giờ được không? Em cần gấp, thật sự đấy! Cái từ mà em cần tìm chỉ có 5 chữ cái thôi...

- Tôi có thể hỏi giúp cô vào sáng mai, khi đến công ty. Còn bây giờ, tôi không muốn làm phiền người khác bằng các câu hỏi vớ vẩn! - Tôi trả lời lạnh nhạt.

Cô nhóc ngồi xuống cái ghế dây bên kia, mặt buồn thiu. Cô ta đang chơi giải ô chữ trong một quyển tạp chí màu sắc sặc sỡ của nước ngoài, dành cho giới teen. Về ử dột khiến tôi thoáng động lòng.

- Thôi được, đưa tôi số handphoned. Sáng mai, tôi sẽ gửi lời giải bằng tin nhắn!

Đôi mắt to tướng ngược lên. Lần đầu tiên, tôi nhìn thấy một nụ cười như thế. Đó là một nụ cười bằng ánh sáng, dâng lên từ đáy mắt nâu trong veo, tươi tắn đầy tin cậy. Tôi và cô gái nhỏ trao đổi số điện thoại. "Em tên San!" - Cô nhóc nói, rụt rè. Tôi gật, chẳng buồn quan tâm gì thêm. Con ngừ đang chấp chờn thì một lần nữa, ngón tay nhỏ lại chạm vào vai tôi. San chìa ra một cuộn vải tròn kẻ sọc, to bằng nắm tay.

- Gì thế? - Tôi mở mắt, lầu bầu.

- Anh mang vớ chân vào đi. Nhìn kìa, anh đang đi đất. Vớ len của em dày lắm, anh sẽ không thấy khó chịu vì đôi giày ướt đâu! Giữ được chân ấm, sẽ không bị cảm.

- Cảm ơn, tôi không cần! - Tôi gạt tay cô nhóc ra, bất thần hất hơi mạnh.

- Anh dùng đi, dùng xấu hổ. Giày em khô ráo, em không mang vớ cũng được!

Lại một cú hất hơi nữa. Không khéo tôi ốm thật rồi. Tôi đành cầm đôi tất của San, xỏ vào chân. Đôi tất dày và ấm, nhìn thật buồn cười với hai cái tai bé xíu gắn hai bên mắt cá, càng buồn cười hơn khi người mang nó lại là tôi. Tôi ngồi im, nhìn ra ngoài đường. Dây ghế bên kia, San ôm trước bụng cái ba lô màu da cam, tay cầm lọ nhỏ nhót con côn trùng gì đó, ngoẹo cổ ngủ ngon lành, tựa đầu vào kính lạnh. Tôi xuống xe buýt ở trạm dừng gần nhà. Đoạn đường đi bộ, mấy cái tai gấu cứ cọ nhẹ vào hai cổ chân. San đã nhường cho tôi đôi tất, chẳng dè dặt hay nghĩ ngợi lâu la gì. Cô gái bé bỏng có cẳng chân gầy và đầu gối tròn xoe. Chiếc giày buộc dây dính đầy bùn đất. Và trò chơi đồ chữ tình cờ...

*

Ở văn phòng, khi nghe tôi hỏi từ hạnh phúc, sếp trả lời ngay: "*Frohlichkeit!*". "*Không, hình như còn một từ nào khác nữa!*". Hơi khựng lại, rồi sếp gật: "*Đúng vậy, đó là gluck. Vì sao chú mày quan tâm mấy từ này?*". "*Chỉ là một trò chơi đồ chữ mà thôi, ông ạ!*" - Tôi đáp. Ông sếp bỗng mỉm cười, khác hẳn thường ngày: "*Vậy mà tôi tưởng cậu bắt đầu suy nghĩ nghiêm túc!*". "*Có gì nghiêm trọng u?*". Ông ta nhún vai: "*Ồ, nếu cậu hài lòng với cuộc sống hiện tại, thì đừng nghĩ ngợi ý nghĩa của chữ hạnh phúc. Còn nếu cậu suy nghĩ, chắc chắn đó là một từ đầy nguy hiểm!*". Thật khôi hài, làm sao nguy hiểm lại ẩn náu sau một từ ngữ đơn giản?

Tôi gửi từ *gluck* cho San. Cô nhóc cảm ơn trả lời ngay, cùng với ký hiệu của một nụ cười. Ngày làm việc trôi qua dễ chịu. Linh gửi tin nhắn, nhắc tôi đăng ký học thêm một chương trình quản lý sắp khai giảng. Buổi chiều, mưa lất phất một lúc rồi ngớt. Bất chợt, tôi không sao tập trung vào cái phần mềm điều tra SPSS được nữa. Có một điều gì đó khác thường, ban đầu chỉ là cái chấm rất bé, rồi cứ lớn dần lên. Cuối cùng, nó định hình. Đó là gương mặt San. Không thể chịu được, tôi mở handphone, dò số của cô nhóc, gọi đi. Dù sao, tôi cũng cần trả lại cô ta đôi tất. Đó là cái có khả năng để có cuộc điện thoại bất chợt. San trả lời ngay. Không mấy

rụt rè cô nhóc cho biết sau giờ học có thể gặp tôi. Giọng cô nhóc tươi vui: *"Em biết công ty anh. Ở đối diện một bãi đất trống. Em sẽ chờ anh ngay trạm xe buýt!"*.

Vẫn cái ba lô da cam khoác sau lưng và cái lọ thủy tinh cầm khư khư trong tay, San kiên nhẫn ngồi trên băng ghế kim loại, dưới vòm hoa dây leo. Thấy tôi, cô nhóc cười rạng rỡ. Sinh viên mỹ thuật năm nhất, San đang có bài tập ghi chép hoa lá và côn trùng. Cô nhóc vẫy vẫy cái lọ trước mũi tôi:

- *Em đã vẽ ong, cào cào, dế, bọ ngựa, chuồn chuồn... Nhiều lắm. Nhưng em còn muốn vẽ đom đóm nữa! Anh đi bắt vài con với em không?*

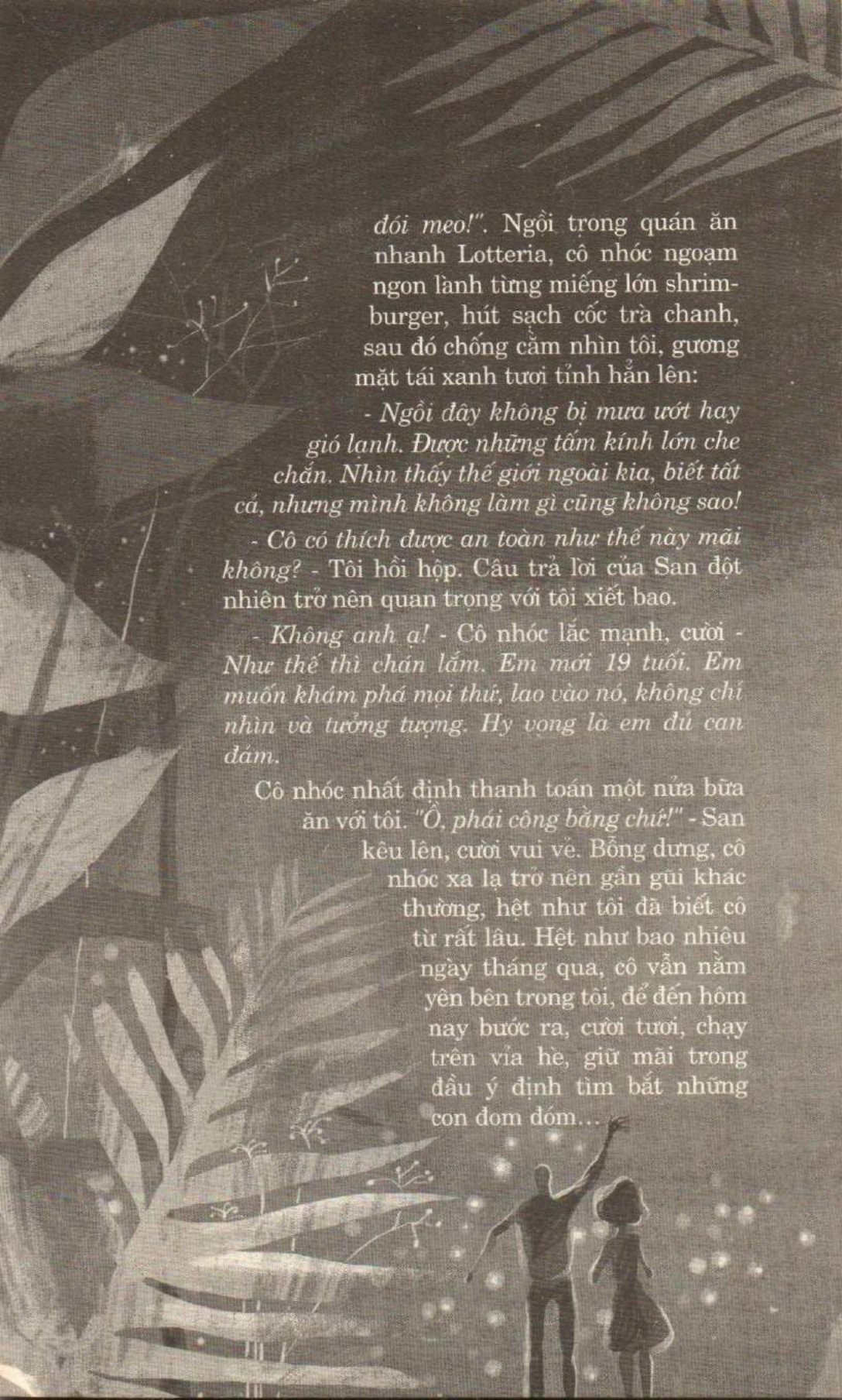
- *Tại sao phải là đom đóm? - Tôi ngạc nhiên.*

- *Đơn giản lắm, tất cả mọi người đều hình dung về đom đóm như một đốm sáng. Còn em muốn nhìn thấy nó, một cách thật sự.*

- *Có gì hay ho trong việc nhìn thấy một con sâu biết bay và tỏa sáng chứ?*

- *Ồ, em không biết! - Cô nhóc nhăn nhó, gỡ những lọn tóc xoắn xù lên - Chuyện này hơi giống từ hạnh phúc. Người ta ao ước ánh sáng của nó, nhưng ít ai nghĩ thật kỹ xem khi nhìn gần, hình dáng rõ ràng của nó sẽ như thế nào...*

Cách so sánh mơ hồ khiến tôi bối rối. Nhưng trong điều San nói, có gì đó đúng đắn. Hình như tôi cũng như bao người khác, luôn vững tin với vài sự lựa chọn chớp nhoáng, được quy ước sẵn. Chẳng bao giờ tôi suy nghĩ nghiêm túc xem mình ao ước gì trong cuộc đời này. Cũng chưa bao giờ tôi tự hỏi mình có hạnh phúc không, thời gian của cuộc sống có được sử dụng tốt hay không... Chẳng chú ý về buồn bã của tôi, San áp chai thủy tinh vào gò má: *"Bây giờ thì hơi sớm. Trời tối chút nữa, mới bắt được đom đóm anh ạ!"*. Tôi và cô nhóc đi bộ vào khu đô thị mới. Con đường sạch sẽ. Các ngôi nhà yên ả sau hàng rào gỗ trắng. Hoàng hôn buông xuống bên kia con sông đào, ánh sáng đỏ thẫm nhúng vạt vào thứ nước quả dầm đặc sánh. *"Cô muốn ăn chút gì không?" - Tôi hỏi. San gật ngay: "Ồi, em đang*

đôi meo!". Ngồi trong quán ăn nhanh Lotteria, cô nhóc ngoạm ngon lành từng miếng lớn shrimburger, hút sạch cốc trà chanh, sau đó chống cằm nhìn trời, gương mặt tái xanh tươi tỉnh hẳn lên:

- Ngồi đây không bị mưa ướt hay gió lạnh. Được những tấm kính lớn che chắn. Nhìn thấy thế giới ngoài kia, biết tất cả, nhưng mình không làm gì cũng không sao!

- Cô có thích được an toàn như thế này mãi không? - Tôi hồi hộp. Câu trả lời của San đột nhiên trở nên quan trọng với tôi biết bao.

- Không anh ạ! - Cô nhóc lắc mạnh, cười - Như thế thì chán lắm. Em mới 19 tuổi. Em muốn khám phá mọi thứ, lao vào nó, không chỉ nhìn và tưởng tượng. Hy vọng là em đủ can đảm.

Cô nhóc nhất định thanh toán một nửa bữa ăn với tôi. "Ồ, phải công bằng chứ!" - San kêu lên, cười vui vẻ. Bỗng dưng, cô nhóc xa lạ trở nên gần gũi khác thường, hết như tôi đã biết cô từ rất lâu. Hết như bao nhiêu ngày tháng qua, cô vẫn nằm yên bên trong tôi, để đến hôm nay bước ra, cười tươi, chạy trên vỉa hè, giữ mãi trong đầu ý định tìm bắt những con dóm dóm...

San và tôi chạy ra lại bãi đất của những thân cây nhỏ gãy guộc. Lần theo tiếng nước mưa chảy âm vang khe khẽ trong lòng đất, chúng tôi tìm được những bụi cỏ dại mọc um tùm quanh cái miệng cống xây bằng gạch. Có một vũng đất hõm xuống, đọng đầy nước. Mấy chục con đom đóm quần tụ, bay ngang dọc như các tia lửa nghịch ngợm. Chẳng khó khăn gì, tôi bắt được vài con đom đóm, cất vào chai thủy tinh, cài nắp lại, đưa cho San. Tôi bỏ thêm vào đó vài nhánh cỏ. Cho đến khi tiễn San lên cái xe buýt hai tầng, hình ảnh con côn trùng nhỏ bám trên cọng cỏ dại, tỏa sáng lơ mơ làm tôi buồn khủng khiếp. Cô nhóc áp cái trán dơ vào kính xe, nhìn hút theo tôi.

Tôi chia tay với Linh vào mùa Hè đó, chẳng có nguyên do nào rõ ràng. Tôi không thể giải thích cho cô ấy về cảm giác hạnh phúc mà tôi đã tìm thấy. Niềm vui được chạm tay vào ước mơ của chính tôi, chứ không do ai khác nhào nặn ra. Lao đầu làm việc, cái luận văn cao học rồi cũng hoàn tất. Mọi thứ thay đổi hết so với kế hoạch hoàn hảo trước kia. Tôi đi làm cho một công ty mới mở, chưa có tiếng tăm, nhưng cơ hội thử thách thú vị và đáng giá. Đôi khi buổi tối tôi nằm một mình trên mái nhà. Tôi nghĩ về những tên gọi khác nhau của hạnh phúc và tình yêu, về lũ đom đóm bay trong bóng đêm như các tia lửa, về đôi tất có tai, và cô gái nhỏ đeo trên vai cái ba lô đi khắp nơi. Nhưng mà không nên nghĩ nhiều quá. Sáng mai, tôi sẽ chạy đến trường tìm San, nói hết với cô những gì đang khiến tôi ứa nước mắt. Tôi biết mình can đảm.

P.H.N

MỘT CUỘC HẸN TRÒN VỎ

[KHÁNH LINH]

A shopping mall hôm nay giảm giá. Những 50%? Phải lượn một vòng ngay! Revlon đang có sản phẩm kem nền ánh kim mà mình muốn. Khẩn cấp chọn tông màu phù hợp, cố gắng làm cho cô bé bán hàng hiểu rằng mình muốn cái tông tối hơn nhiều so với cái màu trắng toát mà cô đang đắp trên mặt kia, tất nhiên là bằng cách ít tổn thương nhất. Thế rồi:

- Ủa, nhưng mà có chữ "Age defying", đây là sản phẩm chống lão hóa à? Thôi để chị chọn cái khác vậy!

- Không sao đâu chi. 25 tuổi trở lên là dùng được rồi.

Tin nổi không? Làm thế quái nào mà nó biết được mình vừa trải qua sinh nhật lần thứ 25 chỉ vừa hai tháng trước? Và làm thế quái nào mà bây giờ các nhà sản xuất cho họ cái quyền làm ra những thứ "chống lão hóa" cho các cô nàng chỉ mới ở cái tuổi 25?

...

Trên đây là lý do vì sao mà mình đang phải ngồi thất thủ ở nhà, đặt lọ kem nền lên bàn trang điểm. Lần đầu tiên mình cảm thấy thất thần sau khi vừa mua sắm. Tất nhiên là ngoại trừ cái lần mình gần như đã phải bỏ chạy khỏi shopping mall ngay khi vừa thanh toán. Một nỗ lực phi thường để thoát khỏi cảm giác ÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁ-mình-đã-tiêu-phá-quá-mức!

Nhìn xem, "nó" thật đáng ghét khi đứng bên cạnh bộ make-up H&M Hello Kitty, như thể một "bà cô" đang cố tỏ ra quyến rũ với lời tuyên bố: "Đã đến thời của bọn tao rồi, lũ choai ạ!".

Sáng hôm sau, mình mở mắt ra trong một cảm giác vô cùng khó tả, run rẩy nhìn sang bàn trang điểm, thầm mong vụ án "Age-defying ở tuổi 25" tối qua chỉ là cơn ác mộng điên khùng trong lúc quá túng quẫn vì nỗi ám ảnh "not 22 not yet 30". Thế nhưng, sự thực thì nó vẫn ở đây, y nguyên.

Sau khi rời khỏi nhà tắm, mình ngồi trước bàn trang điểm, thêm một lần nữa cảm thấy chỉ muốn tắm gương trước mặt nứt toác ra làm trăm mảnh găm vào người mình

quách cho xong. Thường thì đây là lúc mình bôi kem tan mỡ, từ sau khi cô chuyên viên massage tuyên bố mỡ ở bụng mình vẫn còn quá cứng, không thể cải tạo chỉ bằng việc ăn kiêng tập thể dục mà phải dùng đến những phương-pháp-trị-liệu-tiên-tiến. Thế nhưng ngày hôm nay, cùng với việc bôi lên mặt thứ chống-lão-hóa-da kia, mình thấy bản thân chẳng khác gì con heo nái ục ịch đã đến tuổi xế chiều mà vẫn chưa có anh đồ tể nào chịu rước đi. Thảm quá có phải không?! Khi ta cảm thấy thậm chí việc phải nằm lên thót còn dễ chịu hơn rất nhiều?!

.....

Xuất hiện ở trước quán café quen thuộc, mình dừng lại vài giây để ngắm bản thân trong gương. Tóc không bị bết dầu, duyệt! (Mình nghe đồn có thể dùng phấn trẻ em để khắc phục cấp tốc vụ tóc dầu, nếu có lỡ phải ra đường mà bận rộn quá không thể gội đầu. Thế nhưng mình vẫn chưa làm vì e ngại rằng phấn có thể sẽ vo cục lại thành những mảng trắng nhỏ, và tuyệt, lúc ấy mình sẽ có một mái tóc dầu đầy gàu!). Váy Forever 21 màu xanh đậm và hoa văn nhỏ giúp mình trông gọn gàng hơn, duyệt! Giày đế xuồng giúp mình cao hơn mà không phải đối mặt với nguy cơ té lòi mắt cá như khi mang giày gót nhọn, duyệt!

Quán café bé nhỏ quen thuộc hôm nay đông khách chưa từng thấy. Hóa ra một "thằng cha" sếp của cái văn phòng dờ hơi nào đó ở gần đây đã quyết định thưởng cho đám nhân viên bữa ăn sáng, sau khi bắt họ thức gần như cả đêm để làm cho kịp tiến độ công việc. Anh chàng phục vụ đã rỉ tai mình như thế. Gọi một phần ăn xong, mình bắt đầu loay hoay tìm chỗ ngồi. Tất cả bàn đã chật kín, chỉ còn duy nhất một chiếc ghế, nhưng bàn ấy đã có người ngồi. Thôi đành vậy, phải hỏi người ta, chính xác là anh ta, xem ghế ấy có trống hay không.

Một cái gật đầu đáp lại câu hỏi của mình, gần như anh ta không thèm ngước lên nhìn xem là ai đang nói đấy. Mình bắt đầu thấy nóng mặt, bùng nổ tức giận khi nghĩ rằng con trai đúng là bọn kiêu căng hợm hĩnh. Họ nghĩ mình quyền rũ đến mức con gái thường sẽ chạy đến bàn

của họ và "gạ gẫm" để được ngồi cùng ư? Nghĩ sao vậy hả? Mình ngồi xuống, thực hiện đúng danh sách những thứ để chúng tỏ tôi-thèm-vào-quan-tâm-đến-anh vừa chạy ra trong đầu. Thế rồi mình cứ chờ khi nhận ra người ngồi phía đối diện không phải là một chàng trai bình thường. Ý mình là, cũng không phải là bất thường lắm khi nặng hơn 100 ký, nhưng rõ ràng đó không phải là việc mình có thể bắt gặp hằng ngày có đúng không? Chỗ ngồi khá khuất và anh ta thì giấu mình đằng sau tờ báo khổ A2 to tướng, thế nên mình đã không sớm nhận ra. Và giờ thì nguy to. Mình lo lắng nhìn xung quanh, xem có hội nào đó đang chỉ trỏ về bàn này không. Mọi ánh nhìn chĩa vào đây lúc này đều có thể mang ẩn ý: *"Nhìn xem, đó là lý do người ta bảo những người yêu nhau thường giống nhau đấy, hahaha"*. Giờ thì mọi nỗ lực bao lâu nay về chuyện "đánh lừa" thị giác của người khác về cơ thể của mình đã đi tong, chỉ vì một bữa sáng không mấy đẹp trời vô tình để mình ngồi cùng bàn với một cá thể hơn 100 ký. Sẽ có bao nhiêu người dễ thương đến mức chịu nghĩ cho rằng đây chỉ là một sự tình cờ kém may mắn?

Mình cắn môi, loay hoay trên ghế và đưa mắt nhìn quanh nhưng vẫn chưa có chỗ trống nào khác. Vừa lúc ấy đồ ăn được mang ra, ha, giờ thì mình có muốn bỏ chạy cũng không được. Rất có thể chị chủ quán sẽ nhiệt tình chạy theo để tra vấn lý do vì sao mình từ chối bữa ăn. Và rồi hình của mình sẽ được trưng trong cuốn cẩm nang "Kẻ thù của ẩm thực tinh tế". Có thể lắm chứ, ai mà biết được những người đứng một ngày gần cả chục tiếng bên cái bếp lửa cháy ngùn ngụt đấy, bọn họ có những toan tính gì?

Sự lo lắng có thể lây lan! Nếu như chưa có nghiên cứu khoa học nào chứng minh điều đó thì nó vẫn là sự thật. Bởi vì giờ đây anh chàng đối diện đã để hằn tờ báo xuống và nhìn mình đầy nghi hoặc:

CÓ CHUYỆN GÌ À?

À KHÔNG, CHỈ LÀ TÔI CẢM THẤY THẬT NGUY HIỂM KHI NGỒI CÙNG BÀN VỚI MỘT NGƯỜI NẶNG HƠN TRĂM KÍ VÌ RẤT CÓ THỂ MỌI NGƯỜI SẼ NGHĨ CHÚNG TA LÀ MỘT CẶP, VÀ RỒI TÔI SẼ TRỞ THÀNH CÔ NÀNG MẬP PHÌ TỘI NGHIỆP CHỈ CÓ THỂ TÌM TÌNH YÊU Ở NHỮNG NGƯỜI CÙNG CẢNH NGỘ NHƯNG THỂ THAM HƠN.

ĐÓ CÓ THỂ SẼ LÀ MỘT CÁI TẮT ĐỐI VỚI ANH TA. CÓ THỂ THÔI, BỚT VÌ SỰ THẬT THÌ MÌNH KHÔNG NÓI NHƯ THẾ. MÌNH ĐÃ TÓ RA DUYÊN DÁNG LỊCH THIỆP BẰNG CÁCH LÁI CÂU CHUYỆN SANG MỘT HƯỚNG KHÁC, NHẮM TRÁNH GÂY TỐN THƯƠNG:

À KHÔNG, ỪM, CHỈ LÀ? QUÁN HƠI ĐỒNG NHÌ? HÌNH NHƯ CÓ MỘT ÔNG SẾP NÀO ĐÓ ĐANG ĐÁI NHÂN VIÊN CỦA MÌNH ẮN SÁNG. NGHE NÓI ÔNG TA ĐÃ BẮT NHÂN VIÊN CỦA MÌNH LÀM VIỆC SUỐT ĐÊM. THẬT LÀ NỨC CƯỜI. HÀNH HẠ NGƯỜI KHÁC NHƯ THẾ VÀ RỒI ĐẾN BÙ BẰNG MỘT BỮA ẮN THẾ NÀY Ừ? TÔI ĐANG RẤT TÒ MÒ MUỐN BIẾT XEM ÔNG TA LÀ AI ĐẤY!

LÀ TÔI ĐÂY!

Ha, lẽ ra người ta nên có quy định những người được xếp vào hàng "sếp của ai đó" thì ít nhất cũng phải trông-như-sếp một chút. Để xem, trông-như-sếp có thể nghĩa là họ phải có... một chút râu trên mép, hàm răng hơi xạm đen vì nã thuốc lá quá nhiều, đầu gần như không còn tóc hoặc ít nhất phải là tóc chải 7-3 vuốt keo dính bết. Còn đằng này, nhìn xem, anh ta chẳng khác nào một cậu con trai nhà giàu được nuông chiều thái quá, ít nhất là trong lĩnh vực ăn uống, phê phồn không việc làm và giải khuây bằng việc ngồi nhấm nháp cà phê trong khi đọc báo.

Ôi, thật là xấu hổ!

Một khi bạn đã bắt đầu một ngày tồi tệ thì cả ngày hôm ấy cũng sẽ be bét ra hết cả. Trong lúc vẫn còn chưa hết ê chề vì phen xấu hổ ở quán café, mình lại giống như bị đâm vào mặt khi cô nàng đồng nghiệp, sau khi nghe chuyện về "chống lão hóa ở tuổi 25" đã khẳng định: "*25 tuổi là phải xài rồi nàng à. Thế nàng muốn là bao giờ chứ hả?*". Nói rồi cô ấy kẻ cả đập tay lên vai mình như thế: Soi gương đi, và hãy quyết định xem liệu bạn muốn bơm botox vào chỗ nào! Không thể tin được, thế ra chỉ có mỗi mình mình là còn sống trong niềm hy vọng huyền hoặc, rằng 30 tuổi phụ nữ mới hăng lo đến việc đặt móng xuống những buổi café bạn bè, chia sẻ với nhau chuyện làm cách nào để nếp nhăn tan đi và mỡ bụng xẹp xuống! Thế giới này thật quá tàn nhẫn!

Ngày tồi tệ chính thức khép lại sự tồi tệ bằng một cuộc họp tồi tệ vào lúc 4 giờ chiều. Nhân-vật-hắc-ám-lập-dị, kẻ đang ngồi ở ghế biên tập, quyết định tiêu khiển bằng cách bảo chúng mình rằng:

- *Hãy ngậm chặt mồm lại, phồng hơi ra, phải rồi, ô không, hai má phải căng hơn nữa, thế, thế. Hà My, cô có hiểu tôi nói gì không? Tôi nói phồng hai má ra chứ không phải là ngoác mồm thật to* - Mình lúng túng phân biệt giữa hai khái niệm ấy, đây không phải là chuyện người ta vẫn hay làm, rõ ràng là cần trí tưởng tượng để thực hiện yêu cầu này!

- *Sau đó khuỳnh hai chân hai tay ra và đi đứng như thế trong người chúng ta đang căng đầy không khí.*

Mọi người bắt đầu lục đục kéo ghế đứng lên, rõ ràng là đang cố gắng để không phải tuột ra câu hỏi: "Trò diên khùng gì thế này?". Thế rồi trong lúc ai nấy đang khệ nệ di chuyển khắp phòng trong những động tác robot, nhìn cười khi trông thấy nhau, thì kẻ hắc ám lập dị đập bàn cái rầm:

- Giờ thì mọi người đã hiểu một người béo phì phải sống như thế nào chưa? Cơ thể luôn giống như bong bóng bị bơm khí quá tay, di chuyển lặc lè, khổ sở trong từng cử động. Thế mà - Kẻ hắc ám lập dị đột ngột ôm đầu, gục xuống bàn, rên xiết đau đớn để rồi đứng vụt dậy, giơ hai tay lên trời khua khoắng như thể một cơn mưa tiền đang rơi xuống quanh đây - rất nhiều người trong số ấy họ vẫn thành công, rất thành công trong cuộc sống!

Nói rồi kẻ hắc ám lập dị chỉ tay về phía cả lũ, lúc này đang lục đục trở về chỗ ngồi:

- Hãy đi tìm và phỏng vấn cho tôi một người như thế, dù sống khổ sở trong mập phì nhưng vẫn kiên cường phấn đấu và đạt được thành công! Ai, là ai, ai sẽ đảm nhận nhiệm vụ cao cả này đây?

Mình đang đưa tay lên xoa bóp hai má nhức nhối vì vừa bị căng-tức-đột-ngột thì nghe thấy anh bạn đồng nghiệp phát biểu. Có cảm giác như rút cuộc thì một anh đồ tể cũng đã tìm thấy mình - một nàng heo sau cùng đã đến lúc hữu dụng.

- Hà My đấy, sáng nay em trông thấy cô ấy ngồi ăn cùng với một anh chàng rất to béo, mà nghe đồn là trưởng phòng của một công ty chứng khoán.

Mình lấp bắp:

- Nhưng, nhưng... chúng tôi không hề quen biết nhau.

Anh kia cười khẩy:

- Hơ, thế mà tôi rõ ràng nhìn thấy hai người trò chuyện với nhau cơ đấy!

Mình nhớ lại những gì diễn ra khi sáng và thấy giống như thể một cái lưới đánh cá vừa mới bủa vây xung quanh.

Cuối cùng thì kẻ hắc ám lập dị lên tiếng, chốt hạ sự việc:

- Hà My, cho dù cô có nói thế nào đi chăng nữa thì sự thật là: Cô có biết một người béo phì thành đạt. Vậy thì, một tuần sau nộp cho tôi bài phỏng vấn!

...

Buổi tối ở nhà, mình bắt đầu điên cuồng gọi cho những đứa bạn thân. Câu hỏi là: "Có quen ai to béo và thành đạt hay không?". Câu trả lời phổ biến nhận được là: "Đừng tuyệt vọng như thế. Mà chỉ mới 25 tuổi thôi mà! Ngoài kia còn khối trai...".

Cuối cùng mình cũng tìm được một vài ứng cử viên sáng giá khi sự tuyệt vọng đã lên đến đỉnh cao, kéo theo vòng tròn những người được hỏi nói rộng ra đáng kể, bao gồm cả một anh chàng học chung hồi đại học mà mình chẳng thể nhớ được tên lẫn hình dáng. Tất cả những gì còn để lại trong mối quan hệ này là một số điện thoại được ghi vội vàng trong cuốn sổ tay. Một phen vất vả khi phải trình bày hết mong-muốn-kỳ-quặc của mình với một-người-không-nhớ-tên, cố gắng để nói-nghe-có-vẻ-lịch-sự-nhất!

Chưa bao giờ số 2 lại là con số lạc quan đến mức mình có thể gọi là "một vài". Nhưng trong trường hợp này, nó gần như là tuyệt vời. Đỡ hơn phải vác mặt đi tìm anh chàng kia - người đã từng chứng kiến pha thất thố đầy vô duyên xen lẫn lối bịch của mình.

...

Quán café quen thuộc và trước mặt mình đang là ứng cử viên thứ nhất. Một anh chàng làm mình nhớ đến con bạn thân thô bỉ hồi còn học lớp 8. Có một hôm nó đã vào lớp và kể với mình rằng một trong những cách làm răng trắng bóng của người La Mã ngày xưa là lấy phân dính dưới đuôi của một con cừu vo thành viên nhỏ rồi đem phơi khô, sau đó nghiền chúng thành bột và bôi lên răng. Mình đã luôn nghĩ đó là chuyện kinh tởm nhất trên đời, nhưng hôm nay, khi nhìn anh chàng ngồi trước mắt, mình đã hiểu rằng

luôn phải có những cách dã man như thế để sửa chữa những thứ hư hỏng quá nặng nề, cụ thể ở đây là hàm răng của anh ta. Quyết định loại ngay đối tượng này vì mình đã gặp phải một cơn rừng mình ớn lạnh nhất từ trước đến nay, khi tưởng tượng ra cảnh anh ta sẽ xuất hiện rất to trên mặt báo, cười với hàm răng như thể phân cừu đã được nghiền nát và bôi trét lên. Ai đó cần phải nói cho anh ta biết về tầm quan trọng của chỉ nha khoa - giúp ta lấy ra những thức ăn lì lợm bám trụ ở kẽ răng, ngăn không cho chúng đóng cặn lại thành những mảng vàng đen. Và đây, để phòng trường hợp vẫn có người muốn tranh cãi về tính tiện ích của chỉ nha khoa: Năm 1994, một tù nhân đã dùng chỉ tích cóp được để bện thành dây thừng và đào thoát khỏi nhà ngục ở bang West Virginia!

Ứng viên thứ hai, vô cùng sáng giá với lý lịch rực rỡ - giám đốc nhân sự một ngân hàng khá tên tuổi. Thế nhưng, chỉ sau 10 phút gắng sức chịu đựng, mình đã phải ôm miệng lao thẳng vào nhà vệ sinh nôn ra hết ly elephanccino vừa uống hơn phân nửa. Chẳng lẽ chưa có ai đó nói với cô ấy rằng ở Israel (hay ở đâu đó mình quên mất rồi) thậm chí người ta còn cho phép ly hôn chỉ vì người bạn đời thở ra mùi toa - lét?

Ngồi bần thần trong quán café, mình tuyệt vọng nghĩ về "thành tích lấy lòng" của 3 bài phỏng vấn gần đây nhất, bị gạch mực đỏ tan nát, chữ duy nhất trên bản thảo còn có thể đọc được rõ ràng nhất đó là "Đồ!" - lời phán của biên tập hắc ám lập dị! Bây giờ thì thêm một bài phỏng vấn nữa đi vào ngõ cụt - với sự hợp tác của những nhân vật là thiên tài trong lĩnh vực chống-lại-vẻ-đẹp của loài người.

Trong những phút tuyệt vọng mình thậm chí đã nghĩ đến chuyện gọi lại cho anh chàng ứng viên thiếu kiến thức về chỉ nha khoa để thuyết phục anh ta lên báo mà ngậm mồm lại. Thế nhưng ý tưởng đó nhanh chóng bị đánh bẹp bằng hình ảnh kẻ hắc ám lập dị ngồi trên bàn làm việc, với chiếc iPad đang hiện ra shoot hình vừa thực hiện, ánh mắt sâu thẳm, như thể đang đứng nhìn mình từ trên cao của một hố chôn, trầm ngâm gõ ngón tay lộp cộp xuống bàn và nhấn nhá câu hỏi:

- Hà My, ôi Hà My, tôi đang tự hỏi cô đang chụp hình nhân vật hay là đang chụp ảnh thẻ?

Á á á, "anh chàng mập mạp chứng kiến pha thất thố" đang nhìn mình từ bên kia một chiếc bàn. Anh ta đã đến đây tự khi nào? Khi mình vẫn còn đắm đuối nhìn hàm răng của chàng trai đầu tiên hay đang lé mắt suýt ngất vì cú ợ hơi của cô nàng thứ hai? Ôi, có hay không cái gọi là "Tôi nguyên gặp mặt" - khiến cho ta cứ luôn xuất hiện như một kẻ vô duyên, ngớ ngẩn, vụng về trước mặt một người khác?

Mình nhìn anh ta và anh ta nhìn lại mình. Giống như một cuộc thi theo khuôn khổ mini nhìn-không-chớp-mắt, mà kẻ thắng cuộc sau này dễ có nguy cơ bị ngồi tù vì tội "ngộ sát vợ/chồng trong đêm tối với đôi mắt trợn trắng".

Ôi, thua rồi, mình sẽ phải lết đến gặp anh ta, trình bày về bài viết chết tiệt này và xin được phỏng vấn. Sự tuyệt vọng làm mình cứ phải cắm mặt xuống trên con đường di chuyển, để rồi ngược mắt lên chỉ thấy một khoảng không to lớn bị để lại trên chiếc ghế, khi anh ta đã bước ra khỏi quán café, dường như đang trở lại văn phòng.

Mình hót hải chạy trên phố, cố gắng bắt kịp cái lưng áo sơ-mi màu xanh đen, để rồi sa chân vào một cái bịch rác ai đó vô cùng thiếu trách nhiệm với môi trường đã quăng ra ngoài này. Quai của bịch rác móc hắc vào chân khiến mình cứ phải đá liên tục để nó rời ra. Không đời nào mình chạm tay vào đó nhé, eo, biết bao nhiêu là vi trùng! Thế rồi mình nhận ra chết vì vi trùng là một cái chết coi bộ còn vui vẻ hơn là chết vì sạch sẽ. Bịch rác cuối cùng đã chịu rời khỏi chân, nhưng không may, nó bay thẳng và đánh bốp vào mặt của một bà đang đi ngược chiều lại. Cú va đập làm bà này hoảng hồn té phịch xuống đường, đôi giày cao gót khiến bàn chân bẻ gập hình chữ V và bà ấy cứ thế ngồi rên la rất thảm! Mình liền chạy vội đến định đỡ bà dậy thì một người đã nhanh chân hơn. Á, là anh ta! Thế rồi sau đây là những gì mình nghe thấy:

- Mẹ có sao không?

Bà ấy chỉ tay vào mình, đan cài trong những tiếng nấc là lời tố cáo tội ác bịch-rác-bay. Anh ta đứng thẳng người lên, đối diện với mình, mắt híp lại vì tức giận:

- Tại sao cô lại làm như vậy hả?

- Ơ, tôi...tôi...

Mình đã đứng cà lăm như thế cho đến khi hai người ấy chui vào trong taxi và xe phóng đi mất, có lẽ là vào bệnh viện. Mình gần như đã mừng tượng ra được cảnh đang thu dọn đồ đạc cá nhân và rời khỏi văn phòng. Thất thiếu bước ra thang máy trong khi các đồng nghiệp cũ túm tụm lại và giơ cao 4 ngón tay: "4 bài cơ đấy, tin nổi không, đồ vô dụng!".

Buổi tối ngày hôm ấy, nỗi đau đớn như được bồi đắp thêm khi mình vừa xoa kem tan mỡ lên bắp tay vừa nhìn chăm chăm lọ kem chống lão hóa.

...

Mình thức dậy vào buổi sáng bởi một mùi hôi thối nồng nặc khắp phòng. Thì ra là do con Pipi đánh rắm. Hửn nó đã nghe được lời mẹ nói tối qua: *"Con biết không, một nhà thần học người Đức đã từng tuyên bố rằng ông có thể xua đuổi tà ma chỉ bằng một lần đánh rắm"*. Con Pipi rõ ràng đã đón chào ngày mới bằng "nghỉ lễ" thiêng liêng vừa mới được học hôm nay! Thêm một điều nữa cần ghi vào danh sách "Kinh nghiệm từ chủ nhân con chó bi ổi nhất trên đời": Lũ chó thực sự rất tò mò với những thứ mới lạ và nguy hiểm, thế nên hãy cẩn thận mồm mép!

Sau khi đã vệ sinh cá nhân xong, mình ngồi xuống, nghiêm túc nhìn nhận lại sự việc.

Mình đã mắng chửi anh ta là tên sếp khốn nạn hành hạ nhân viên. Biện minh hoàn hảo: Chỉ là vô ý thôi mà, chẳng phải ai trong chúng ta rồi cũng sẽ có một lúc nào đó lâm vào tình cảnh tương tự. Ví dụ như vào rạp chiếu phim cười rú lên như con điên mặc dù đang coi phim bi, và ngày hôm sau nhìn thấy người đàn ông ngồi bên cạnh tối qua xuất hiện trên báo với vai trò là đạo diễn.

Mình đã đá thẳng bịch rác vào mặt của mẹ anh ấy. Biện minh hoàn hảo: Mình có thể chứng minh rằng khả năng sút bóng của mình thực ra rất tệ hại và cú "ghi bàn" ấy chỉ là một sự "tình cờ không mấy duyên dáng" mà thôi!

Mình đột nhiên thấy căng thẳng trong dạ dày và bụng cứ sôi lên ùng ục như thể là đang mắc hội chứng rối loạn đường ruột. Ha, hay là mình nộp đơn xin nghỉ phép rất-dài-ngày với lý do để chữa bệnh, ừm, một năm luôn chẳng hạn, và khi trở lại thì vụ phỏng vấn này đã chìm xuống? Thế nhưng rồi mình lại nhớ đến câu chuyện của một nhà văn Anh thế kỷ 16. Ông này đã lỡ đánh rắm khá to khi cúi xuống chào Nữ hoàng Elizabeth đệ nhất, và xấu hổ đến mức tự đẩy ả mình đi xa trong bảy năm. Khi trở về, Nữ

hoàng nói với ông rằng: "Thưa ngài, tôi đã quên việc đánh rắm ấy rồi". Ai nói rằng thời gian là phương pháp lãng quên hiệu quả nhất chứ?

Thì ra bụng kêu là do mình đang đói, phải kiếm thứ gì đó ăn thôi.

...

Sau đây là những gì đã diễn ra trong ba ngày tiếp theo. Nếu chịu quan sát kỹ với sự bao dung vô bờ, ta có thể thấy rõ ràng là có sự tiến triển.

Ngày thứ nhất, gặp ở quán café, "*Xin chào anh...*". Minh chưa từng thấy người mập nào có thể quay lưng bỏ đi với một vận tốc nhanh như thế.

Ngày thứ hai, gặp ở trước quán café, "*Chào anh...*". "*Tôi không muốn nhìn thấy cô!*".

Ngày thứ ba, đuổi theo đến tận công ty, và đích thân anh ấy đã giới thiệu mình với hai bác bảo vệ đứng gác cổng!

...

Ngày thứ năm của một tuần định mệnh, mình quyết định phải "dấn thân" hơn nữa. Mình đợi anh ta ngay trước cổng tòa nhà văn phòng lúc sáng sớm và bất ngờ nhảy xổ ra:

- *Tôi chỉ muốn thực hiện một bài phỏng vấn với anh thôi!*

Rõ ràng là anh ta đang nhìn mình như một con hăm dọa người bị rối loạn chức năng ngôn ngữ. Minh vội dí tấm danh thiếp trước mặt và nói nhanh:

- *Thật đấy, tôi làm ở một tạp chí. Tôi muốn thực hiện bài phỏng vấn anh mà.*

Anh ấy khựng lại, nhìn mình dăm dăm:

- *Đó là lý do vì sao hôm trước cô gặp hai người kia ở quán café à?*

A, hai ứng cử viên. Minh gật đầu lia lịa và nở một nụ cười thật tươi. Thế nhưng anh ta thì không được vui như thế. Anh đưa mắt đi chỗ khác, thở dài một cái rồi quay lại nhìn mình một cách rất nguy hiểm:

- *Tờ báo của cô hết đề tài rồi hay sao mà lại quay sang chĩa vào những người mập? Đó là chuyện thú vị đến thế à?*

Mình lấp bắp:

- *Không, đâu phải như vậy... Tôi...*

Anh ấy bước nhanh vào tòa nhà. Hai bác bảo vệ hôm trước đứng khoanh tay lườm mình rất cảnh giác! Ha, có cảm giác mình là tên biến thái chuyên quấy rối các anh trai lịch lãm nơi công sở!

Mình không thể bỏ cuộc. Bởi vì không biết viễn cảnh nào sẽ thâm hơn: Bị anh ta tiếp tục ngó lơ và đối xử tệ bạc, hay là bị kẻ hắc ám lập dị khoanh tay nhấn nhá: "*Hà My, tôi... đã... rất ...bao... dung... đối ...với... cô...*".

Mình đã phát hiện ra được nơi mà anh ta ăn trưa. Đợi anh ta ngồi xuống, mình phi ngay đến chiếc ghế đối diện, tuôn ra một tràng:

- *Anh hãy nghe tôi nói. Bài phỏng vấn này không hề có ý xấu xa như anh nghĩ đâu. Đối tượng đúng là những người thừa cân nhưng...*

- *Cô ăn gì?*

- *Hả?*

- *Tôi hỏi cô muốn ăn gì?*

- *Ơ...*

Thế là mình gọi món miến xào tôm, lo lắng liếc nhìn xem liệu nguyên do của sự thay đổi thái độ này là gì? Anh ta vẫn cầm mặt vào cuốn báo *Thị trường chứng khoán*, đắm chìm vào một cái biểu đồ ở trong đó, khiến mình liên tưởng tới hồi mình còn nhỏ và chơi trò nhìn ảnh ảo không gian ba chiều - lé con mắt mà vẫn chẳng hiểu được cái gì!

Bữa trưa được dọn ra, anh ta bỗng cầm chiếc khăn ăn lên và nói với mình:

- *Dùng khăn ăn bịt mắt lại!*

Mình đang ở đâu đây? Một quán ăn trưa đông đúc ở trung tâm thành phố, hay trường bắn nơi tội phạm bị xử tử? Chẳng lẽ bây giờ người ta thậm chí còn không thể sống tiếp nếu lỡ đá bay bịch rác vào mặt kẻ khác hay sao? Không

biết mình đã nói điều này chưa nhỉ, nhưng thế giới thật là quá tàn nhẫn!

Anh ta đưa mặt lại gần, nhìn vào mắt mình và hỏi:

- Cô có muốn thực hiện bài phỏng vấn không?

Mình nhanh chóng gật đầu.

- Thế thì bịt mắt bằng khăn ăn và dùng bữa trưa của cô đi!

Ôi, kẻ hắc ám lập dị, hãy hứa rằng sẽ trao cho mình bằng khen "Hy sinh to lớn vì sự nghiệp" vào cuối năm nay nhé!

Mình bịt khăn ăn lên mắt và bắt đầu loay hoay dùng bữa trưa. Phải nói là không dễ dàng gì. Những đũa miến xào cứ đi lạc lên tận mũi, má, thậm chí là dưới cằm chứ không chịu vào thẳng miệng. Mình cứ phải lau mặt liên tục vì nước sốt lem nhem ra hết cả. Cuối cùng, mình quơ đũa gấp được một miếng mà mình đồ rằng là con tôm. Trong nỗi tức giận muốn làm cho anh ta được vui vẻ và tình hình bớt căng thẳng hơn (vì rõ ràng là này giờ chẳng ai nói với ai lời nào cả), mình đã có một hành động ngớ ngẩn chưa từng có trong đời: Đưa miếng-nghĩ-rằng-là-tôm ấy lên cao và hú hét:

- Ha, xem này, tôi đã tìm thấy con tôm!

Tiếng cười đùa rộ lên xung quanh. Mình đưa tay giật tấm khăn ăn ra khỏi đầu. Anh ta đã biến mất khỏi đó tự bao giờ. Xung quanh mọi người đang vừa chỉ trỏ về phía mình vừa cười đùa như thể mình là một con khùng. Hừm, ăn trưa với một cái khăn bịt mắt và hú hét như thể tôm là phát hiện vĩ đại của loài người, cũng không bình thường lắm ha?

...

- Tại sao anh lại làm vậy với tôi?

Mình chặn đường hỏi ngay khi anh ta vừa rời khỏi tòa nhà. Một nụ cười nhếch mép và anh ta khinh khỉnh quay sang:

- Thì để cô có tư liệu viết bài phỏng vấn.

Mình muốn điên lên mất.

- Anh còn muốn đùa giỡn hả?

"Kể to béo thành đạt mất tư cách" liền đánh mặt lại, gần giọng:

- Tôi không đùa với cô! Cô đang muốn phỏng vấn về cuộc sống của một người béo phì đúng không? Những gì cô đã trải qua chính xác là cảm giác của tôi đấy. Luôn phải nỗ lực làm mọi cách để siết chặt bao tử của mình, ăn với một chiếc khăn che mắt chỉ để dồn hết cảm giác vào bao tử và nhận ra ngay khi mình vừa đủ no. Cảm nhận sự cay nghiệt của người khác, những người chỉ biết đùa cợt mà không bao giờ chịu hiểu kẻ mập phì như tôi không hề sung sướng với bữa ăn của mình. Đó là cuộc sống hằng ngày của tôi đấy! Cô có còn thấy nó thú vị để đưa lên báo hay không?

Mình cứ thế đứng nhìn, cảm thấy lời lẽ trôi tuột đi đâu hết. Thế rồi một nhóm 5-6 người bước ra từ tòa nhà công sở. Đột nhiên một người trong số họ chỉ vào mình và hét lớn: "Nhìn này, cô gái trong quán ăn". Những người còn lại nhanh chóng xác nhận và hòa theo: "Cô ta đó, khủng hết nói. Lấy khăn bịt mắt và làm trò với một con tôm, haha-ha". Đúng là từ lâu lắm rồi mình vẫn chôn giấu nỗi khát khao trở thành người nổi tiếng, nhưng làm ơn đi, không phải bằng cách này chứ?! "Này, tôi vẫn chưa xem cái clip, gửi link qua mail liền nhé". Clip? Link? Bọn họ đang nói gì thế nhỉ? "Lên Youtube search "cô gái điên ở quán ăn" là ra ngay!". Á á á á á!

...

Buổi sáng ngày cuối cùng của kỳ hẹn một tuần, mình ngồi trước ly cà phê, chuẩn bị mọi phương án tác chiến có thể với kẻ hắc ám lập dị. Và cố lục tìm trí nhớ để xem liệu nếu có phải thu dọn đồ đạc thì mình có quên mất món gì ở đâu đó hay không.

- Xin chào!

Anh ta đặt ly espresso lên bàn và ngồi xuống chiếc ghế đối diện mình.

- Bây giờ cô nổi tiếng lắm đấy. Biết đâu cô không cần phải phỏng vấn tôi nữa. Một mình cô đã đủ thành ngôi sao của tạp chí rồi, "cô gái điên ở quán ăn" à, hahaha.

Mình nốc cạn ly café, rút từ trong ví ra một tấm hình. Mặt anh ta vẫn đỏ lựng vì cười, cố gắng tỉnh táo lại để nhận ra cái gì trong bức ảnh.

- Gì thế này, ai đây?

- Tôi đây! Chụp cách đây 3 năm.

Nụ cười rút khỏi gương mặt nhanh chóng, anh ta cứ thế ngồi nhìn cô bé béo phì nặng 87 ký trong ảnh.

Mình tiếp tục nói trước khi đứng lên:

- Không phải chỉ một mình anh sống với nỗi khổ sở của những cục thịt mỡ dư thừa! Tôi phải đến gặp chuyên viên massage 5 lần một tuần, bị bóp bụng đau đến khóc ròng. Làm bạn với kem tan mỡ. Nốc thuốc nghệ như diên để chữa lành cái bao tử bị thủng vì nhịn ăn. Ngất xỉu 2 lần trong lúc đang hoàn thành bài tập chạy 3 vòng công viên mỗi ngày!

Hít một hơi, mình nói tiếp:

- Và nếu anh chịu nghe tôi giải thích, hẳn anh đã hiểu tôi chỉ muốn phỏng vấn anh vì những thành công trong công việc. Sự béo phì của anh, chỉ xuất hiện trước công chúng để làm tăng thêm ý nghĩa: "Cho dù bạn có như thế nào, thì thành công cũng sẽ chia đều cơ hội cho những ai biết cố gắng".

Mình bước ra khỏi quán, thấy lòng nhẹ nhõm vì đã nói hết những gì cần nói.

...

Kẻ hắc ám lập dị gần như phát điên khi mình thú nhận bài phỏng vấn đến giờ vẫn trống rỗng.

- Hà My ơi Hà My, chắc chắc chắc, Hà My ơi Hà My...

"Hắc ám lập dị" cứ thế nhảy đi nhảy lại tên của mình, mất lơ đờ, như thể đang triệu hồi mình về từ một nơi nào xa xôi lắm chứ không phải là đang chinh ình trước mặt đây. Mình khề cục cựa trên ghế nhằm thu hút sự chú ý, nghĩ rằng, ô biết đâu kẻ hắc ám thực sự vẫn chưa nhận thức được tồn tại của mình, ở ngay trong căn phòng này.

Rầm! Cú đập bàn như thể đã lấy hết sức bình sinh.

- Cô bị nhột mông à? Thứ mà cô nên nhột lẽ ra là bộ não của cô kia. Ôi trời tôi không hình dung nổi. 4 bài, 4 bài phỏng vấn chẳng nên com cháo. Cô thực sự đã lập được "kỳ tích" đấy. "Kỳ tích"! Cô sẽ được vinh danh trong lịch sử của tờ tạp chí này. Giờ thì đi đi, dọn dẹp đồ đạc. Tôi không muốn nhìn thấy cô nữa! Đi...

- Cô ấy không phải đi đâu cả.

Mình ngược lên và thấy đôi mắt của kẻ hắc ám lập dị đang lé đi vì bị ngắt lời một cách ngang nhiên. Quay lại đằng sau, mình thấy "to béo thành đạt mất tư cách" đang đứng ngay cửa ra vào, tự tin và tất nhiên, rất "bê thế"!

- Anh là ai?

Anh chàng tiến đến bắt tay đúng cái vẻ "các sếp với nhau":

- Xin tự giới thiệu, tôi là Hoàng Nam - Nói rồi anh ta đưa danh thiếp ra.

Đôi mắt của kẻ hắc ám thêm một lần nữa lại muốn lé đi, nhưng lần này có lẽ là vì "sự hoành tráng" của tấm danh thiếp kia.

- Ô, chào anh, anh đến đây có việc gì không?

Hoàng Nam mỉm cười nhìn sang mình, nhẹ nhàng nói:

- Tôi có hẹn phỏng vấn với cô gái này. Phiên cô ấy đã phải vất vả chạy tới chạy lui cả tuần nay. Thành thật xin lỗi, tôi cứ bận họp liên miên. Giờ thì tôi đã sắp xếp được thời gian để đến đây.

Nói rồi anh chàng còn tặng thêm hiệu ứng cô-phóng-viên-tuyệt vời bằng cách vỗ vai "hắc ám lập dị":

- Cô ấy thực sự rất cố gắng trong công việc. Rất chuyên nghiệp.

Kẻ hắc ám cứ hết quay sang nhìn mình rồi lại nhìn Hoàng Nam, cứ như thể mình chỉ là một cục đất sét xấu xí vốn luôn nằm trong đất sâu chẳng ai thèm ngó ngang, nay bỗng được khai quật và trở thành "cái nôi của nền văn minh cổ đại".

Khi đã ra khỏi phòng, Hoàng Nam quay sang nhìn mình, nháy mắt:

- *Khỏi cần cảm ơn!*

- *Không ai định cảm ơn anh cả.*

Hoàng Nam khẽ hất cằm, kể công:

- *Thế ai vừa cứu cô khỏi thảm cảnh rách đồ ra đi đấy hả?*

- *Anh cảm thấy oan ức à? Tôi thì hả hê lắm chắc? Tôi đang chuẩn bị biến anh thành một biểu tượng của sự thành công vượt lên bản thân. Trong khi anh thì đã biến tôi thành một hiện tượng mạng ngu ngốc buồn cười. Anh có biết là...*

- *Haha, cô định sẽ mua trái cây gì?*

- *Anh đừng có cái kiểu chuyển đề tài nhanh quá như thế! Rốt cuộc thì anh muốn nói tới cái gì?*

- *Thì chẳng phải khi đi tạ lỗi người ta phải mua trái cây đến hay sao?*

- *Tôi cần phải tạ lỗi với ai sao?*

- *Mẹ tôi, người bị cô đá bịch rác vào mặt và đang nằm ở bệnh viện với cái chân bị treo lên trần nhà ấy.*

- *Hả? Nặng đến thế sao? Tôi xin lỗi nhé! Thế bao giờ mình đi? Gặp anh ngày mai được không?*

- *Muốn hẹn hò với tôi à?*

- *Một cuộc đi thăm bệnh thì có thể gọi là hẹn hò sao?*

- *Không, còn tùy thuộc vào sau khi thăm bệnh thì chúng ta làm gì? Ăn tối nhé?*

- *Đó là cách anh vẫn dùng để mời một cô gái đi ăn tối à?*

- *Haha, không!* - Hoàng Nam quay sang nhìn mình, cười và nháy mắt kiểu rất, ừm, "nguy hiểm" - *Chỉ với cô thôi, vì đó có thể sẽ là cuộc hẹn rất đặc biệt!*

K.L

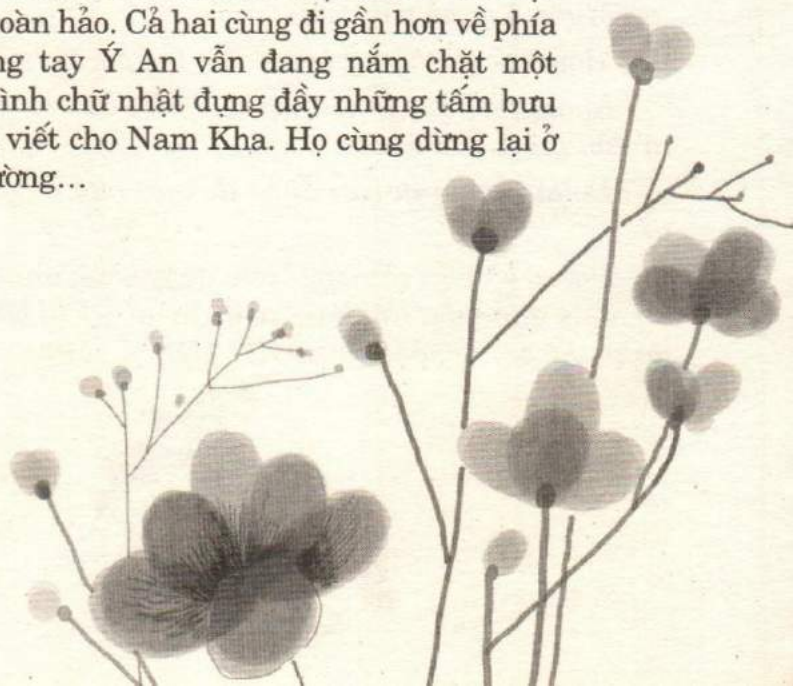
MỘT MỐI QUAN HỆ ĐẶC BIỆT

[PHAN Ý YÊN]

Có rất nhiều chuyện bạn có thể xem là may mắn trong đời. Và tôi nghĩ nếu bạn có một mối quan hệ nào đó không phải là tình yêu, không hẳn là tình bạn, mặc nhiên không là tình đồng sự, chỉ có thể gọi tên nó là một mối quan hệ đặc biệt, thì cũng là một điều may mắn khôn cùng.

Câu chuyện này là để dành tặng cho tất cả những mối quan hệ được đặt tên như thế.

Ý An nhìn thấy anh ở đầu con đường đi bộ lát gạch, trong lòng nhen nhóm chút rối ren. Nam Kha khẽ quay đầu và hình như cũng đã nhìn rõ thấy cô đang nhìn anh chăm chú. Ý An lấy ngón tay trở khẽ chấm chấm vào đầu mũi, cử chỉ nhuốm một ít ngượng ngùng. Nam Kha mỉm cười trừu mến, lấy tay khẽ gõ nhẹ lên đầu mình ba cái. Trong phút chốc họ cùng phá lên cười khi trò chơi mặt khẩu đã được thực hiện hoàn hảo. Cả hai cùng đi gần hơn về phía nhau. Trong tay Ý An vẫn đang nắm chặt một chiếc hộp hình chữ nhật đựng đầy những tấm bưu thiếp cô đã viết cho Nam Kha. Họ cùng dừng lại ở giữa con đường...

Đó là lần đầu tiên họ nhìn thấy nhau ngoài đời thật.

Đó là lần đầu tiên mà khoảng cách không gian địa lý chỉ còn là một bước chân.

Đó là lần đầu tiên Ý An có thể nhìn thẳng vào mắt Nam Kha và khe khẽ gọi "Anh ơi...".

Hai bên đường, phố bắt đầu rực rỡ đèn lồng...

Ngày... tháng... năm...

Anh là một kẻ kì quái khó ưa! Rõ ràng em phải cảm thấy như thế đầu tiên với một kẻ đã giành mất chai vang đỏ sản xuất năm 1986 mà em cất công ngồi canh chừng suốt nhiều ngày liền để đấu giá trên mạng. Em đã muốn có nó từ rất lâu rồi để làm quà sinh nhật cho K., vì đó là năm sinh của anh ấy. Thế mà chỉ vì một phút sơ sẩy em đánh mất nó vào tay một kẻ "kiêu ngạo" như anh. Trong email đầu tiên, chắc chắn là em đã cố tỏ ra vô cùng lễ phép, năn nỉ anh để lại cho em bằng giá gấp đôi giá mà anh đã mua. Ấy thế mà anh để em phải đợi đến 48 tiếng đồng hồ mới nhận được một câu trả lời đầy khiêu khích.

"Nếu em tự tin mình xinh xắn và thông minh, mời anh uống cà phê đi, anh sẽ để lại chai rượu cho em hoàn toàn miễn phí".

Anh có biết không, cho đến tận bây giờ em vẫn tự hỏi tại sao anh có thể đổi chai rượu mà anh yêu thích để lấy một cuộc hẹn với người mà anh hoàn toàn không quen biết chút nào như thế. Chỉ biết rằng vào thời điểm đó, nếu như không quá mong muốn sở hữu chai rượu, có lẽ em đã không bao giờ thèm tiếp tục nói chuyện với anh.

Ngày... tháng... năm...

Sài Gòn nắng như đổ lửa. Em ngồi cà phê đợi anh đến theo lời hẹn. Em mặc áo xanh (anh bảo là anh thích con gái mặc áo xanh nên muốn em phải mặc như thế), trong lòng hồi hộp lo lắng không phải vì hẹn hò với anh, mà chỉ vì không biết cuối cùng có được cầm trong tay chai rượu

không. Thành phố giống như cái lò nung khổng lồ phì phò những hơi thở rừng rực cháy. Mười phút. Mười lăm phút. Rồi ba mươi phút. Anh vẫn chưa đến. Em bắt đầu càng lúc càng sốt ruột mà không có cách nào để liên lạc với anh vì anh nhất quyết không cho em số điện thoại. Em dùng điện thoại gửi email cho anh nhưng cũng không thấy có hồi âm. Em ức muốn phát khóc. Chợt nhận ra mình bị gạt không khác gì một con ngốc ngớ ngẩn. Anh là ai chứ? Chỉ là một người hoàn toàn xa lạ trên đời, hà cớ gì mà vì em có thể nhường cái này hay cái khác, hà cớ gì có thể vì em mà mất thời gian. Em đã quá ngây thơ khi đặt hi vọng của mình vào một người không quen biết...

Ngày... tháng... năm...

Buổi tối hôm sau em nhận được email của anh. Anh bảo hôm đó anh có việc đột xuất nên nhờ một người bạn mang chai rượu đến cho em nhưng người bạn đó tìm mãi mà vẫn không thấy em ở đây. Anh xin lỗi. Rồi anh hỏi em có thể cho anh một cái hẹn khác được hay không. Em không thèm bận tâm trả lời. Em không muốn tiếp tục tham gia trò chơi của anh nữa. Hai mươi lăm phút sau, anh nhắn tin cho em trong phần chat của Gmail.

- Anh xin lỗi.
- Anh đùa tôi đủ chưa?
- Hóa ra là em không tin anh à?
- Theo anh thì tôi nên tiếp tục tin?
- Vậy em không cần chai rượu nữa?
- Phải. Tôi không cần nữa.
- Mong muốn của phụ nữ cũng ngắn hạn nhỉ!
- Tình cảm của đàn ông cũng thế...

Vào lúc đó em biết mình đã lỡ lời. Ngồi trước màn hình máy tính mà nước mắt em bắt đầu vỡ ra như lũ. Anh im lặng không gõ gì thêm. Mười phút trôi qua. Anh viết:

- Đôi khi nhận ra sớm được điều gì đó không tốt cũng là một may mắn.

Anh để một cái icon mỉm cười lấp lánh.

Lúc đó em nghĩ. Có thể anh đã hiểu được những giọt nước mắt đang rơi của em lúc này.

Ngày... tháng... năm...

Bốn ngày sau, em nhận được email của anh. Anh hỏi "*Nỗi buồn của em liệu có ngắn hạn không?*". Anh khiến em bật cười. Lồng ngực giãn ra trong khoảnh khắc vì sự quan tâm của một người xa lạ. Em hỏi, tại sao lại đột ngột email cho em khi em không còn quan tâm gì đến chai rượu 1986 đó nữa. Anh bảo, vì tự nhiên anh quan tâm đến em...

Lần thứ hai trong một thời gian ngắn, anh khiến em bối rối.

Ngày... tháng... năm...

Tối thứ Bảy, em thấy anh online trên mạng. Em đã do dự thật lâu không biết có nên mở đầu câu chuyện với anh không. Và nếu mở đầu thì phải nói như thế nào. "*Chào anh, anh có khỏe không?*", nghe thật thiếu tự nhiên hết sức. Hay là "*Hey, hôm nay anh không đi chơi à?*". Cũng không được, chúng ta có thân thiết gì đâu cơ chứ! Trong lúc ấy đột nhiên anh đã mở lời trước rồi.

- *Này, em đang nghĩ cách để bắt chuyện với anh phải không? (Em không biết là anh có cách đọc được suy nghĩ của em qua Internet đâu đấy!).*

- *Em có thấy anh online đâu (Em ngượng ngùng nói dối).*

- *Thế à? Vậy sao trả lời nhanh thế? (Anh là một tên quý quái).*

- *Tại em lịch sự thôi. Anh không đi đâu chơi à?*

- *Hôm nay anh không.*

- *Tối thứ Bảy mà ở nhà không buồn à?*

- *Nỗi buồn ngắn hạn mà. Lúc nào cũng nên suy nghĩ như thế!*

Đó là những lời mà anh đã khiến em luôn ghi nhớ và nghĩ đến mỗi khi gặp bất cứ chuyện gì không vui vẻ. Tất cả những điều khổ đau chỉ nên xem chúng là một món nợ ngắn hạn cần phải trả. Để thấy cuộc đời còn có biết bao điều hạnh phúc khác khiến ta bận tâm.

Ngày...
tháng... năm...

Em nhớ
Anh.

Em nhớ anh
mỗi khi anh
gọi em là con
ngốc bướng
bỉnh. Em
nhớ anh
mỗi khi
anh nhắc
máy gọi
điện thoại
cho em 2
phút kể từ
sau khi nhận
được tin
nhắn em bảo
rằng em
đang nức nở
ở phòng chờ
máy bay.
Em nhớ anh
mỗi khi

chúng ta chơi trò nói thật, câu đầu tiên anh luôn hỏi "Bây giờ em đang muốn điều gì nhất?". Em nhớ anh ngồi yên nghe em kể về những chuyện tình cảm không vui của mình, rằng em bị bắt nạt ra sao, rằng em không thể nào bỏ qua được quá khứ. Em nhớ anh giúp em hiểu rằng "trái tim con người vốn chật hẹp, cánh cửa này không đóng lại, làm sao cánh cửa khác có thể mở ra?". Em nhớ anh đã từng bảo "điều tệ nhất, làm ta khổ nhất không phải là những nỗi đau, sự cô đơn hay mất mát mà là vì ta cứ cố ép bản thân mình sống theo một kiểu nào đó mà ta cứ nghĩ là ta phải thế"...

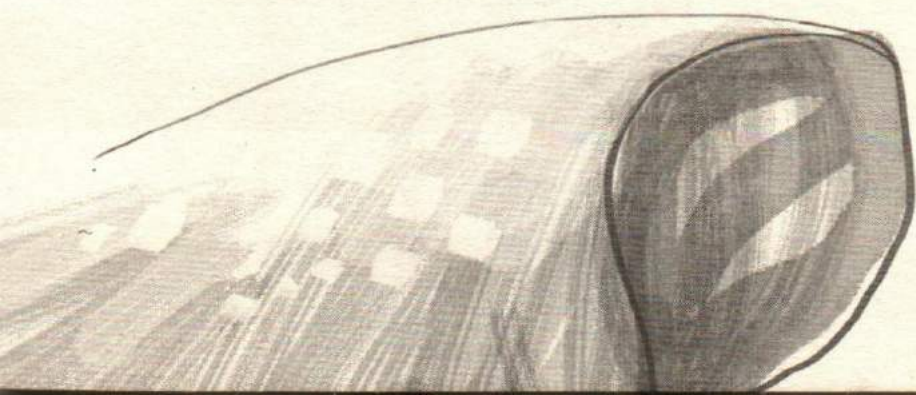
Em đã nhớ Anh như thế. Qua tất cả những ngày Sài Gòn hầm hập yêu thương. Qua tất cả những ngày lạnh em trốn mình ở Đà Nẵng, mỗi buổi đêm rấm rứt khóc một mình. Qua tất cả những con đường và sân ga mà em đứng đợi. Qua tất cả những âu lo, những lẻ loi và đoàn tụ. Qua tất cả những tủi thân không ai hiểu. Qua tất cả những giận hờn và trách móc. Em nhớ Anh.

Vì anh vẫn luôn ở đó, vào mỗi cuối ngày, sẵn sàng trả lời khi em gọi "Anh ơi...".

Ngày... tháng... năm...

Hôm nay em đã vô tình nhìn thấy một người thật giống anh ở sân bay Nội Bài. Em vừa muốn chạy lại gần để hỏi xem người đó liệu có phải là Nam Kha hay không nhưng em đã do dự không dám. Em đã e sợ rằng đó không phải là anh, và nếu là anh thì chúng ta sẽ nói gì tiếp đó. Có lẽ nào khi gặp gỡ nhau ngoài đời thật rồi, anh và em sẽ không bao giờ còn có thể nói chuyện với nhau được như trước nữa?

Em cứ tự hỏi như thế cho đến khi người đó khuất hẳn ở phía sau dải ngăn cách phòng cách li.

Em vội vã nhắn tin cho anh. Và như thế em biết em đã lại vụt mất anh thêm một lần nữa... Em cứ giận mình sao không đủ dũng cảm hỏi anh sớm hơn một chút để đến khi anh đi khuất mắt rồi mới thấy lòng mình chênh chao luyến tiếc. Em cứ giận mình non trẻ ngờ nghệch, sợ hãi những điều mất mát rất viễn vông.

Ngày... tháng... năm...

Hà Nội tháng Giêng se sắt lạnh. Anh bảo đôi lúc trong ngày anh muốn được nắm tay em. Anh bảo thỉnh thoảng trong ngày anh muốn dẹp tất thảy mọi thứ sang một bên để gọi điện cho em và kể lể là anh mệt mỏi đến thế nào. Để được nghe em mắng anh bằng cái giọng miền Nam giòn ngọt là "*Anh thật điều dân*".

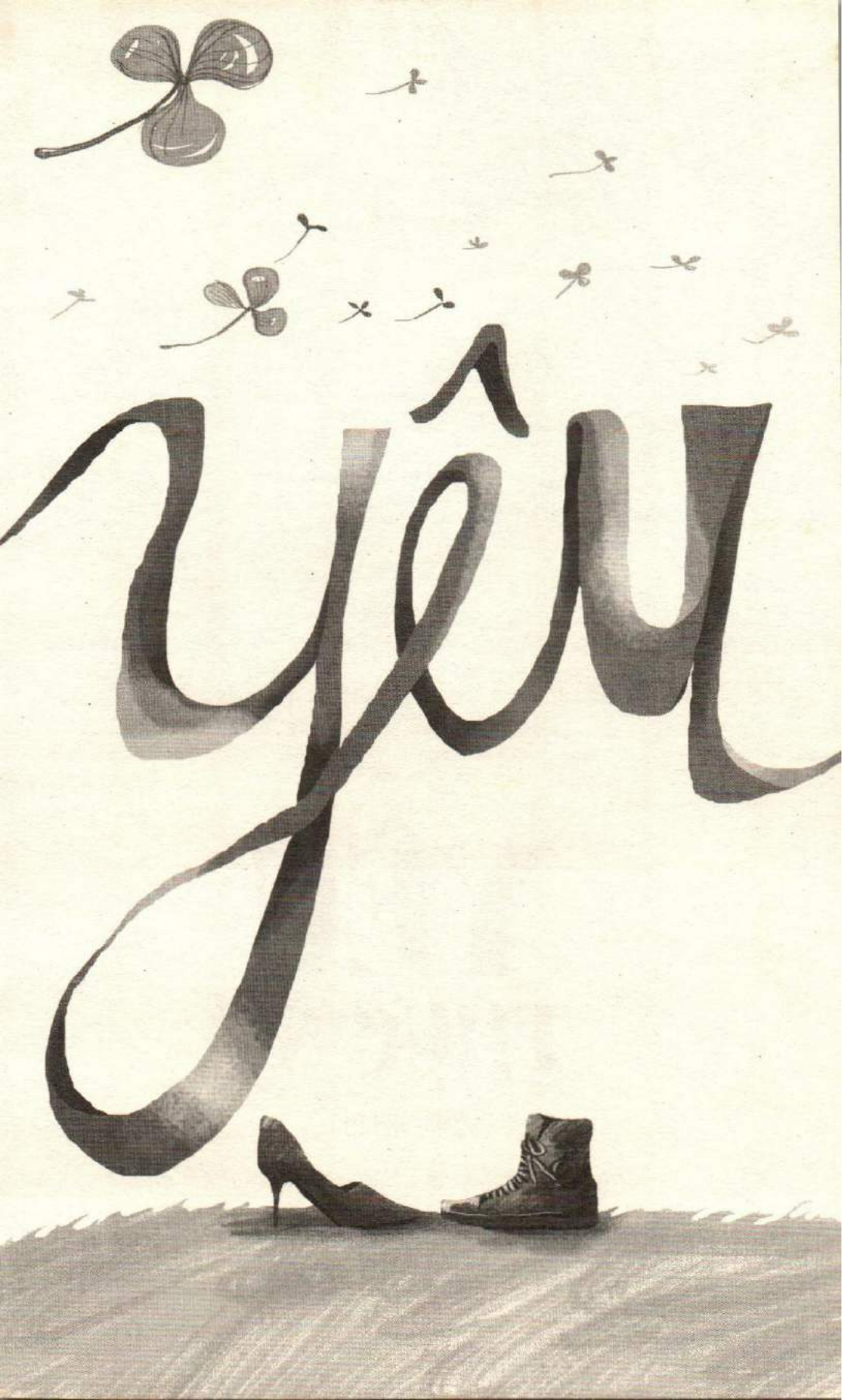
Hà Nội tháng Giêng âm ỉ lạnh. Anh kể buổi khuya anh thường uống trà hoa cúc và thắc mắc liệu Sài Gòn có bao giờ thêm gió mùa Đông Bắc hay không? Để anh có thể mang vào một ít, thổi phù phù vào gáy em đến khi xuýt xoa đòi một cái ôm thật chặt.

Hà Nội tháng Giêng man mác lạnh. Anh gọi em là cô ngốc ngọt ngào hay vẫn vợ những điều không có thực. Rồi không nhẽo trách anh sao không đủ để tâm đến em.

Hà Nội tháng Giêng nhớ em. Em biết thế khi anh bảo:
"Chúng mình hẹn gặp nhau nhé Ý An..."

P.Y.Y

YÊU THỰC SỰ

[HOÀNG ANH TÚ]

"Không phải phép thử nào cũng là một kết quả đúng. Nhưng trong tình yêu nên có những phép thử để biết rằng ta có thể đã sai..."

Hoàng thích cái cách Nguyên phập phồng cánh mũi nghiêng nghiêng nhìn mình như thế. Lúc đó, trông Nguyên nhóc tí vô cùng. Hoàng cứ chăm chăm nhìn vào hai cánh mũi ấy mà không ngưng lại nổi cái cảm giác vui đến tức ngực của mình. Buổi chiều Chủ Nhật là như thế. Cứ khi Nguyên bước vào căn phòng của Hoàng là những thực tại cuộc sống lại mờ nhòa và biến mất khỏi tâm trí Hoàng. Có những Chủ Nhật mưa và có cả những Chủ Nhật nắng. Nắng hay mưa không phải là một vấn đề cần phải nghĩ khi có Nguyên ở bên. Nhưng nó lại là chất xúc tác để mỗi ngày Chủ Nhật trôi qua lại càng thêm ý nghĩa gấp nhiều lần hơn.

Ngày nắng, Nguyên nằm co khoanh tròn trong những ô vuông nắng chiếu qua ô cửa sổ. Ngày mưa, Nguyên lại đứng chìa tay ra ngoài song cửa để hứng những giọt gianh. Nguyên có một sở thích là đặt tên cho tất cả những gì đang diễn ra xung quanh mình. Đó cũng là lý do mà cuộc sống của Hoàng có thêm nhiều người bạn đến thế. Từ chiếc tất **Ui Chao** đến cái áo **Va Mũi**, từ con cá mang tên **Móm** đến con sâu róm mang tên **Cút Đi**. Mỗi con vật, sự vật và cả những buổi chiều Chủ Nhật như thế này đều có những cái

tên. Để chẳng lúc nào quên được Nguyên. Ngay cả khi Hoàng ở bên Zin - bạn gái và là vợ sẽ cưới của Hoàng. "*Tụi mình chỉ thế này thôi nhé, Hoàng!*". Không biết bao nhiêu lần Nguyên nói vậy sau mỗi câu chuyện về chị ý - Zin Mũi Đỏ. Đến cả bạn gái của Hoàng, Nguyên cũng không tha, Nguyên đặt tên, Zin Mũi Đỏ. Cứ thế, cứ thế cả hai đi qua những buổi chiều Chủ Nhật.

Căn phòng trên tầng tư của một khu tập thể cũ kỹ mà Nguyên hay hát: "*Anh! Em đã yêu anh từ lâu. Anh! Em đã yêu anh lâu tư*" tràn trề nữ tính trong những buổi chiều như thế. Cũng có lúc Cá Ươn - anh ý của Nguyên - cũng ngập ngừng dài trong câu chuyện của Nguyên với Hoàng. Bạn trai và cũng là chồng muốn cưới của Nguyên

được Nguyên đặt nickname là Cá Ươn. "Bởi anh ý lười kinh khủng. Lười yêu em". Và chốt hạ bằng một câu: "Nếu anh Hoàng không yêu được một người như Nguyên thì anh Hoàng cũng y hệt anh ý". Cái lối tự trào vốn có của Nguyên. Và quả thật, rất rõ ràng, qua cái nhìn của Nguyên, khi ấy mọi sự vật hiện tượng mới càng nhựa sống được. Cứ thế, cứ thế, cả hai đi qua những buổi chiều Chủ Nhật. Không một Chủ Nhật nào lặp lại của Chủ Nhật nào. Miên man. Và khác hẳn.

.....

Zin bao giờ cũng thế. Bao giờ cũng muốn mọi sự phải thật rõ ràng, phải thật minh bạch. Trong khi có nhiều điều không thể rõ ràng ra được. Luôn luôn Hoàng có cảm giác như là Zin đang chất vấn, hỏi cung mình vậy. Cảm giác đó khiến Hoàng khó chịu vô cùng. Nhưng với Nguyên thì không. Nguyên không bao giờ hỏi Hoàng đi đâu, làm gì. Nguyên luôn biết cách để Hoàng tự nói ra. Đó phải chăng cũng là lý do khiến Hoàng muốn ở bên Nguyên nhiều hơn là một buổi chiều Chủ Nhật? Và với Zin thì ít dần đi. Những nụ hôn lười biếng và mang tính chất "hội nghị". Có nghĩa là gặp: Hôn chào nhau. Về: Hôn tạm biệt. Đôi lúc: Hôn như lời cảm ơn khách khí, xã giao. Tần suất lần gặp nhau cũng ít dần. Hoàng nghĩ về Nguyên nhiều hơn khi ở bên Zin. Và có lúc, Hoàng nghĩ về Nguyên nhiều khi đang ở bên Nguyên...

Bắt đầu từ bao giờ nhỉ? Từ một vài tin nhắn qua lại giữa Nguyên và Hoàng. Về một thứ tình yêu ngoài tình yêu. Bắt đầu bằng một ngày cho một đời. Một ngày yêu nhau. Người yêu một ngày. Hai đứa bỗng bệnh đi suốt đêm. Nhắm hờ mắt là thấy Nguyên co ro ngồi sau xe Hoàng. Những cơn đường mùa Đông và những ngọn đèn vàng ấm áp. Từ một ngày cho một đời thành một ngày cho mỗi tuần. Ngày Chủ Nhật. Cả hai đều không lý giải nổi tại sao mình yêu nhau nhiều đến thế và nhanh đến thế. Bên Nguyên, Hoàng cảm thấy thật dễ chịu và thoải mái. Không như bên Zin. Bên Nguyên, Hoàng thấy tràn ngập tình yêu. Trong khi bên Zin thì ngoài tình yêu còn trách nhiệm với gia đình Zin, còn

trăm thứ bà rằn có tên và không có tên. Bên Nguyên thì tất cả chỉ là Hoàng và Nguyên. Là Chủ Nhật. Như thế một tuần chỉ có mỗi ngày Chủ Nhật là đáng nói vậy. Như thế mỗi đời chỉ có mỗi Nguyên là con gái vậy. Song phẳng mà nói: Hoàng thấy mình yêu Nguyên nhiều hơn yêu Zin. Nhưng vẫn thương Zin. *"Mình cứ xô vào nhau như Chí Phèo Thị Nở vậy, Hoàng nhỉ? Em thấy có lỗi với chị ý và cả với Cá Ươn"*. Hoàng trầm ngâm. Thương Zin. Chủ Nhật ấy bị sút đi một chút. Nguyên về sớm với Cá Ươn để Hoàng qua gặp Zin. Mẽ một chút ngày Chủ Nhật ấy.

.....

Hoàng đeo Zin đi qua một tấm gương. Thấy soi bóng hai người trong đó. Chẳng giống những người đang yêu nhau tẹo nào. Rời rạc. Trong gương, Nguyên ngồi sau xe Cá Ươn. Hai bên nhìn nhau. Im lặng. Zin khẽ thở dài. Hoàng khẽ kéo tay Zin ôm lấy eo mình. Bên trong tấm gương, Nguyên cũng chủ động ôm eo Cá Ươn. Như thầm nhắc nhau rằng tuần không chỉ có ngày Chủ Nhật.

"Không phải phép thử nào cũng cho ta một kết quả đúng. Nhưng trong tình yêu nên có những phép thử để biết rằng ta đã sai". Đó là câu chốt hạ của Nguyên. Hoàng chỉ im lặng. Nguyên bảo *"Hoàng phải yêu chị ý nhiều hơn để em yêu Cá Ươn nhà em nhiều bằng như thế"*. Rồi Nguyên liệt kê ra 10 điều mà Zin mong muốn. Hoàng cũng liệt kê lại 10 điều mà Cá Ươn cần. Trao đổi. Đây cũng chẳng phải là lần đầu tiên hai người làm vậy nhưng dường như thời gian và công việc luôn không công bằng với Zin. Hoàng chưa bao giờ làm hết 10 điều Zin mong muốn mà Nguyên đưa ra. Nhưng Cá Ươn thì nhận được hết 10 điều. Hoàng nghĩ mãi. Có lẽ bởi Hoàng lừa dối thật? Hay vì Hoàng ích kỷ và vô tâm? Nguyên bảo: *"Cứ dần dần thôi, từng bước từng bước..."*. Và Hoàng bắt đầu để ý nhiều hơn đến Zin theo hướng dẫn của Nguyên. Như một cuộc chiến đấu để giành giật ý nghĩa cần và đủ cho một tình yêu thực sự. Công bằng mà nói, mọi thứ cũng đã có thể cứu vãn được nếu như Hoàng không yêu Nguyên nhiều hơn yêu Zin, không ham muốn Zin giống như Nguyên. Là chỉ cho chứ

không nhận, là chỉ yêu chứ không đòi hỏi trách nhiệm cũng như trăm thứ bà rằn khác trong một tình yêu có những dự định tiến tới hôn nhân.

Bắt đầu từ bao giờ nhỉ? Từ khi tình yêu của Hoàng và Zin đi vào ngõ cụt với những cuộc cãi vã triền miên. Đó là một thời kỳ khủng hoảng thường thấy của tình yêu. Zin trở nên nhiều chuyện và khiến Hoàng thấy mất tự do ghê gớm. Bức bối. Sự nhàm chán luôn khiến người ta bức bối. Nhất là với những người trẻ. Và với Hoàng thì điều ấy đặc biệt đáng sợ hơn. Nếu là bông bột mà nói thì câu cửa miệng sẽ là: *"Mình chia tay"*. Nhưng cả Zin và Hoàng đều không muốn như thế. Cho tình yêu một cơ hội nữa. Nguyên xuất hiện như thế. Khác hẳn Zin. Không ồn ào, không riết róng, không quá phức tạp để hiểu được. Nguyên là hiện thân của sự không đầu không cuối, tràn đầy nữ tính. Nguyên ghé vào cuộc đời của Hoàng và từ từ nhen lửa cho Hoàng. Để yêu Nguyên và yêu Zin gấp nhiều lần hơn. Để hiểu Cá Ưon của Nguyên và để Nguyên có thể yêu Hoàng và yêu Cá Ưon gấp nhiều lần hơn. Nguyên và Hoàng bắt đầu tâm sự về những gì mình nghĩ trong từng hiện tượng, sự việc một. Thời gian ấy đi qua một cách ngóng ngịu vì cả hai còn lạ nhau. Cho đến khi thuộc nhau dần dần rồi thì những câu chuyện có Zin và Cá Ưon cũng ít đi dần. Nguyên cũng hỏi Hoàng nhiều hơn câu *"Anh đã yêu chị ý nhiều hơn chưa?"*. Như thể sợ mất đi mối quan hệ này, Hoàng cũng chần chừ. Nguyên mỗi lúc một nhiều lên trong cuộc sống của Hoàng. Và dần trở nên quan trọng. Zin thì ít dần đi. Hoàng bỗng lo sợ nếu Hoàng yêu Zin nhiều hơn thì sẽ vĩnh viễn mất đi Nguyên. Nên Hoàng chỉ im lặng mỗi khi Nguyên hỏi. Trong mắt Nguyên những lúc đó, lại ánh lên những tia buồn. Mong manh đến bật khóc.

.....

Zin bật khóc: *"Em mệt mỏi quá rồi! Sẽ không thể tiếp tục tình trạng này được nữa. Anh yêu vai diễn Nguyên của em nhiều hơn yêu con người thật của em rồi phải không?"*. Hoàng thở dài gật đầu xác nhận: *"Anh muốn em luôn là Nguyên. Còn em?"*. Zin lắc đầu: *"Với em thì anh lúc làm*

Hoàng hay lúc làm Cá Ương luôn là một. Em đều yêu trọn vẹn và hết mình. Có điều, với mỗi thời điểm, em đều có những cách hành xử khác nhau. Với Cá Ương, em đối xử như một người mình sẽ lấy làm chồng, còn đối với Hoàng, đó chỉ là một tình yêu không xác định". Hoàng lặng người đi. Liệu có phải Hoàng cũng chưa sẵn sàng để tình yêu đi đến hôn nhân nên Hoàng yêu Nguyên hơn là yêu Zin? Trong Hoàng như vừa đổ vỡ một điều gì đó.

Bắt đầu từ tin nhắn của Zin khi tình yêu của cả hai đi vào ngõ cụt: *"Em muốn ngày mai mình yêu nhau như hai người mới toanh để cho tình yêu của mình có một cơ hội"*. Tình yêu một ngày xảy ra như thế. Và đẹp thật. Mới toanh. Hôm ấy, Hoàng tới đón Zin. Cố gắng để tạo ra cảm giác như thể lần đầu tiên hò hẹn vậy. Con đường tới nhà Zin vẫn như mọi khi. Hoàng quen từng cái ổ gà một. Gặp Zin, anh cũng không nhận ra. Zin mặc một bộ váy mới tinh. Một bộ váy mà Hoàng chưa từng thấy bao giờ. Zin xuất hiện. Cái cách xuất hiện cũng khác với Zin thường ngày. Không xưng hô là Zin- tên ở nhà nữa. Mà là tên thật: Hoàng Gia Nguyên. *"Nguyên chào anh Hoàng a!"*. Đã từ lâu, Hoàng quen gọi Nguyên bằng cái tên yêu là Zin. Nghe lại tên thật bỗng thấy là lạ. Lạ thật. Phải chăng tình yêu của hai người suốt mấy năm qua cũng thế. Đã quá quen thuộc đến nhàm chán. Và hôm nay, vào vai Nguyên, Zin đang khác mình đi để thử yêu lần nữa. Hôm ấy, không vào lại những quán quen, không đi lại những đường cũ, không nói lại những câu chuyện nhàm tai. Tất cả đều mới như sớm mai. Rất mới. Zin trong vai Nguyên thật lạ. Cuối buổi đi chơi, hai người hôn nhau dưới hiên nhà Nguyên (và cũng là Zin), nụ hôn cũng thật lạ. Đó là Hoàng cảm thấy vậy. Đêm ấy, Hoàng nhắn cho Zin: *"Anh Hoàng yêu em Nguyên"*. Và sau tình yêu một ngày đó là Chủ Nhật mỗi tuần. Nguyên của Zin là một người khác hẳn. Nói như Nguyên là: *"Một lối chơi khác hẳn khiến cho trận đấu trở nên kịch tính hơn"*. Mỗi chiều Chủ Nhật, Zin trong cái tên Nguyên lại tới căn phòng của Hoàng. Khác hẳn với Zin ngày thường, Nguyên của ngày Chủ Nhật tràn trề cuốn hút. Lại nhen lửa cho

Hoàng. Để thứ Hai, gặp lại nhau, Zin lại trở về là Zin. Thật đến nhàm chán và mệt mỏi. vẫn là Zin với sự rõ ràng và minh bạch. Vẫn là Zin của "anh phải thế này, anh không được thế kia". Cần mẫn đến mức bối rối. Và Hoàng thấy mình là một Cá Ưon suốt một tuần trời. Chỉ có thể là Hoàng vào mỗi ngày Chủ Nhật. Zin cố gắng, cố gắng để Cá Ưon trở thành Hoàng. Còn ngược lại, Hoàng yêu Nguyên nhiều hơn. Với Zin thì ít dần đi. Hoàng chờ đợi ngày Chủ Nhật để được gặp Nguyên.

Hoàng ôm vai Zin: "Sao em không giống như Nguyên? Sao em không cứ luôn là em của mỗi ngày Chủ Nhật? Tại sao em cứ phải là Zin một cách khó chịu đến như thế? Anh muốn em hãy là Nguyên, hãy là em của mỗi ngày Chủ Nhật". Zin lắc đầu: "Nguyên có thể rất tuyệt vời nhưng Nguyên là khoảnh khắc em tạo dựng chứ không phải là con người thật của em".

Và bắt đầu từ bao giờ nhỉ? Từ cửa sổ tầng tư của khu tập thể cũ kỹ, Zin đi về. Hoàng nhìn theo và bỗng thấy không còn Nguyên nữa từ trong Zin...

H.A.T

BÓ OẢI HƯƠNG TỪ PROVENCE

[TRẦN MINH HỢP]

Đọc Balzac ở Pháp, lãng mạn đỉnh cao.
Cà phê Ban Mê, ngày dài lơ thê...

Bích sẽ đi Pháp để theo đuổi giấc mơ lấy bằng cao học về Ngữ văn Pháp, theo chương trình học bổng của tổ chức Bellagarde. Suất học bổng hiếm hoi và quý giá của khoa Văn học trường Université de Provence làm Bích chưa bao giờ manh nha một ý định sẽ từ bỏ. Bích sẽ được nghiên cứu những tác phẩm văn học kinh điển Pháp, nhất là những tiểu thuyết của Balzac bằng tiếng Pháp và trong không khí lý tưởng của nước Pháp. Hai mươi một tuổi rưỡi, Bích nghĩ không điều gì có thể bận tâm ngoài con đường học vấn và những điều lãng mạn đỉnh cao tuyệt vời.

Buổi cà phê cuối cùng trong đêm, gió xuyên từng lòng phố, Bích mặc cái áo màu vàng đất, cảm thán vài câu tiếng Pháp vì thích không khí tĩnh lặng của quán. Minh ngồi ngó về phía những cánh cửa, phóng mắt nhìn tán me rung nhẹ trong làn đèn, khuôn mặt đặc quẹo nỗi buồn. Sự liên kết ngôn ngữ mờ như ngọn đèn trên trần quán hắt xuống, tựa hồ như hai con người lạ trong thành phố tỉnh cờ ngồi chung một cái bàn, ngán ngẩm muốn rời bỏ nhau. Trong đầu Minh, ngấu lên những suy nghĩ ngổ cụt như vậy. Minh siết chặt bàn tay, đưa lên miệng vờ ho để trấn tĩnh mình cũng như một liệu pháp làm mình mất ngôn ngữ khi trạng thái cảm xúc bất ổn:

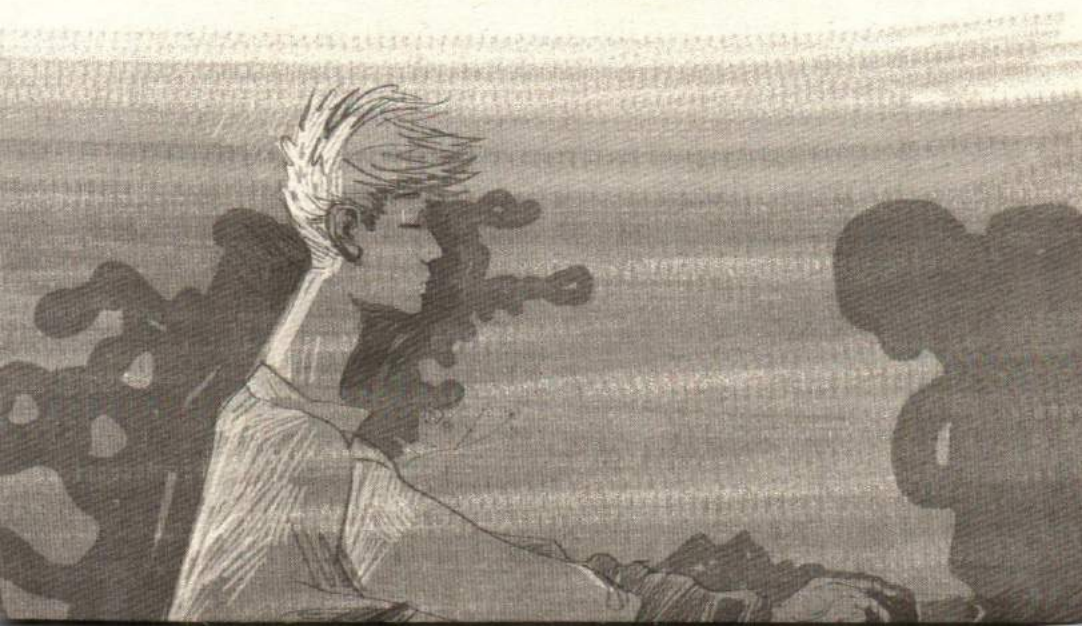
KHI NÀO BÍCH BAY?

CUỐI TUẦN NÀY! BÍCH ĐÃ LIÊN LẠC
ĐƯỢC VỚI HỘI SINH VIÊN Ở AIX -
MARSEILLE. BÍCH CŨNG CÓ KÍ TỨC XÁ
RỒI. MINH BIẾT KHÔNG, THỦ VỊ LẮM,
NGÔI TRƯỜNG MÀ BÍCH HỌC NĂM Ở
SỐ 3 ĐƯỜNG VICTOR HUGO ĐÓ...

BÍCH GỌN LỎN, KHÔNG GỌN MỘT LẦN TẮN NÀO VỀ MINH VÀ TÌNH YÊU
HAI ĐỨA TRONG CHUYẾN ĐI NÀY.

MINH KHÔNG BUỒN HỎI THÊM, CẢM THẤY KHÔNG KHÍ VÂY QUAY
NHƯ ĐÀN NHỮNG KHỐI CHỈ NẶNG TRỪ. CẢ HAI LẠI CHỈM TRONG
THINH LẶNG CHO ĐẾN BUỔI GIẤ TỬ...

Minh quyết định về Ban Mê. Ở Sài Gòn, vắng Bích, mọi thứ trở nên vô nghĩa. Những ngày cuối cùng của năm tư, trong Minh diễn ra quá trình đấu tranh giữa việc ở hay rời khỏi Sài Gòn. Ngày tốt nghiệp, Bích quyết định đi Pháp, nên chẳng còn một *"yếu tố kìm hãm"* nữa. Minh thu xếp về Ban Mê ngay trong tối già từ, không một chút hối tiếc. Nhờ vốn ngoại ngữ, nền tảng văn hóa và tình yêu phố núi, Minh được nhận vào làm việc cho một công ty lữ hành chuyên nhận tour đưa những người khách nước ngoài thích thăm thú vùng cao nguyên phía tây Việt Nam. Minh thích gặp những người khách Pháp vì được nói tiếng Pháp và hỏi về Provence, nơi Bích đang say mê với những tiểu thuyết Balzac. Nhưng những người Pháp gần đây, họ đều đến từ những thành phố sầm uất khác và nói về những điều trứ danh của quê hương họ mà Minh đã rõ ngọn nguồn trong thời đại học. Một gã ở Bordeaux nói về những vườn nho và thứ rượu vang cổ. Một cô giáo dạy địa lý khi đến Bờ Y cũng thốt lên, giống Lille quê cô, cũng là ngã ba châu Âu nhưng đông đúc, không hoang vu và nhiều triển núi như vùng ngã ba Đông Dương này. Từ Lille chỉ mất 1 giờ để đi Paris, 1 giờ rưỡi để đi Luân Đôn và chỉ 40 phút để đi Bruxelles. Cô ấy còn nói khoảng cách rất gần từ Lille để đi eo biển Manche, Amsterdam, Luxembourg, Bon... nhưng Minh không còn nhớ nổi. Giờ ăn trưa, trong khi hướng dẫn khách cách tách vỏ com lam, Minh lại nghe mọi người lại rôm rả về Lyon - thành phố dòng sông và trái tim nước Pháp, Nantes - thành phố dễ chịu nhất thế giới, Nice - thành phố của mái nhà ngói đỏ và những cây cọ, Orlean - thành phố nông nghiệp và không khói, Rennes - thành phố của sinh viên và những chuyến xe buýt miễn phí, Toulouse - thành phố màu hồng, thành phố của những bức tường đất nung, Troyes - thành phố vải vóc, Caen - thành phố của những gác chuông, Dijon - thành phố mù tạt... Thỉnh thoảng, Minh phụ họa bằng những kiến thức của mình, sách vở nhưng tuyệt nhiên chính xác. Những người khách Pháp tán thưởng Minh liên tục vì họ không hề biết trong bốn

năm đại học, Minh toàn học về nước Pháp. Minh buồn bã khi không ai nói về Provence nhỏ bé.

Khi tiễn những người khách ra sân bay, là những lúc Ban Mê ửng nắng. Xe cộ trên phố rù rì chạy. Minh thường ghé vào quán K'nia, nơi mà Minh hứa sẽ dẫn Bích đến trong những câu chuyện cuối tuần hồi đại học. Quán màu trầm với những chiếc ghế gỗ, mái quán nép dưới tán K'nia cổ thụ. Minh lại ngồi một mình trong quán, như những ngày cà phê Ban Mê cũ. Mùa lạnh đã thốc vào những thung lũng Tây Nguyên, chẳng biết ở thành phố ôn đới, Bích có chịu nổi cái rét mướt đầu tiên.

Những ngày dài lê thê, đang nuốt Minh bằng với sự trống trải và nỗi buồn tĩnh lặng. Minh lại đến những quán cà phê trong thành phố một mình, để cố níu giữ những điều lãng mạn đỉnh cao mà Minh và Bích đã trải nghiệm với tinh thần của sinh viên ngữ văn Pháp...

*

Tình ca Casablanca, Provence ngập
mùi oải hương.

Bếp rang và coca dưới ngàn vì sao...

E-mail đầu tiên Bích gửi về cho Minh sau gần mười hôm sang Pháp. Từ ngày Bích đi, Minh cài luôn hộp thư lên điện thoại để không bỏ lỡ một phút giây chờ đợi nào. Âm báo e-mail là đoạn điệp khúc bản tình ca *Casablanca* mà Bích rất thích nghe Minh hát. Phở giờ tan tằm nên ngã sáu Ban Mê có vẻ đông đúc, Minh cũng khéo léo rút điện thoại, cái mail làm cho Minh thấy thành phố của mình sao chậm chạp quá. Minh vội tấp vào quảng trường, nơi có những vòi nước phun trong ánh đèn như cảnh ở Pháp. Ở Ban Mê, người ta vô tư chạy xe trong quảng trường, ngồi trò chuyện mà không lo cảnh sát giao thông tóm. Bích viết bằng tiếng Pháp, những câu đầy chất văn của một sinh viên văn học Pháp. Bích miên man, say đắm kể về Provence bình yên bên phố cảng Marseille sầm uất. Kể về những cốc cà phê chiều ở quảng trường phố cổ, những cánh đồng nho mùa Đông chỉ còn lá, hương dương Pháp rất to, những vật kenzo

kiều diễm bên con đường lát đá và nhất là Bích đã được chụp hình trên cánh đồng oải hương đẹp nhất thế giới.

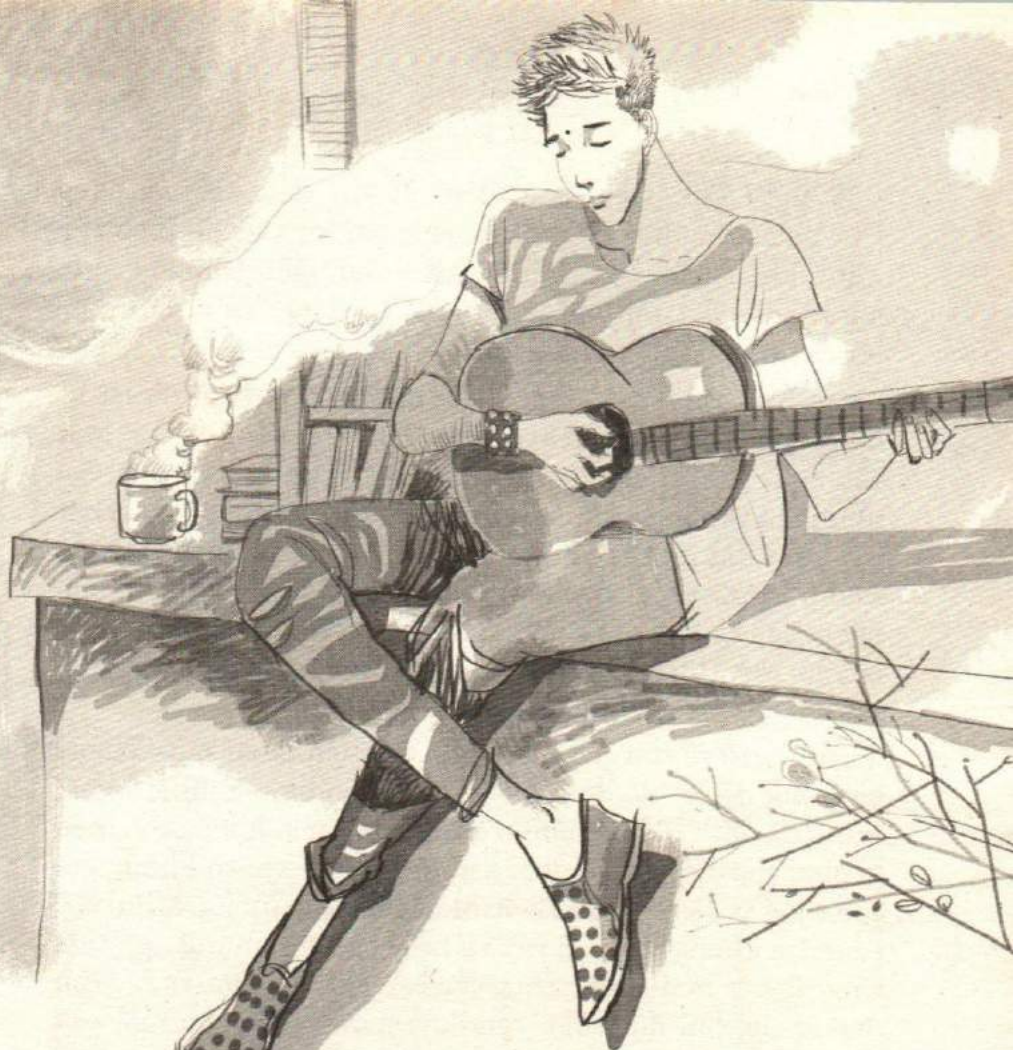
Bích có đính kèm một tấm ảnh, Bích tay cầm một bó oải hương tím, tung bay trên những luống hoa tím tím tấp tận chân mây xanh ngắt. Bích cũng đã quên, mùa Hè năm ba, Bích đã ước sẽ được Minh tặng một bó oải hương trên cánh đồng hoa Provence. Đoạn cuối bức mail, Bích mới nhắc đến Minh. Bích trầm trồ những anh bạn Pháp, hát tình ca Casablanca hay hơn Minh ngày xưa nhiều và mấy anh bạn đó cũng ga-lăng, lãng mạn như những gì cả hai được học...

Minh ngó ra ngã sáu, những cột đèn trên những lục bình gỗ, chỉ có ở Ban Mê đã ửng vàng, thành phố đang trong lúc buồn nhất và Minh cũng trong lúc buồn nhất. Minh nhớ lại câu status trên Facebook, dưới avatar của Bích: "*Chỉ yêu ai biết yêu nước Pháp và hát tình ca Casablanca*".

Giờ, ở nước Pháp, chắc có một gã lãng tử người Pháp đang say sưa hát tình ca Casablanca. Chắc, Bích và một gã Pháp đẹp trai sẽ cùng ăn bắp rang, uống Coca và đọc *La Peau de Chagrin*⁽¹⁾ trong đêm Provence ngập mùi oải hương như những buổi tối mới yêu cùng Minh ở cà phê bệt nhà thờ Đức Bà. Rồi gã sẽ hát câu: "*Popcorn and cokes beneath the stars became champagne and caviar...*"⁽²⁾

Lần đầu tiên, Minh vào quán Ciao cafe, nơi mở nhạc xập xình nổi tiếng ở Ban Mê vì tuyệt vọng khi cảm thấy Bích chỉ yêu nước Pháp và tình ca *Casabalanca*...

Bức e-mail hờ hững, Minh cũng gửi trả từ Ban Mê sang Provence khi nỗi buồn vẫn còn cô đặc...

Nông dân Ban Mê, nụ hôn trên
đồng oải hương tím,
một con đường ở Ban Mê và
một con đường ở Provence...

Sau bức e-mail đầy hờ hững, Minh bắt đầu cảm giác chấp nhận...

Minh lại nói chuyện say mê với những người khách Pháp mà không còn trông chờ những điều lãng mạn từ Provence. Mỗi sáng cuối tuần, Minh hay ngồi trên căn gác, uống một tách cà phê tự tay Minh rang, ôm ghi ta và hát *Casablanca*, chục một điệu xúc động nhỏ nữa là Minh sẽ khóc. Khóc cho mối tình đẹp như mơ nhưng tan vỡ...

Ý nghĩ làm việc ngày đêm để đủ tiền để bay sang Provence tặng hoa trên cánh đồng oải hương cho Bích của Minh không còn nữa. Minh không còn nghĩ đến viễn cảnh hạnh phúc bất tận, một nụ hôn trên đồng oải hương tím, tất cả dường như xa ngái.

Cả Ban Mê vào vào mùa thu hoạch cà phê. Minh lột bỏ hình ảnh một chàng trai hướng dẫn viên sang trọng, mặc vào chiếc sơ mi cũ lên rẫy phụ gia đình hái cà phê vào những lúc không ca làm. Minh chưa bao giờ mất đi cái chất bụi bặm đất đỏ dù cũng rất thích là một gã lãng tử kiểu Pháp. Minh tước cà phê nhanh thoăn thoắt. Buổi chiều, nghe tiếng nhạc giữa phố, làm Minh bỗng yêu thành phố này lạ. Mọi thứ trôi đi nhẹ nhàng như đám mây ngang đầu và dường như nỗi buồn cũng xa ngút...

Minh trở về căn gác của mình, mở điện thoại sau cả ngày bỏ trong học tủ để đi đi hái cà phê. Vài ba e-mail. Tối qua Minh đã định gỡ hộp mail trên điện thoại vì không còn điều gì phải chờ đợi. Hai mail của những người khách Pháp, một của công ty và một của Bích. Mail của Bích ở cuối. Minh đọc tuần tự, không còn run rẩy và hồi hộp như những ngày cũ. Chắc là bức mail chính thức yêu cầu chia tay, mở ra hai con đường cho hai đứa, một con đường ở Ban Mê và một con đường ở Provence...

Đầu thư Bích viết:

Mùa Xuân cô đơn nước Pháp...

*Ở Provence, chẳng ai vừa hát được **Casablanca** như Minh. Yêu Minh. Bích đã gửi về Ban Mê cho Minh bó oải hương đấy...*

Minh bật khóc giữa căn gác, nhắc điện thoại gọi cho Bích. Vừa nghe tiếng Bích thều thào trong ngày cuối Xuân khi nước Pháp vẫn còn lạnh lẽo, Minh ra trước ban công gác, ngẩng lên nhìn vòm trời rộng.

T.M.H

(1) Tiểu thuyết *Miếng da lừa* (Balzac)

(2) Trích bài hát *Casablanca*

BÁNH TÁO VÀ BÁNH PHÔ MAI

[VY AN]

BÁNH TÁO

Tôi là một cô gái không xinh nhưng vẫn hay tưởng tượng ra mình rất xinh. Sự tưởng tượng ấy giúp tôi có được một sự tự tin nhất định. Tôi thích ăn bánh táo nên các bạn hãy gọi tôi là Bánh Táo. Cũng như nhiều cô gái khác, ít ra là trong đám bạn bè của tôi, tôi cũng rất thích một anh chàng khóa trên. Tôi không còn là một cô bé 16 tuổi để mỗi ngày lượn qua lớp anh ta 16 lần nhưng cũng không dưới 4 lần mỗi ngày tôi đứng trên ban công nhìn anh. Tôi đặt cho anh ta một cái tên riêng: Rượu Nho. Và tự thưởng thức hai cái tên của chúng tôi vào mỗi sáng thức giấc và mỗi tối trước khi đi ngủ. Tụi bạn khi nào ngán quá mức vì những câu chuyện của tôi, chúng sẽ hét lên: "Thôi, tụi tao say quá rồi!". Tất nhiên, như một dân nhậu thứ thiệt, tôi sẽ không

ép chúng nữa. Rượu bất khả ép. Cho dù đó chỉ là thứ vang nho nhẹ hều. Tôi thích cái cảm giác chệnh choáng say khi tình cờ (một cách cố ý) tôi chạm mặt với anh trong nhà để xe. Nhưng tôi không đủ can đảm để làm một spider girl. *"Tao chưa đủ trình để nốc 65kg rượu nho"*. Tôi vẫn chống chế vậy khi con bạn thân kích tôi tấn công anh. Nhưng trong thâm tâm tôi biết, những tình cảm trong tôi lúc này với anh mới chỉ dừng lại ở sự thính thích. Chưa đến mức tôi phải tấn công. Tôi hiểu bản thân mình, nếu tôi kết anh đến mức nào đó, nhất định, tôi sẽ chủ động. Còn lúc này, tôi đang thích anh vì trông anh rất phong độ. Hay còn gọi là "phải lòng mặt" anh.

Sẽ vẫn là thế thôi, hết 4 năm đại học, hoặc tôi sẽ yêu một ai đó khác hoặc tôi sẽ bắt chuyện với Rượu Nho, nếu không có chuyện một trong số những đứa bạn thân của tôi viết thư mạo danh tôi gửi cho anh. Khi nhận bức thư của Rượu Nho hồi đáp, tôi vừa bực đứa bạn trời đánh của mình lại vừa biết ơn nó. Anh muốn hẹn tôi một buổi ăn tối.

Sáng thứ Bảy, tôi cùng cô bạn riu rít sửa soạn cho cuộc hẹn buổi tối. Bộ váy áo rời màu trắng, thêm đôi giày dây màu trắng và chiếc túi xách cùng tông, thêm tí tí sơn màu ngà lên những ngón tay be bé. Cô bạn xuýt xoa: *"Nhìn mày ngon phết!"* khiến tôi tự tin hơn rất nhiều. Tôi đến chỗ hẹn trước giờ hẹn đến ba mươi phút. Loanh quanh một chút nữa, đúng 7 giờ, tôi bước vào quán. Tôi nhận ra Rượu Nho đang ngồi quay lưng lại, trong một góc khuất bên cạnh quầy bar. Tôi rón rén đi tới, không quên sửa lại bộ váy và mái tóc. Nếu bạn đang đứng rất gần với một người mà bạn hằng thương thầm nhớ trộm suốt cả năm trời, bạn cũng biết anh ta đang chờ đợi bạn, bạn cũng cực kì tin vào sự hấp dẫn của chính bạn, hẳn bạn sẽ biết tôi hồi hộp thế nào?

BÁNH PHỞ MAI

- Không sao! Nhầm lẫn là chuyện thường ngày mà! Với lại em trông xinh thế này, kể ra anh cũng không mất mát là bao nhiêu đâu.

Tôi nháy mắt và đùa một chút để cô gái bớt lúng túng. Cô gái thật xinh. Trông nàng như một viên kẹo ngọt vậy. Tôi kéo ghế cho cô gái:

- Nếu không ngại, em có thể ngồi xuống đây cho đến khi cậu bạn của em tới.

Cô gái lắc đầu:

- Em cảm ơn anh. Nhưng thôi, em không làm phiền buổi tối của anh, em sẽ ngồi chờ bạn em ở bàn khác vậy.

Cô gái định bước đi và tôi cũng không nghĩ là mình sẽ mời thêm một lời nào nữa. Nhưng không hiểu sao, có lẽ vì đôi mắt biết cười kia, tôi lại mời cô một lần nữa:

TẤT CẢ CÁC BÀN ĐÃ ĐƯỢC ĐẶT
HẾT RỒI. EM SẼ KHÓ TÌM ĐƯỢC
MỘT CÁI BÀN TRỐNG NÀO. VÀ
NGỒI MỘT MÌNH SẼ KHIẾN EM GIÀ
ĐI NHANH HƠN Đấy! SAO KHÔNG
NGỒI XUỐNG ĐÂY VÀ CHÚNG TA
CÙNG GIẾT THỜI GIAN CHỜ ĐỢI
CỦA EM BẰNG NHỮNG CÂU
CHUYỆN VUI?

Tôi cũng thấy lạ là tự nhiên mình trở nên dẻo mồm đến thế. Cô gái im lặng suy nghĩ rồi rụt rè:

- Nhưng lỡ bạn anh đến thì sao?

- Anh đến ăn có một mình thôi.

Cô gái mỉm cười thay cho lời đồng ý. Thật lạ! Tôi từng nghe nói người ta có thể yêu say đắm ai đó chỉ vì một nụ cười, nhưng liệu suýt đánh rơi muỗng có thể ví như yêu say đắm không nhỉ? Một đôi mắt biết cười đã đủ làm điều đúng trái tim của hầu hết những gã trai, huống chi khi cô gái cười bằng cái miệng xinh đẹp nhường kia, thử hỏi làm sao tôi không ngất ngây cho được.

Chỉ sau vài phút đầu hơi ngập ngừng, câu chuyện giữa chúng tôi đã trở nên gần gũi hơn khi tôi nói chuyện về Ngân - đứa bạn khác giới thân nhất của tôi. Những câu chuyện trên trời dưới bể, về tuổi thơ của cả hai đứa, về sở thích và về gia đình của nhau. Như thế đây là một cuộc hò hẹn của tôi với em chứ không phải là của em với gã nào đó tên là Rượu Nho nhạt nhoét mà tôi thực chất ra chỉ là người lấp chỗ trống.

- Có ai gọi anh là Bánh Phô Mai bao giờ chưa?

Em hỏi khi chúng tôi đang dùng món tráng miệng. Em ăn một cái bánh táo còn tôi ăn một cái bánh phô mai. Tôi ngạc nhiên:

- Sao em hỏi vậy?

- Vì em hay ăn bánh táo nên mọi người thường gọi em là Bánh Táo.

- Vậy à? - Tôi bật cười - Vậy thì anh cũng sẽ gọi em là Bánh Táo, còn em từ nay gọi anh là Bánh Phô Mai!

Em lại mỉm cười. Lần này, tôi nghe tim mình đập mạnh.

- Khi nào thèm ăn bánh táo cứ gọi anh nhé! Anh sẽ đãi em!

Tôi đưa số điện thoại cho Bánh Táo khi chúng tôi cùng bước ra cửa.

- Cũng được! Và em sẽ đãi lại anh bánh phô mai.

Em nheo mắt vẫy tay chào tôi rồi về. Tôi nhìn theo em mà lòng hưng phấn một cách kỳ lạ. Đã lâu lắm rồi tôi mới có một buổi tối ngọt ngào đến vậy. 19 tuổi, chưa một mảnh tình vắt vai, chính xác là chưa tìm ra mảnh tình nào hợp với cái vai của mình để đem vắt lên. Kỳ lạ là từ trước khi

gặp em, tôi chưa bao giờ cảm thấy sốt ruột với tình trạng đó của mình. Tôi vẫn quan niệm về tình yêu là một tiếng sét bất thường, nó sẽ giáng xuống mình khi mà mình không để ý nhất. Và tối nay, một tiếng sét đã giáng xuống khi tôi gặp em.

BÁNH TÁO

Ngày 1

Gặp một anh chàng Bánh Phô Mai kỳ lạ. Tôi không chắc mình đã cảm thấy như thế này với Rượu Nho bao giờ chưa nhưng cảm giác bây giờ của tôi cũng kỳ lạ như anh chàng đó vậy, vừa áp áp, vừa gần gũi. Cả một buổi tối ngồi với Bánh Phô Mai, tôi gần như quên hẳn rằng mình hẹn Rượu Nho. Như thế cuộc hẹn này dành cho tôi và Bánh Phô Mai vậy. Một sự lầm lẫn vô tình hay đó là sự sắp xếp của tạo hóa. Cầm số điện thoại của Bánh Phô Mai, lưu vào điện thoại của mình dường như vẫn chưa đủ, tôi còn muốn học thuộc số điện thoại đó nữa. Tôi vừa nhắn tin cho anh để cảm ơn về bữa tối và nhân tiện để anh biết số điện thoại của mình.

Ngày 1 + n

Tôi vừa nhắn tin thông báo mình đậu kế toán cho Bánh Phô Mai, vừa nghe tiếng cô bạn thân léo nhéo: "*Có yêu không mà nhiệt tình thế? Vừa biết tin đậu đã nhắn ngay*". Tôi cũng tự hỏi mình như thế nhiều lần nhưng câu trả lời lúc nào cũng như một đám mây bồng bềnh không rõ hình hài và màu sắc. Tôi chỉ biết cứ có chuyện gì xảy ra, tôi lại lập tức tìm Bánh Phô Mai để kể, để khóc, để được anh dỗ ngọt và chia sẻ. Yêu chẳng? Hay là nhiều lúc người ta chỉ cần một bờ vai để tựa? Tôi đã quên hẳn thói quen chạy ra ban công nhìn Rượu Nho mỗi ngày. Mãi đến hai hôm sau, Rượu Nho mới viết thư xin lỗi tôi rằng hôm ấy anh ta bận nên không đến chỗ hẹn được, lại không có số điện thoại để nhắn cho tôi. Và anh rất xin lỗi tôi, anh muốn hẹn tôi một buổi tối khác. Nhưng tôi đã từ chối với lý do tôi bận học ôn thi môn Kế toán. Tôi hẹn lại anh hôm khác mà trong thâm

tâm thực sự không hề tồn tại cái hôm khác ấy. Bánh Phô Mai đã chiếm một vị trí rõ rệt trong tôi, như thể người ta cài đề hình ảnh Bánh Phô Mai lên hình ảnh Rượu Nho vậy.

BÁNH PHÔ MAI

- Gọi là Rượu Nho vì anh ta thích uống rượu nho à?

Tôi tò mò hỏi. Có một chút ghen tỵ trong lòng với gã Rượu Nho nào đó. Em lắc đầu:

- Không, chỉ vì ăn Bánh Táo với Rượu Nho nghe có vẻ ngon ngon. Chỉ có em thăm gọi anh ấy như thế thôi, thậm chí anh ấy còn không biết mình có cái tên Rượu Nho trên đời.

- Em còn thích anh ấy không? - Tôi thăm dò.

Không một chút suy nghĩ, em lắc đầu. Tôi khẽ giấu tiếng thở phào nhẹ nhõm. Bất giác, em nheo mắt hỏi:

EM SẼ KHÔNG HỎI
CÂU NÀY NỮA VÌ
CHẮC CHẮN ANH
NHỎ TUỔI HƠN EM.

Tôi giật mình nhưng vẫn làm mặt tỉnh cảm cúi ăn bánh. Bánh Táo đột ngột xắn muống vào phần bánh phô mai của tôi đưa lên miệng hít hà:

- Có nhiều người hay ăn bánh táo và bánh phô mai cùng lúc. Công nhận ngon nhỉ! Đền lại anh này!

Vừa nói Bánh Táo vừa xắn muống bánh bên đĩa mình đưa tôi. Tôi nhìn vào mắt em, tự hỏi: "Với em, tuổi tác có phải là một trở ngại?". Tôi biết mình kém Bánh Táo hai tuổi từ ngay sau lần thứ hai chúng tôi gặp nhau. Điều đó khiến tôi hơi mất tự nhiên, nhưng rồi mọi điều cũng qua đi khi tôi với em nói được với nhau rất nhiều chuyện. Bây giờ, đột ngột em hỏi tôi, tôi thực sự lúng túng và rất muốn biết rằng em có yêu một gã con trai kém em hai tuổi hay không? Nhưng tôi sợ mình sẽ gặp câu trả lời khiến bản thân tôi đau lòng. Suốt buổi tối, tôi chẳng thể thoát ra khỏi điều thắc mắc ấy. Đến cuối buổi, khi tiễn em về đến đầu ngõ nhà em, bất ngờ, em chạm tay vào tay tôi:

- Em chưa từng xưng em với ai bằng tuổi hay kém tuổi em. Nhưng với anh thì khác. Em tự nguyện.

Tôi run lên vì câu nói đó. Thực sự, hơn bao giờ hết, tôi muốn được kéo em vào lòng mình và hôn em. Nhưng tôi đã không đủ dũng khí để làm điều đó. Nhìn em đi vào khuất sau ngõ nhỏ, tôi chỉ chực gào hét lên rằng tôi yêu em đến nhường nào.

BÁNH TÁO

Ngày 1 + n + m

Bánh Phô Mai có lẽ bị bất ngờ khi thấy tôi biết anh kém tôi hai tuổi. Đơn giản thôi, là vì anh không thể tin rằng tôi đã thực sự cần anh đến thế nào. Tôi biết chắc rằng tôi có thể làm mọi điều để anh thuộc về tôi. Anh hay hỏi tôi về Rượu Nho. Đã từ lâu, từ khi có anh, Rượu Nho đã hoàn toàn bay hơi trong ý nghĩ của tôi. Lúc anh đưa tôi về đến đầu ngõ, tôi thực sự mong rằng anh có thể kéo tôi vào và hôn tôi. Nhưng anh đã không làm điều đó. Một chút hụt hẫng thoảng qua.

Ngày 1 + n + m + x

Và cuối cùng, hôm nay, Bánh Phô Mai đã gọi điện cho tôi. Anh hỏi:

- Em có biết tại sao trái tim tượng trưng cho tình yêu không?

- Tại sao thế? - Tôi hỏi mà mơ hồ nhận ra rằng mình đang chuẩn bị nghe một điều tương tự như một lời tỏ tình.

Anh bắt đầu kể, thật gần bên tai tôi:

- Ngày xưa ngày xưa, khi thế giới này còn là một tiệm bánh khổng lồ, nó rộng đến nỗi những chiếc bánh nằm ở ngăn kệ bên này sẽ không bao giờ thấy được những chiếc bánh ở ngăn kệ bên kia. Một ngày nọ, có một chiếc bánh phô mai ở ngăn kệ bên này thầm yêu một chiếc bánh táo ở ngăn kệ bên kia. Thế là hai chiếc bánh bắt đầu vượt qua rất nhiều những ngăn kệ cao ngất, những chuột, gián lúc nào cũng nhăm nhe ngoạm lấy và cả những chiếc bánh khác luôn miệng rú vào ở chung và còn rất nhiều, rất nhiều những khó khăn khác để có thể gặp nhau. Vì vượt qua rất

nhieu trở ngại nên đến khi gặp nhau, cả bánh táo lẫn bánh phô mai đều ít nhiều bị sứt mẻ đi và không còn đẹp như lúc mới ra lò. Nhưng hai chiếc bánh tiến lại gần nhau thì những chỗ sứt mẻ tưởng chừng như xấu xí lại ráp với nhau vừa khít thành một hình tựa như hình trái tim. Vì thế, từ đó về sau, trái tim được xem là tượng trưng cho tình yêu... Em có hiểu anh muốn nói gì không, Bánh Táo?

Nước mắt tôi bắt đầu lăn dài. Tôi không nghĩ rằng khi được nhận một lời tỏ tình, người ta lại có thể xúc động được đến thế! Và anh xuất hiện ngay đằng sau tôi với một đĩa bánh phô mai và bánh táo. Cái nào cũng ghép lại thành những trái tim xinh xắn. Tôi ngắt điện thoại để chờ đợi một lời nói trực tiếp từ anh. Và anh đã nói, rất nhẹ nhàng, rất êm ái:

- Anh chỉ thấy có mỗi mình em ăn bánh phô mai kèm với bánh táo. Chẳng lẽ không phải vì có một chiếc bánh táo luôn muốn ở gần một chiếc bánh phô mai hay sao?

Tôi ôm choàng lấy anh và òa khóc.

V.A

CALYPSO

TRONG MÙA

[PHAN HỒN NHIÊN]

1 Thiết kế nhân vật cho các bộ phim hoạt hình quảng cáo là một công việc chán ngấy. Nhưng, so sánh với đồng công việc chán ngấy khác tôi từng trải qua, nó tạm ổn hơn cả. Ít nhất, việc họp hành và thảo luận nhóm với Creative director hay Art director trên mạng toàn cầu cho phép tôi giữ nguyên nhịp sinh học ngủ ngày và thức đêm của mình. Trụ sở công ty chế tác phim hoạt hình, nơi trả tiền thuê tôi, đóng đô trên một hòn đảo nào đó tận ngoài khơi vùng biển Caribê. Ở đây, chỉ cần hé cửa sổ, chắc chắn sẽ nhìn thấy vô khối cô nàng da nâu diện bikini, đôi chân ngút dài lấm đầy cát mịn, mái tóc cài hoa rực rỡ, chạy nhảy tung tăng dưới Mặt Trời chói chang. Gió sẽ mang hương vị của muối và âm vang sóng biển vào từng góc ngách văn phòng. Bất kể lúc nào, bạn cũng có thể nghe văng tới vài bản Calypso nóng bỏng hay nhịp điệu của một bản Reggae khiến đầu óc bạn biến thành hồ mạt ong ngất ngây.

Bày ra tất cả hình ảnh tuyệt diệu ấy, để thấy văn phòng chi nhánh nơi tôi đang điều hành thật quá ảm đạm. Nằm giữa đoạn phố xưa cũ khu trung tâm, Văn phòng hai tầng vốn vẹn năm chục mét vuông, không gian nội thất cổ lỗ, kín bưng, bơm đầy khí

lạnh. Vách ngăn gỗ chia căn phòng thành hàng chục cabin tù túng. Bên ngoài cửa kính, xe cộ như một bầy ngựa điên rô phi bất tận, lúc nào cũng chực đâm sầm vào nhau, bỏ lại làn khói mù xám, sự nức hơi xăng. Nhưng đáng ngán nhất là ở chốn này, chẳng có một cô gái nào đứng nghĩa. Ngoài vài designer và kỹ thuật viên thuộc cánh đàn ông thô thiển và nhật nhèo như đồng củi khô, duy nhất Hoan là nữ. Cô họa viên mười chín tuổi rưỡi, làm việc bán thời gian. Nhưng, thành thật mà nói, cô nàng chính là chi tiết khiến cho văn phòng trở nên kì quái. Thỉnh thoảng, tôi cũng định yêu trở lại. Một cô gái nào đó, đủ thông minh làm tôi bật cười khi nói chuyện, đủ xinh đẹp để tôi dẫn cô ta đi khắp nơi một cách tự hào. Chẳng quá khó để làm được điều này, nhưng công việc liên tiếp khiến tôi bận bịu, lúc nào cũng trong tình trạng rối tinh lên.

Chết tiệt thật, tôi lại bị sổ mũi. Chỉ có những kẻ lãng mạn lập dị mới ca ngợi thời khắc khó chịu trong năm bằng cái tên gọi "mùa Thu" mỹ miều. Mưa suốt. Trời âm u. Ngay cả khi tạnh, thì một trận gió bất kì cũng làm những vòm lá cổ thụ rụng mình, đổ xuống cơn mưa ngán ngủi. Bộ quần áo mới thay của tôi tức khắc ướt loáng, chẳng khác nào con chó đốm bất cẩn. Gửi xe bên công viên, tôi chạy nhanh qua văn phòng.

2 Cửa cài chốt bên trong. Nện mạnh thanh gỗ bằng đồng, tôi cau có nhìn qua ô cửa kính phía trên. Thấp thoáng ở khúc quanh cầu thang, cái bóng tròn xoe của Hoan hiện ra, lặn nhanh về phía cửa. Thọc tay vào túi jacket, kiểm tra các túi quần jeans, cô vẫn không thể tìm thấy chìa khóa. Áp khuôn mặt tròn xoe vào kính, cô nàng lắc mạnh hai bàn tay, nói to một điều gì đó. Không trả lời, tôi cau mày. Cô nàng hoảng sợ, lạch bạch chạy ngược lên cầu thang. Cuối cùng, cánh cửa cũng mở ra. "*Em xin lỗi. Em đang làm việc này gấp*" - Hoan cụp mắt, nói lúng búng. Tôi đi thẳng lên phòng làm việc, không nói gì.

Cách đây 3 tháng, chi nhánh được giao cho một dự án khẩn cấp. Phim quảng cáo nhãn hiệu kẹo trái cây của Nhật bị khách hàng từ chối phút chót. Màu sắc toàn bộ cần thay

đổi. Nếu muốn hoàn tất kịp thời gian, tôi và các đồng sự phải mọc thêm vài đôi tay nữa trên lưng. Tôi post lên trang web của dân thiết kế bản thông báo tuyển dụng. Ngay hôm sau, một chục ứng viên xuất hiện. Tuy nhiên, khi nghe yêu cầu công việc và mức thù lao, họ lần lượt bỏ đi. Người cuối cùng bước vào là nữ ứng viên có thân hình tròn xoe. Thời khắc đó, tôi đã lén đưa mắt nhìn ra hành lang, tự hỏi bằng cách nào cô ta lách được qua khung cửa hẹp? Nữ ứng viên chăm chú nhìn tôi bằng ánh mắt nâu trong veo. Cánh mũi tí xíu thở khụt khịt. Hai bàn tay mỗn mĩm đặt trên bàn, run rẩy hồi hộp. Hết thấy yêu cầu chuyên môn của tôi đặt ra đều được cô nàng gật đầu. Em biết Inllustrator, Adobe. Ô, chương trình Photoshop CS em cũng nắm vững. Không thể bắt bẻ gì hơn, tôi đành thì thào tiết lộ tiền thù lao bèo bọt cho việc tô màu những thước phim lê thê. Lại còn phải làm điên cuồng vồn vện 5 ngày. Nhưng, không thể tin nổi, một lần nữa, nữ ứng viên gập đầu :

- Được, em đồng ý!

- Không có thắc mắc hay điều kiện đi kèm gì sao? - Tôi nín thở chờ vực.

- Có! - Nữ ứng viên hít mạnh, nói rụt rè - Anh có thể xem 5 ngày sắp tới là thời gian thử việc không? Nếu em làm tốt, hãy cho em một công việc ở đây.

- Tại sao phải cố gắng như thế nhỉ? - Việc có một ai đó hứng thú với cái văn phòng u ám này khiến tôi bản khoăn khủn khiếp

- Em là sinh viên. Em đang tìm một công việc bán thời gian. Giờ giấc ổn định một chút. Tiền bạc ổn định một chút. Em không hi vọng gì ghê gớm! - Đôi mắt cô nàng tròn xoe hấp háy thật khó coi.

Tôi nhún vai, bằng lòng. Có vẻ cô nàng nói dối hoặc đang tìm cách che giấu một sự thật bí hiểm nào khác. Nhưng ở vị trí của tôi, không nên quan tâm nhiều hơn. Tiếng là manager cái phòng thiết kế thảm hại này, thật ra tôi mới ra trường có hơn 3 năm. Thế cũng đủ để tôi không quên vừa đi học, vừa đi làm khốn khó thế nào. Khi cô nàng theo tôi lên cầu thang vào phòng chế tác, tôi chợt nhớ:

NÀY, CÔ TÊN
GÌ NHỈ?

DƯƠNG
HÂN
HOAN!

CÁI TÊN
THẬT KỈ LẠ!

CÓ GÌ LA ĐAU NẾU
ANH CHỈ CẦN KÊU
EM LÀ HOAN? DÙ
SAO, TÊN EM
CŨNG CÓ NGHĨA
LÀ NIỀM VUI?

3 Nếu khái niệm "vui thật sự" nghĩa là sở hữu dưới quyền một nhân viên mẫn cán không biết mở miệng than vãn, nhớ chính xác mọi yêu cầu của sếp đề ra, chưa bao giờ phạm lỗi kỹ thuật trên các bản vẽ... thì chẳng có gì ở Hoan khiến tôi phàn nàn. Cô nàng chẳng ngại ngần với ngoại hình đặc biệt của mình. Hoan từng vui vẻ làm mẫu để cậu designer phác thảo các chuyển động của một quả bí ngô. Từ ngày có Hoan, văn phòng hết như cánh rừng đầy khí, lúc nào cũng rộ lên tiếng cười. Nhưng, có vô số rắc rối không lường nổi. Thỉnh thoảng, mọi người giật bắn với giọng hát the thé chói tai cất lên đột nhiên. Đó là khi nữ nhân viên phấn chấn hoàn tất một công việc khó nhằn. Có lần, phòng vệ sinh không thể mở nổi vì Hoan đứng xoay ngang bên trong. Cũng may, một tuần cô nàng chỉ có mặt tại văn phòng 24 tiếng đồng hồ. Giờ nào cũng được. Miễn làm hết việc và máy bấm thẻ tính đủ thời lượng mà thôi.

Cuối tháng, tiền công ty mẹ chuyển vào tài khoản, tôi yêu cầu kế toán phát lương ngay cho các thành viên. Sau khi nhận phong bì tiền, mọi người kéo nhau đi ăn uống trên nhà hàng mới khai trương. Tôi ở lại văn phòng, gửi cho xong loạt hình ảnh mới hoàn tất. Đường truyền hơi chậm. Không gian yên ắng đến mức nghe rõ tiếng con ong chóc chóc va vào khoảng kính bên ngoài cửa sổ. Bỗng, có thêm tiếng loạt soạt lạ tai. Tôi đứng dậy, đi về phía góc phòng. Chòm tóc hung nâu buộc túm trên đỉnh đầu đang gí sát vào màn hình. Hoan giật mình ngược lên, thẳng thốt phân bua: *"Em sắp fill màu xong cho tám chục con cá biển! Chấn chấn sẽ kịp"*. Tôi gõ tay lên mặt đồng hồ: *"Không phải gấp như thế. Trễ rồi. Có muốn đi ăn với tôi không?"*

Nụ cười giống như một đốm màu hồng hiện ra từ đôi môi bé xíu, lan nhanh sang cặp má phúng phính rồi ửng lên khắp khuôn mặt tròn xoe. Nữ nhân viên gần như reo lên: *"Anh rủ em đi ăn tối thật sao?"*. Tôi nhún vai: *"Manager không thể mời họa viên đi ăn tối được sao?"*. Hoan gật đầu tức thì: *"Ồ, em không thể tin nổi được đi ăn với anh!"*. Một cô gái nói thế thì có ngốc nghếch không? Tôi chẳng quan tâm đâu. Tôi thừa biết, về ngoài thân nhiên, hơi cau có và bất cần của tôi luôn được ngưỡng mộ. Hoan vội vã mở học bàn, kéo cái túi khoác vai to tướng. Cô đứng dậy khó nhọc lách ra lối đi hẹp. Cái ghế xoay đổ kênh ra sàn. Cô nàng vụng về xoay trở. Tôi cúi xuống, giúp một tay. Bất chợt, đôi mắt màu nâu trong veo ngang tầm mắt tôi. Giống như hai hạt mật ong với những tia sáng lạ lẫm. Tôi nhấc cái ghế, bối rối đứng bật dậy. Hoan cũng ngoảnh vội sang hướng khác.

Mưa lất phất. Đường vắng xe hơn. Mùi lá cây tươi mát như những viên đạn trong suốt bắn tung trong không gian, thoát ẩn thoát hiện. Tất cả giống như ý nghĩ bàng hoàng trong tôi... Một sự rung động không sao hiểu được. Vừa khó chịu. Vừa dịu dàng. Liệu có phải trong thoáng chốc, nó hiện hữu, rồi thoáng chốc sau nó tan biến đi không? Tôi và nữ nhân viên chậm rãi đi bộ trên vỉa hè. Mặc dù tròn xoe, nhưng cô có bước đi thật nhẹ nhõm. Ngay cả khi Hoan

nhảy qua những vũng mưa, trông cô cũng giống như một quả bóng đang bay lên, tươi vui và nhẹ nhõm, tách ra khỏi cái khung cảnh nhộn nhạo ủa dột vầy quanh. Tôi muốn bước lên, nắm thữ những ngón tay mồm mồm như trẻ con. Hân Hoan. Đó là cảm xúc hay một cái tên? Hình như bên trong tôi, cỗ máy vận hành xuất hiện triệu chứng bất ổn.

4 Chếch phía trên ngã tư có một tiệm bánh mì nhỏ. Hoan đề nghị tới đó. Tôi biết chỗ này, nhưng chưa bao giờ hứng thú ghé vào. Mới sáu giờ, tiệm khá vắng. Dãy bàn gỗ mộc bao phủ trong ánh đèn vàng sẫm êm ả. Mùi bột, mùi men bánh diu diu phảng phất đâu đây. Tôi gọi một cái pizza Baguette và cốc cà phê Marocchino có hình chiếc lá phong trên bề mặt kem phủ. Hoan lưỡng lự hồi lâu rồi gọi một chiếc bánh mì vòng rắc mè, loại rẻ tiền nhất. Tôi thoáng khó chịu, ra lệnh cô ta chọn loại bánh ngon hơn cùng một thứ đồ uống tử tế. "*Em ăn thoải mái được ư?*" - Cô nàng rụt rè ngược nhìn tôi. "*Tại sao không?*" - Tôi nói, chợt nhận ra người đối diện thật đặc biệt. Mọi đường nét trên gương mặt tròn được xếp đặt rất hài hòa, gần như xinh đẹp. Đôi mắt lấp lánh, toả sáng ý nghĩ bên trong, vui sướng và chân thành. Cô hỏi:

- *Em gọi hai chiếc bánh táo và một cốc Mocha nóng, anh nhé?*

- *Tại sao lại là Mocha?* - Tôi hơi ngạc nhiên

- *Vì trên mặt cốc cà phê đó, có vẽ hình chú heo mập tròn quay. Giống như em!* - Mặt cô đỏ ửng.

Khựng lại vài giây, tôi cười phá lên. Hoan cười theo. Vài nhân viên trong tiệm ngoảnh nhìn. Nhưng có hề gì. Không khí trở nên ấm áp và dễ chịu không sao hiểu nổi. Lốp rào cản biến mất. Mọi chuyện được nói ra thật dễ dàng. Nhìn Hoan ăn, bạn sẽ thấy thật ngon miệng. Gương mặt cô hồng lên với các câu chuyện được kể bằng giọng liến láu khôi hài. Lốp kem Mocha dính trên môi cô như hàng rìa màu chocolate ngộ nghĩnh. Ăn tối và nói chuyện với cô, tôi chợt nhận ra cuộc sống chẳng có gì quá gay go. Nếu muốn, tôi có thể

tận hưởng nó một cách giản dị, như ăn miếng bánh táo phủ đường giòn tan và nhấp ngụm Mocha ngọt ngào.

- Em có thường đến những chỗ như thế này không?

- Không! - Hoan lắc đầu - Em rất thích, nhưng không thể.

- Tại sao?

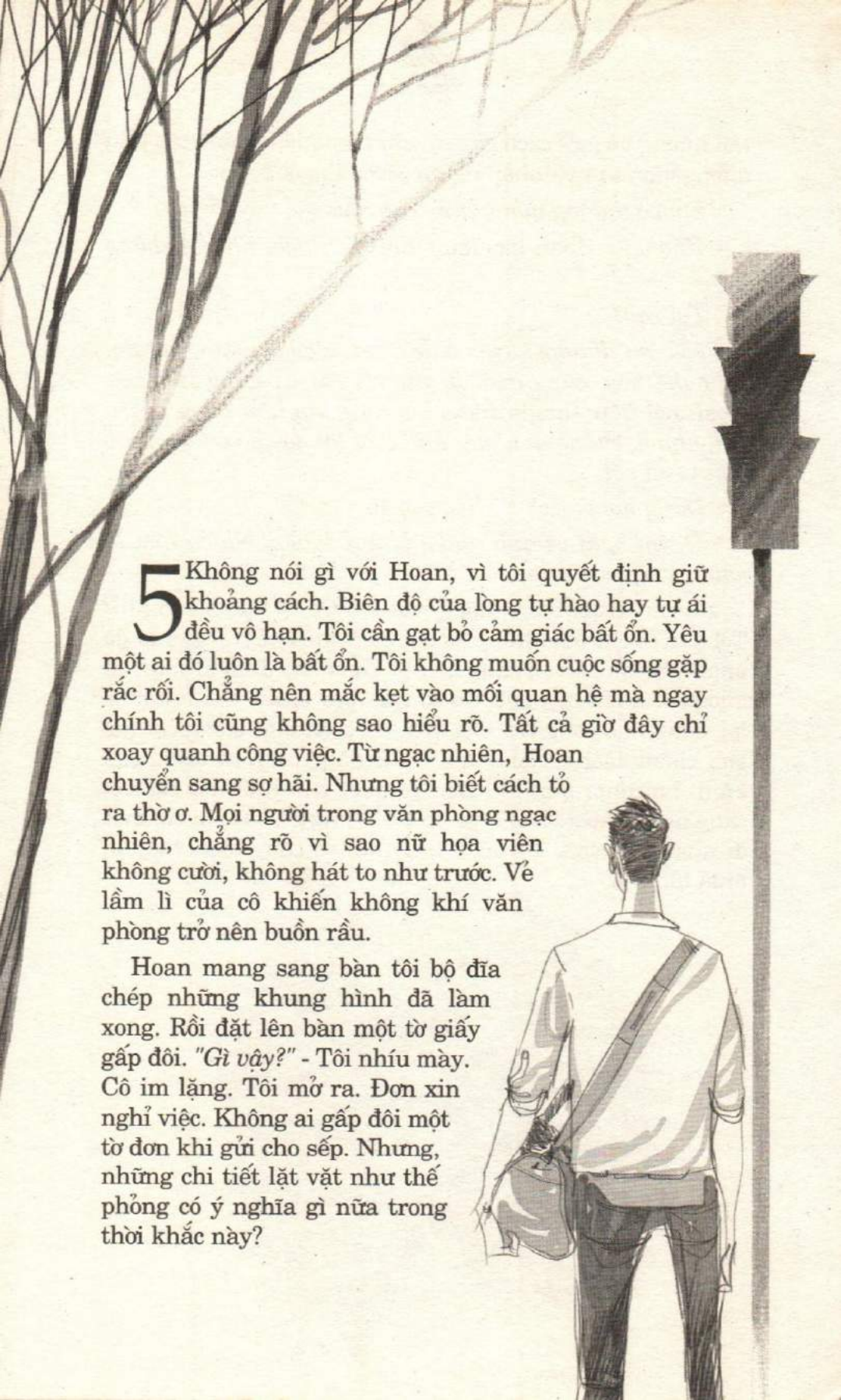
- Nếu ăn thường xuyên ở đây, em sẽ ngày một tròn hơn. Như thế này, cũng quá đủ rắc rối rồi - Ngừng một lúc, Hoan nói tiếp, thành thật - Em từng xin làm thêm nhiều nơi, nhưng chẳng ai nhận. Anh thật tốt đã cho em một chỗ làm tuyệt vời.

- Đừng nói vậy chứ! - Tôi gạt đi.

- Ô, em nghĩ về anh nhiều khủng khiếp. Nhiều hơn là nghĩ về sếp của mình.

Nụ cười trượt khỏi gương mặt tôi. Cô ấy vừa nói gì nhỉ? Tôi đâu có chờ đợi những lời bộc bạch kiểu này. Nhận ra đã phạm sai lầm, Hoan cũng im bật. Ngón tay dính những hạt đường run lên bần bặt. Cô so vai, như muốn thu mình bẻ lại, càng nhỏ càng tốt, cho đến khi biến mất trong cái thế giới không biết sẽ chia này. Tôi lơ đãng nhìn ra ngoài cửa kính. Lại mưa nữa rồi. Đèn xe quét lên kính ướt các vệt sáng nhòa nhoẹt. Chộp cái túi trên lưng ghế, Hoan cúi mặt đi nhanh ra cửa. Tôi ngồi im, nhìn cô chạy biến vào làn mưa tối tăm.

5 Không nói gì với Hoan, vì tôi quyết định giữ khoảng cách. Biên độ của lòng tự hào hay tự ái đều vô hạn. Tôi cần gạt bỏ cảm giác bất ổn. Yêu một ai đó luôn là bất ổn. Tôi không muốn cuộc sống gặp rắc rối. Chẳng nên mắc kẹt vào mối quan hệ mà ngay chính tôi cũng không sao hiểu rõ. Tất cả giờ đây chỉ xoay quanh công việc. Từ ngạc nhiên, Hoan chuyển sang sợ hãi. Nhưng tôi biết cách tỏ ra thờ ơ. Mọi người trong văn phòng ngạc nhiên, chẳng rõ vì sao nữ họa viên không cười, không hát to như trước. Về lầm lì của cô khiến không khí văn phòng trở nên buồn rầu.

Hoan mang sang bàn tôi bộ đĩa chép những khung hình đã làm xong. Rồi đặt lên bàn một tờ giấy gấp đôi. "Gì vậy?" - Tôi nhíu mày. Cô im lặng. Tôi mở ra. Đơn xin nghỉ việc. Không ai gấp đôi một tờ đơn khi gửi cho sếp. Nhưng, những chi tiết lặt vặt như thế phỏng có ý nghĩa gì nữa trong thời khắc này?

6 Hoan đi rồi. Có lẽ tôi sẽ lại *post* lên mạng một thông tin tuyển dụng tìm nhân viên mới. Công việc hiện chẳng có gì thay đổi. Nhưng, bên trong tôi, xuất hiện khoảng trống mơ hồ. Rồi nó cứ lớn dần lên, choán đầy tôi với bao nhiêu mệt mỏi, hoang mang. Những mảnh rời rạc đột nhiên nối ghép vào nhau, hiện rõ thành nỗi khắc khoải. Tôi cần gì nữa cho tuổi trẻ của mình? Giấc mơ Caribê có thật quan trọng hay không? Đuổi theo quy ước tình yêu trong một dáng vẻ mảnh mai, có phải tôi đang đánh mất điều quan trọng nhất? Vô số câu hỏi hiện ra, đâm vào tôi đau nhói.

Lại một cái dự án gửi sang đợt xuất, tôi làm việc đến hơn chín giờ rồi mới rời văn phòng. Vẫn còn mùa Thu. Không mưa. Các vệt gió mỏng lạnh lạnh. Tôi đi bộ ngang qua ngã tư. Đường phố vắng vẻ kì lạ. Không còn lũ xe phóng như bầy ngựa điên rồi. Chẳng còn mùi khói xe nồng nực mà tôi căm ghét. Không khí sạch sẽ, trong trẻo kỳ dị. Nhưng lòng tôi chẳng khá gì hơn. Chưa bao giờ tôi buồn rầu đến thế. Buồn rầu và cô độc đến mức chỉ muốn khóc. Buồn rầu và cô độc đến nỗi chỉ muốn được nắm một bàn tay. Cái bàn tay run nhẹ có dính những hạt đường ấy.

Tôi đứng im ở góc ngã tư, như cái cột đèn, bao nhiêu thời gian đi qua, tôi không rõ. Nhưng tôi biết rõ điều tôi muốn làm lúc này. Tôi không được lảng tránh nữa. Tôi rút điện thoại. "*Hoan này...*". Tôi nghe giọng mình vang lên. Và cứ thế, tôi lặng yên chờ cô đáp lại, như người đi dọc biển chờ đợi, để được nghe thấy một bản calypso xuyên qua những trận gió vô hình.

CÓ MỘT ĐÔI YÊU NHAU

[HOÀNG ANH TÚ]

Chuyện thứ nhất

Đôi tai không tiếng động

- *Trống trường*

- *Mưa*

- *Trẻ đọc bài*

- *Âm nhạc*

- *Lá rơi*

- *Tiếng nói*

- ...

- *Cái gì vậy, Huyền?*

- *Hả?* - Huyền quay lại, Dững đứng ngay sau lưng Huyền, cầm mảnh giấy của Huyền để trên bàn.

- *Cái gì đây hả Huyền?* - Dững hỏi lại.

Huyền cười buồn:

- *Không, chẳng là cái gì cả.*

Dững nhận ra vẻ mặt khác thường của Huyền. Đôi mắt ngày thường lúc nào cũng như đang cười kia dường như đang có điều gì đó ẩn chứa một nỗi buồn kinh khủng. Dững chợt thấy tim mình nhói lên, đau thốn.

- *Huyền!*

Huyền cắn môi:

- *Còn một tuần nữa thôi...*

Dững chồm lên:

- Có điều gì xảy ra với Huyền vậy? Nói đi, nói cho Dũng nghe đi, Huyền!

Huyền òa khóc.

.....

Vậy là chỉ còn hai ngày nữa.

Tại Huyền mỗi lúc một nặng, những tiếng ù ù liên tục khiến Huyền nghe mỗi lúc một khó khăn. Những ngày này, Dũng luôn túc trực bên Huyền. Hôm qua, cả hai vừa hoàn thành xong những gì Huyền ghi trên giấy. Chỉ có Tiếng Mưa là chưa vì tháng 10 kiếm đâu ra những cơn mưa để Huyền ghi lại vào ký ức mình trước khi Huyền không còn nghe thấy gì nữa. Một căn bệnh kỳ quặc và tai quái mà y học phải bó tay, hay ít ra là muốn chữa trị cho Huyền phải cần rất nhiều tiền. Tiền là thứ trừu tượng nhất trong số những điều trừu tượng mà cả Dũng và Huyền đều bất lực trước nó. Dũng khao khát có một trận mưa còn hơn cả Huyền. Nhưng ông trời như muốn trêu ghẹo hai người vậy, suốt 5 hôm nay không có dù chỉ một trận mưa nhỏ thôi. Huyền bảo:

- Thôi, đừng chờ nữa Dũng!

Dũng thở dài:

- Chắc ngày mai...

Huyền mỉm cười thật buồn:

- Ừ, mai.

Mai, có nghĩa là ngày thứ 6. Mai, có nghĩa là chỉ còn một ngày cuối cùng.

Huyền leo lên sau xe Dũng. Con đường trước mặt ngun ngút. Huyền bảo:

- Dũng nhớ hôm đầu tiên mình quen nhau không?

Dũng đáp:

- Nhớ chứ! Hôm đấy thật tình cờ.

- Ừ - Huyền chen ngang - Hôm đó mưa to lắm.

Dũng im lặng. Hôm đó, tháng 11, mưa to, Dũng nhớ hôm đó Dũng trú mưa ngay dưới hiên nhà Huyền và ngêu

ngao hát "November rain" của Gun and Rose, thì gặp Huyền. Rất tình cờ, Huyền cũng đang lẩm nhẩm hát bài đó khi Huyền ngồi bên cửa sổ nhìn mưa. Cả hai im bật và bật cười. Quen nhau như thế. Vậy mà đã gần một năm.

.....
Huyền xuống xe:

- *Dũng về nhé!*

Dũng im lặng, nhìn Huyền:

- *Muốn nhìn Huyền thêm một lúc nữa.*

Huyền bối rối:

- *Thôi nào, Dũng! Về đi, về đi...*

Dũng muốn hơn bao giờ hết được ôm chầm lấy Huyền nhưng Dũng không dám làm điều đó. Huyền mong manh tựa như giọt sương trên lá vậy. Dũng sợ mình làm đổ vỡ những gì Dũng đã có được trong suốt một năm qua ở bên Huyền. Cả hai cùng im lặng. Bất ngờ, rất bất ngờ, cơn mưa ập xuống. Những giọt nước mưa mới đầu lắt phất rồi bất ngờ ập xuống như thể trùm lên cả hai. Dũng bàng hoàng:

- *Kìa mưa kìa, Huyền ơi! Mưa thật đấy! Mưa kìa!*

Huyền cũng bàng hoàng không kém. Cả hai đứng như trời trồng. Rồi cả hai đưa cầm tay nhau chạy một mạch ra giữa đường như hai người điên, hò hét.

Dũng kéo tay Huyền lại:

- *Huyền! Chúng ta nhảy một điệu đi!*

Huyền cũng lại:

- *Làm gì có nhạc?*

Dũng mỉm cười:

- *Nhạc miệng! Chúng ta nhảy điệu pasodoble nhé!*

Huyền mỉm cười gật đầu. Dũng cầm tay Huyền và bắt đầu:

- *Ten... ten... tén... tèn... ten... ten.... tén..... tèn..... ten....*

Pasodoble là điệu vũ lấy hình tượng một đấu sĩ và con bò tót. Dũng và Huyền quay cuồng trong cơn mưa cùng điệu vũ paso dũng mãnh. Những cú đá chân dứt khoát và mạnh

mẽ của Huyền làm bắn lên những vạt nước. Kết thúc điệu paso, Huyền thở dốc. Cả Dũng và Huyền đều ướt như chuột lột. Dũng vẫn cầm bàn tay của Huyền, Dũng đặt bàn tay ấy lên ngực trái của mình, nơi trái tim đang đập nhanh hơn cả. Dũng nói rất khẽ:

- *Dũng yêu Huyền!*

Huyền cảm nhận được ở tay mình nơi tiếp xúc với ngực của Dũng, ngoài trái tim đang đập rất nhanh và mạnh còn có cả sự rung động của vòm ngực tạo bởi tiếng nói của Dũng. Huyền thấy rõ miệng Dũng mấp máy thành hình ba chữ "Dũng - yêu - Huyền". Và Huyền biết. Và Huyền nghe thấy tất cả dù Dũng nói khẽ, rất khẽ. Và Huyền òa khóc. Giọng Dũng âm áp truyền qua bàn tay còn nằm trên ngực Dũng của Huyền:

Chuyện thứ hai

Màu Đỏ

- Mặt Trời có màu gì?
- Để người ta nhớ lại coi, à, nó có màu lửa. An biết lửa không? Nó rất nóng.
- Thế cỏ có màu xanh như thế nào?
- Xanh như mùi lá vậy! Xanh êm ái, xanh như giấc ngủ dịu dàng vậy!
- Vậy màu vàng thì sao?

- Đi đâu?

- Ra ngoài sân.

- Có gì ngoài đó vậy?

- Có nắng.

- Sao Tuấn biết ngoài đó có nắng?

- Ừ, tôi nào Tuấn cũng nghe thời tiết!

An gật đầu rờ rẫm đi theo Tuấn ra sân.

Ra đến nơi, Tuấn bảo:

- An thấy sao?

An đứng lặng đi một chút rồi nói:

- Thấy ấm ấm!

Tuấn mỉm cười:

- Màu vàng đấy! Nắng rất vàng!

An ngẩn người một lúc. Rồi nói:

- Tuấn hạnh phúc hơn An!

Tuấn ngạc nhiên:

- Sao An lại cho là vậy?

An đáp:

- Tuấn đã biết cuộc sống hình dáng ra sao rồi mới bị mù còn An thì...

Tuấn xiết chặt tay An:

- Đâu có đâu, An hạnh phúc hơn! An có Tuấn còn Tuấn thì...

An bối rối:

- Tuấn!

Cả hai cùng im lặng. Cả hai cùng bị mù. An sinh ra đã không nhìn thấy gì còn Tuấn thì mới bị từ năm lớp 8. Hai người quen nhau đã một tháng nay rồi. An còn nhớ hôm quen nhau. Hôm ấy An đang mò mẫm đi trên đường thì đụng vào Tuấn. Tuấn hôm đó quát:

- Mù à? Sao không nhìn thấy người ta?

An đáp:

- Xin lỗi anh, tôi mù thật!

Bên kia im lặng và hồi lâu, An nghe có tiếng thở dài:

- Xin lỗi bạn! Tôi cũng thế!

Và quen nhau. Từ ngày chơi với Tuấn, An biết được nhiều hơn về hình dáng của mọi vật, màu sắc bằng cảm giác. Màu xanh là màu bình yên, màu của mùi hăng hăng, dễ chịu. Màu vàng là màu ấm áp, màu của cảm giác hớn hỏ. Màu tím là màu của giấc mơ, của mơ mộng, của sự chờ đợi mà không biết mỗi mết... Tuấn kể cho An nghe rất nhiều, rất nhiều về cuộc sống, về những con vật dễ thương như gâu gâu là tiếng của con cún. Con cún là cảm giác của sự nô đùa, của cái lưỡi ướt ướt, âm ẩm trên tay An. Con cá là tiếng róc rách, con gà là ngày mới bắt đầu, Mặt Trăng là mẹ, Mặt Trời là cha, những vì sao là bè bạn và mưa luôn cuốn phăng tất cả những nỗi buồn...

- An nghĩ gì vậy?

- Màu đen, An biết rõ nhất là màu đen. Khi tất cả ra đi thì chỉ còn màu đen. Màu bất lực.

An thở dài sau câu nói đó. Tuấn xiết chặt tay An:

- Không phải! Màu đen là ngôi nhà.

- Ngôi nhà thế nào?

- Là gồm tất cả các màu trộn lại, là giấc ngủ, là bình yên của màu xanh, là giấc mơ của màu tím, là nắng của màu vàng, là...

An ngắt lời Tuấn:

- Tuấn này, màu đỏ là sao?

- Màu đỏ á! Màu đỏ là...

Bất ngờ Tuấn đặt một nụ hôn lên đôi má bầu bĩnh của An. An cũng cảm thấy thật lạ. Má An nóng bừng lên.

- *Cái gì vậy Tuấn?*

- *Môi của Tuấn, má của An, đó là nụ hôn Tuấn vừa hôn An.*

- *Tại sao?*

- *Màu đỏ đấy!*

- *Đỏ?*

- *Ừ, đỏ!... An! Đứng lại đi!*

An bỏ chạy. An cảm thấy một điều gì rất lạ đang xảy ra trong An. Và An muốn rời bỏ chỗ này. Chẳng phải là sự chạy trốn, mà đó là một cái gì đó rất lạ, đầy phấn khích. Phấn khích của màu vàng, phấn khích của tiếng gâu gâu, phấn khích của tiếng róc rách...

Tuấn hét lớn:

- *Coi chừng hồ nước trước mặt đấy!*

Không kịp rồi, An thấy mình hụt chân. An thấy mình rơi xuống nước. Nước có màu gì nhỉ? An sặc. An muốn chạy ra khỏi chỗ này nhưng An chẳng biết phải làm gì. An vùng vẫy. An chìm. Chợt An cảm thấy một vòng tay ôm ngang người mình. Tuấn đưa An lên bờ. An ho sặc sụa, nhưng An vẫn cố nói:

- *Tại sao Tuấn nhìn thấy! Tại sao Tuấn dõi An?*

Tuấn im lặng cầm bàn tay của An đặt lên ngực trái của mình:

- *Đây là màu đỏ, bởi vì màu đỏ, An ạ!*

H.A.T

Ở BÊN CÔ ẤY

[MINH MINH]

Vươn tay qua bồn tắm đầy nước, sẽ mở được cánh cửa ngăn tử treo để lấy chai nước bạc hà niêm kín. Chỉ thứ nước súc miệng ấy mới có thể xoa dịu cơn nhức răng hành hạ San từ lúc nửa khuya.

Thà ta chịu một cảm giác đau đớn nào đó còn hơn sống hoài với tình trạng này!

Lời nguyên vu vơ đã trở thành sự thật sớm hơn trông đợi. Sau khi Vinh đề nghị chia tay, hơn hai tháng qua, cô không thể làm gì ra hồn. Tất cả đồng bài tập thiết kế trên trường đều đang trong tình trạng dang dở, chưa nhìn thấy điểm kết thúc, mà chẳng biết bao giờ mới kết thúc. Buổi tối một mình trong căn hộ nhỏ đầy ắp nguy cơ biến thành ác mộng. Nhai trệu trạo một quả táo héo không mùi vị sót lại trong ngăn tủ lạnh, nốc cạn chai nước, sau đó thì gieo người xuống băng ghế, nằm bẹp, mắt không rời khung hình có ảnh Vinh. Đôi khi, ngồi ngoài ban-công, San độc thoại. Cô tái hiện vai của chính mình lẫn chàng trai đã bỏ đi. Đoạn cuối cuộc tranh cãi, cô tự thấy lỗi thuộc về mình: Vụng về. Hay suy nghĩ sai lạc các chuyện giản đơn. Tệ hại nhất là không biết thu xếp thời gian cho các cuộc hẹn...

Giấc ngủ muộn thường bị cắt đứt nửa chừng, rồi sau đó thức trắng. Giận dữ. Mong ngóng. Và cuối cùng là hoảng sợ tột độ. Chỉ có lòng tự trọng chưa bao giờ mất

đi mới giữ cô không gọi điện, gửi tin nhắn hay lao đến những nơi Vinh thường hiện diện. Như một con vật mềm mại và không có chân, thời gian trôi qua, hoàn toàn chẳng xoa dịu cảm giác trống rỗng buồn thảm. Điều an ủi San duy nhất là chút can đảm còn sót lại. Từ khi Vinh biến đi, cô không hề khóc lần nào. Ờn trời, cô cũng đủ sức khỏe để ngồi im trên giảng đường, không hành xử như kẻ mất trí. Chỉ tới hôm qua, gần kiệt quệ trong cuộc chống cự với tình trạng suy sụp, San đã đại dột thốt lên lời nguyện. Tội khuya, cơn đau răng ập đến. Cô thử đủ cách làm dịu nó. Nuốt hai viên thuốc giảm đau. Xoa dầu nóng đầy má. Thậm chí xả đầy bồn tắm, ngâm chân trong nước ấm. Hết thấy đều vô hiệu. Hy vọng cuối cùng là chai nước bạc hà. Có thể lũ vi trùng nhức răng sẽ lịm đi...

Một centimet nữa ngón tay chạm đến cửa tử. Hồi chuông đột ngột vang lên. Chân San trượt lên mảnh xà phòng nhỏ rơi trên mặt sàn.

Trong chớp mắt, thân hình cô đổ vật. Nửa người trên cắm thẳng vào bồn nước. Cảm giác sắp lìa đời ở rất gần bên. Cô ngộp thở, chói với trong làn nước xanh nhạt, chẳng thể nào hóp nổi dù chỉ một hóp không khí. "Mình sắp chết rồi!" - San nghĩ, thoáng hài lòng. Tiếng chuông cửa vẫn vang lên từng hồi ngắn, đều đặn, vô cùng kiên trì. Vùng vẫy một lúc,

tay San chạm vào thanh vịn bên hông bồn tắm. Cô đành lóp ngóp đứng dậy. Không thể thắng người lên nổi, cô lê bước ra phòng ngoài. Nước nhỏ tong tỏng theo từng bước chân. Một tay ôm má, một tay ôm bụng, San rên rỉ tiến ra cửa.

Cánh cửa căn hộ bật mở. San nín bật. Không phải nhân viên thu tiền điện hay kiểm tra hệ thống dẫn gas. San vén mớ tóc ướt rũ trước mắt. Một người đàn ông trẻ. Sự nghiêm nghị của gương mặt tăng lên gấp đôi với bộ trang phục sẫm màu có các nếp li thẳng tắp. Đứng cạnh anh ta, tay trong tay, còn một cô bé chừng bảy tuổi. Hệt như người đàn ông, bộ váy áo cùng dáng vẻ kiêu hãnh của nàng công chúa nhỏ không chệ vào đâu được. Rõ ràng, anh ta bằng hoàng khi nhìn cô gái ướt lướt thướt. Nhưng anh ta mau chóng thay thế bằng vẻ điềm tĩnh lịch sự:

- Cách đây hai tuần, tôi chuyển đến căn hộ kế bên. Vì quá bận nên chưa sang đây chào cô. Xin lỗi vì đường đột. Nhưng có việc rất gấp tôi muốn nhờ cô giúp đỡ!

- U...u... - San phát ra âm thanh khó nghe khi chẳng biết cần phải nói gì.

- Nếu không phiền, cô cho tôi gửi em gái trong hôm nay được chứ? Tôi có giờ dạy đột xuất, thế chỗ một giảng viên bị ốm. Bé Chi không thể ở nhà một mình.

- Được! - San buột miệng, ngay tức khắc phát hoảng - Nhưng mà...

- Tất cả những gì cần cho con bé, tôi chuẩn bị sẵn đây rồi, San ạ!

Người đàn ông đưa ra một chiếc túi xách in ca-rô hồng.

- Anh biết tên tôi? - San thì thào.

- Vài buổi tối, tôi có nghe cô nói chuyện một mình. Xin lỗi, tôi không muốn nghe trộm. Nhưng bạn-công hai nhà liền kề. Và cô nói quá to!

Sự xấu hổ ở nấc cao nhất sẽ chuyển hóa thành nỗi khiếp hoảng. Nắm khuỷu tay nàng công chúa tí hon, San giật lùi vào bên trong. Gió hành lang lùa mạnh khiến cửa đóng

sâm. Chuông cửa vang thêm hai lần nữa. Sau đó thì nó im lặng hoàn toàn.

*

Thay bộ quần áo khô, việc kế tiếp cô phải làm là kiểm miếng giẻ lau, chùi sạch vệt nước bắt đầu len lỏi giữa các thùng giấy lớn đựng linh kiện máy tính. Căn hộ 72 mét vuông hiện được chủ nhân - người bác họ xa của San - sử dụng làm kho cất hàng. Chung cư gần khu trường đại học nên San đến ở dài hạn trong căn phòng còn trống, kiêm luôn nhiệm vụ canh giữ hàng hóa. Đó là một căn phòng bình thường của sinh viên thiết kế, với bàn học chất đầy sách và tạp chí, cỗ máy Mac cực mạnh vẽ đồ họa, cái chụp đèn uốn bằng dây kẽm treo lơ lửng trên giường nệm nhỏ. Nhưng, với bé Chi, poster phim hoạt hình 3D dán khắp tường, giấy nhắc việc dính chi chít trên cánh cửa phòng tắm và những cái chai thủy tinh màu hình thù kỳ quái bày kín cửa sổ phòng ngủ là những thứ chỉ hiện diện ở thế giới kỳ ảo. Ngồi ngay ngắn trên chiếc ghế giữa phòng, đột nhiên cô bé lên tiếng:

SAO CHỊ
KHÔNG SẤY
KHÔ TÓC?

CHỊ KHÔNG CÓ MÁY
SẤY DẦU! BÉ CON,
SAO EM NGHĨ CHỊ LÀ
PHÙ THỦY?

ANH LÂM NÓI, NGƯỜI
NÀO KHÔNG BÌNH
THƯỜNG CÓ THỂ LÀ PHÙ
THỦY. HỌ BIẾT LÀM
NHỮNG ĐIỀU ĐẶC BIỆT.
NHÀ CHỊ GIỐNG HẾT
TRONG PHIM
TOY STORY!

San nhăn nhó, chẳng biết nói gì. Bé Chi nhìn cô chăm chú, tiếp tục nhận xét:

- *Chị giống như bị đau răng!*

- *Ồ, chị đang bị đau răng. Đau thật sự. Không phải là trong phim hoạt hình!*

- *Một cốc nước ấm pha với nửa muỗng muối trắng, ngâm năm phút sẽ làm giảm đau một giờ đồng hồ. Nhưng sau đó phải đến nha sĩ!*

Đến lúc này, San mới nhận ra cô bé có gì đó bất thường. Các nhận xét chính xác kỳ quặc. Những câu nói đầy đủ, nghiêm trang. Và nhất là âm sắc giọng nói đều đều, hơi rời rạc, rất ít xúc cảm.

- *Anh trai đã dạy em tất cả những điều ấy?* - San tò mò.

Cô bé gật đầu, hai bàn tay nhỏ bé vẫn đặt trên nếp váy xòe phủ kín đầu gối. San thử nghe theo lời khuyên. Đúng là nước muối ấm làm cơn nhức răng dịu hẳn.

Nhét đĩa phim *Invisible Iron Man* vào DVD tí hon và cài lên đầu cô bé Chi bộ tai nghe, San mở máy tính, làm nốt bài tập thiết kế nội thất. Trên màn hình, căn phòng lớn với những món đồ vật trắng và xám chỉ cần nhấn thêm vài chỗ sáng sẽ hoàn tất. Nhưng, San đột ngột bấm tổ hợp phím, đổi màu món đồ vật trung tâm. Chiếc bàn - khối modul vuông vức - tức khắc bóc mất lớp vỏ bọc camay sang trọng, thay bằng màu da cam thô kệch. Luồng sáng đánh thêm từ cửa sổ làm chiếc bàn nổi bật một cách kỳ khôi. Tổng thể bài tập thiết kế gợi sự ghê rợn. San ngồi im, mắt trống rỗng đặt lên màn hình. Hồi lâu, một bàn tay chạm nhẹ vào lưng khiến cô giật thót. Cô bé Chi đứng bên cạnh San từ lúc nào: "*Em khát nước!*".

Chiếc cốc to nặng khiến Chi đánh đổ non nửa chỗ nước lọc xuống ngực áo. San đành tháo chiếc váy đẹp cho con bé, thay tạm bằng áo pull cũ của cô. "*Em đói rồi!*" - Chi lại cho biết. San hồi hận khùng khiếp khi ban nãy không cầm lấy túi đồ ăn. Tủ lạnh chỉ còn túi bánh mì khô và một quả lê, thứ trái cây Vinh ưa thích nên cô luôn trữ sẵn. Quả lê cuối cùng. San giữ nó, với hy vọng mơ hồ anh ta sẽ quay lại.

Nhưng bé Chi đã cầm lấy nó: "Gọt đi!". Những vòng vỏ vàng lạnh lẽo. "Sao chị không cắt từng miếng nhỏ?" - Cô bé nhắc. Một lần nữa, San làm theo. Bây giờ, ngoài bức ảnh của Vinh, trong nhà chẳng còn gì dính líu với cảm giác đau buốt.

*

Từ tầng hầm, San ôm cuộn giấy in bài vẽ, lảo đảo bước vào thang máy trống hoác. Cầm cô tái nhợt, chiếc kính râm to choán kín mặt, tiếng răng va vào nhau cồm cộp, vang rõ trong tai.

Hôm nay là ngày đầy ắp rủi ro. Tại hàng dịch vụ photo và in màu, San chạm mặt Vinh, tình cờ. Hàng trăm lần cô hình dung giây phút này. San tin chắc mình sẽ bình thản nhìn Vinh bước đến, nói lời xin lỗi. Nhưng thực tế hoàn toàn ngược lại. Suýt nữa cô lao đến như một mũi tên bắn ra khỏi cánh cung khi nhìn thấy Vinh. Rồi cũng nhanh như thế, cô đã chết lặng, nhận ra bàn tay anh ta đang nắm chặt bàn tay một người khác. Thấy San, anh ta bước đến, vui vẻ giới thiệu bạn gái mới. Giật lùi như một con cóc, lưng cô va sầm vào cổ máy photocopy. Xung quanh cười rộ. Chưa hết, ở chi nhánh văn phòng quảng cáo người Nhật, nơi San vẫn làm thêm sau giờ học, họ đưa cô phong bì, yêu cầu ký nhận khoản lương cuối cùng. Hợp đồng làm việc đã hết kỳ hạn. Cô mệt và buồn đến nỗi không sao mở miệng hỏi điều kiện để được làm tiếp. Suốt chặng đường từ công ty về nhà, San run cầm cập. Cuộc đời là một thử thách. Cô biết rõ câu hát ấy nằm trong bài hát nào. Nhưng hiểu nó, chờ đợi nó biến thành kinh nghiệm sống thì gần như ngoài sức chịu đựng. Ít nhất tại thời điểm này...

Cửa thang máy mở ra êm ru. San loạng choạng bước ra. Trên hành lang chung, một người cao lớn đứng lại: "Chào, San! Tôi vừa gõ cửa nhà cô. Thật may gặp cô đây!". "Vâng, chắc là may!" - Cô lầm bầm, tự nhủ hàng xóm chuẩn bị nguyên rửa việc hôm trước đã cho bé Chi ăn rất thú vị vớ vẩn, mặc nó sử dụng màu bột vẽ nhoe nhoét, bôi cả lên mặt và chân tay. Chưa kể còn cho con bé mặc cái áo pull in hình nụ hôn sấm sét nữa. Ở cự ly gần, cô phát hiện Lâm sở hữu

gương mặt không phơi bày cảm xúc. Ánh nhìn sắc lạnh là của người luôn đọc rõ kẻ khác nghĩ gì. Cảm giác khiếp sợ chợt xâm chiếm San.

- *Đừng sợ!* - Người hàng xóm nhìn thẳng mắt San, bắt kẻ đôi kính sẫm màu - *Không có gì để tôi than phiền cả. Tôi chỉ muốn tặng cô chút quà.*

- *Có gì trong đó? Tại sao lại quà? Tôi giữ em gái cho anh, nên được trả công u?* - Cô đưa mắt nhìn gói giấy in hình bầy hải cẩu, cố ý tỏ ra thô bạo.

- *Máy sấy tóc và thuốc chữa viêm nướu răng. Chỉ vậy thôi!* - Lâm nhún vai - *Tôi trích khoản tiền được trả cho năm tiết dạy bù, mua mấy thứ này cho cô. Cho nên, cô gọi là quà tặng hay trả công đều okay!*

Tựa cốc nước lạnh đặt vào tay đúng lúc, sự thẳng thắn không che giấu của người hàng xóm đột nhiên khiến San thấy dễ chịu ghê gớm. Cô mỉm cười nhột nhạt, đưa tay cầm gói quà. Lâm ngăn lại, khi cô ta sắp nói cảm ơn:

- *Tôi sắp đưa ra một đề nghị. Cô có muốn ghé vào căn hộ của tôi và trao đổi?*

- *Không cần đâu. Anh nói ở đây cũng được!* - San đe chùng.

- *Cô có muốn nhận thêm một công việc ngoài giờ học không? Tôi trả công tính theo giờ! Tôi đang tìm một người có thể trông nom em gái khi tôi vắng nhà.*

- *Sao đúng hôm nay, anh biết tôi cần việc làm thêm?*

- *Tôi không rõ cô đã làm gì, nói gì, nhưng bé Chi khá hơn khi ở nhà cô về. Em gái tôi cần được giao tiếp theo cách thông thường. Chắc cô biết, Chi là đứa trẻ tự kỷ!* - Để tăng thêm sức thuyết phục, người hàng xóm nói chậm rãi hơn - *Mặt khác, tôi đoán cô cần thêm việc để không tự nói chuyện một mình nữa!*

Xô bấn người hàng xóm qua một bên, San lao thẳng về căn hộ. Tay run bấn, cô không sao mở khóa. Ngoảnh đầu lại, San hét lên:

- Tôi cóc cần công việc và tiền công của anh. Tôi là kẻ thất bại cũng được. Nhưng tôi cóc cần ai thương hại!

Hàng xóm đứng im, khoanh tay nhìn cô theo cách một bác sĩ quan sát bệnh nhân khốn khổ của mình. Bấm nút gọi thang máy, anh ta bỗng lên tiếng rành mạch:

- San, vào nhà và bình tĩnh lại đi. Cô sẽ thỏa thuận với tôi, khi nào cô đủ thông minh để không tự thương hại mình nữa!

Người hàng xóm biến mất trong thang máy. San không nhúc nhích. Mồ hôi đầm đìa lưng áo. Cảm giác kiệt sức đang cắn thù. Tựa lưng vào cửa, tay cô bấu chặt túi giấy in hình lũ hải cẩu tí hon. San lơ mơ nhận ra Lâm đứng. Cô đã nhấn chìm mình trong cảm giác tự thương hại quá lâu.

*

Bộ quần áo mới tinh được ủi thẳng nếp. Các móng tay lem nhem màu vẽ đã ngâm nước nóng, sạch bong. Ngay cả mái tóc rối tinh, phủ xòa xuống vai cũng được cắt ngắn, ôm sát đầu, rục lên một màu *mahogany* ánh đỏ tự nhuộm. Kể ra, chăm chút thế này cũng hơi phô trương để đến phòng khám nha khoa. Nhưng, nếu đi với tay hàng xóm hắc ám và bé Chi em gái anh ta, người giờ đây xem San như một thần tượng, thì một vẻ ngoài hoàn hảo và kiêu hãnh chính là điều San gắng sức thể hiện.

Hít một hơi dài, San mở cửa căn hộ. Các con nhúc nháng tái phát nên rối cuộc, cô gạt đầu khi Lâm đề nghị đưa cô đến một phòng nha anh quen. Ngoài hành lang, bé Chi đứng chống hông oai vệ, vai quàng cái túi vuông to vật bằng vải lanh thêu những hoạ tiết Mặt Trời cười toác miệng. Chiếc túi là sản phẩm thiết kế ngẫu hứng của San hồi năm nhất, giờ đã tìm được chủ nhân thích hợp. Xa hơn một chút, vị giảng viên trẻ cau mày đưa lên cánh tay đeo đồng hồ, ngầm ý chê trách sự chậm trễ.

Không nhìn anh ta, San túm vội tay cô bé con, dắt vào thang máy. Lâm liếc cô rất nhanh, kiểu nhìn của vị giáo sư quan sát con chuột bạch sắp bị mổ phanh bụng. "*Cóc sợ!* Bây giờ mình đã khác xa hình ảnh ướt lóp ngóp lần đầu

chạm mặt anh ta!" - San tự nhủ, xốc lại sự vững tin. Đột ngột, Lâm vươn tay quàng ra sau gáy cô. Cổ áo bị giật mạnh. Người San đông cứng. Cô gồng lên, sắp đẩy bật cú ôm bất ngờ. Đúng giây phút ấy, Lâm rút tay. Trước mũi San, cái tem nhãn áo bằng giấy bìa phát phơ. Ban nãy quá phấn khích, cô quên tháo nó ra. Chẳng đếm xỉa đến vẻ rối trí của San, hàng xóm nhún vai: *"Tôi chỉ không muốn người đi cùng cho cả thế giới biết chiếc áo cô ta mặc giá một trăm ngàn đồng và được sale off phân nửa!"*. Thang máy xuống tầng trệt, San nắm tay Chi lão đảo bước ra ngoài. Cô bé kêu lên: *"Sao chị lạnh toát thế?"*. "À, ừm... *Chị hơi sợ tí chút!"* - San lí nhí khó nhọc. Gương mặt Chi nghiêm trang: *"Nhỏ răng đau khủng khiếp. Nhưng sau đó thì có thể ăn kem!"*. Đó là biểu lộ cảm thông cao nhất mà đứa trẻ mắc chứng tự kỷ như Chi giờ đây đã biết thể hiện.

Ba tháng học, chơi và giao tiếp tích cực đã bóc dần lớp vỏ cách biệt bao quanh bé Chi lâu nay. Không như giao hẹn ban đầu - chỉ khi nào Lâm vắng nhà mới gửi em gái - gần như tất cả các ngày trong tuần, con bé đều bám chuông căn hộ kiêm nhà kho. Trong khi San hí húi với bản vẽ trên máy và làm sa bàn thiết kế, Chi mặc sức vọc tay vào những hũ bột màu, vẽ nguệch ngoạc vô số hình thù lạ lùng trên mặt thùng các-tông. Máy bộ vấy yếm nhưng dạ đất tiền bị kéo đứt dải buộc, để bò toài thoải mái trên sàn nằm xem đĩa phim hoạt hình. Đưa đầu cho San thử nghiệm thắt bím *dreadlocks* như thổ dân, mái tóc dài mượt của cô bé chỉ còn cách cứu chữa duy nhất là xén ngắn. Các lọn tóc còn lại cứ xù lên, khiến gương mặt trái xoan đượm vẻ ngỗ nghịch kỳ quặc. Trời nóng, San xả nước lạnh đầy bồn tắm, cho phép con bé bì bõm với bầy thú nhỏ bằng sứ. Chẳng may cô bé trượt chân ngã, trán sưng u, San giải thích tai nạn đó như một chiến công của nữ chiến binh thủy cung, khiến con bé thích mê. Bỏ hết bánh kẹo đóng hộp đất tiền Lâm đưa sang, cô luyện cho Chi ăn quen các món quà vớ vẩn. Đôi khi, vừa chiên bánh bột mì đường, San vừa kể chuyện cổ tích quái dị do chính mình bịa đặt, với đủ thứ tình tiết khôi hài hay u ám, tùy theo tâm trạng tức thời. Về sau, bé Chi

tự giành phần kẻ, say sưa với vô số tưởng tượng kỳ dị. Hết thầy trò trẻ con phá phách, những phát kiến viễn vông San từng trải qua thời ấu thơ, giờ đây cô thoải mái cho phép bé Chi lặp lại. Có lần, cô bé ôm lưng San từ phía sau, thì thào: "Bên đây vui điên lên!". "Ở với anh Hai cũng vui mà!" - Cô cười, búng nhẹ mũi Chi. Đứa bé lơ đãng nhìn ra ngoài trời: "Không vui đâu. Anh Lâm không giống người bình thường đâu!". Thoáng tò mò, nhưng San không hỏi gì thêm. Cuộc sống riêng biệt trong từng căn hộ đóng kín. Chỉ vì góc ngách nói chuyện một mình, cô lộ bí mật khôn khổ cho hàng xóm biết. Quá đủ. Biết thêm những điều giấu kín của kẻ khác, phỏng có ích gì?

Mười lăm phút xe hơi đưa họ đến phòng nha danh tiếng trên khu trung tâm. San phát hoảng khi bước qua tấm cửa kính xoay, tiến vào một không gian trắng lóa, sạch bong, phảng phất hương táo xanh pha lẫn mùi thuốc khử trùng. Không suy nghĩ, cô quay lưng, tiến thẳng ra ngoài. Chộp vai San, Lâm xoay cô lại, nhìn thẳng vào mắt.

- Cô sao vậy? Bỏ cuộc ư?

- Thà chịu đau răng còn hơn vào đây!

- Cô sợ đến thế sao? Chứa răng chỉ đau một tiếng là cùng. Tôi sẽ yêu cầu tiêm thuốc tê và kê đơn giảm đau - Nụ cười lạnh lạnh thoáng qua môi Lâm - Đảm bảo, cô sẽ thấy nó không đau dai dẳng như khi cô bị anh chàng nào đó đá rơi!

- Làm ơn đừng nhắc chuyện tôi tệ nữa! - San nuốt nước bọt - Sự thật là tôi chỉ e không đủ tiền trả dịch vụ sang trọng!

- Cô biết suy nghĩ thực tế rồi đấy! - Lâm nheo mắt - Đừng lo, tôi thanh toán hết.

- Tại sao thanh toán hết, một khi anh đã trả tiền bảo mẫu cho tôi? - San ngơ vờ.

- Chấm dứt những câu hỏi góc ngách ấy đi! - Lâm gạt ngang, tức khắc khoắc lên vẻ nghiêm lạnh khó gần.

Quả đúng như lời hàng xóm, chứa răng không đau. Nha sĩ đồng môn đại học của Lâm nên tỏ ra thân thiện đặc biệt.

Sau nửa tiếng, rời phòng nhỏ rằng, San thật sự nhẹ nhõm. Bé Chi chìa ra cây kẹo lollipop bạc hà: "Anh Lâm nói chị không khóc như em đâu. Vì chị rất can đảm!". San đưa mắt nhìn hàng xóm. Chùng như chẳng liên quan đến điều em gái vừa hé lộ, anh ta thản nhiên: "Tôi có hứa cho con bé qua trung tâm thương mại mua sắm chút ít, chơi game hay coi phim. Sau đó lên tầng thượng ăn kem chiên trong tô. Đi cùng anh em tôi, okay?". San gật. Sự thật là đầu óc cô rối beng, chẳng còn khoảng hở nào hòng phân tích và hiểu rõ tình huống đang mắc vào.

*

Chùng như có sự song hành thần bí. Khi các cơn đau răng rơi vào quên lãng, cảm giác thất bại từ mối tình đầu, ký ức nặng nề về Vinh cũng lặng lẽ mờ đi, rồi tan biến. San trở nên vui vẻ và hoạt bát. Thế chỗ những cuộc độc thoại, lúc cao hứng, San hát một mình, bất kể đang vẽ bài trên lớp, đang cào bàn chải giặt đồ quần jeans dày cộp hay khi nướng lại ổ bánh mì ủ trên bếp gas. Cuộc sống nhẹ nhàng tươi màu. Giấc ngủ yên ổn, không mộng mị. Thảng hoặc, San ngỡ cô vẫn còn ngồi trong rạp phim, cùng bé Chi cười phá lên vì con mèo mập ú lưu manh Garfield. Cô nhớ khi chén hết chỗ kem chiên trong tô pha lê, Lâm gọi thêm nữa. Anh ta cũng nếm thử muống kem vỏ chanh, dù trước đây nhận xét kem là thứ ngon miệng nhưng gây hỏng men răng... Sự tươi vui trong San dường như chính là tâm trạng nổi dài từ lần đi chơi chung ấy.

Những tối lặng gió, đứng ngoài ban-công, dõi mắt về trung tâm thành phố lấp lánh từng dải ánh sáng tựa các vệt sao sa, cô lắng nghe giai điệu mấy khúc ca yêu thích của Tony Joe White hay Peter Green âm vang trong đầu. Đôi khi Lâm tình cờ đứng ở ban-công kế bên. Anh ta cũng im lặng. Mắt kính anh ta phản chiếu các dải sáng, tựa hai mặt hồ xa vắng. Rón rén chuồn khỏi phòng ngủ, bé Chi đứng hóng gió cạnh anh trai. Nhận ra San, cô bé kêu ầm lên, nhờ anh trai chuyển qua cây cột giữa hai ban-công cây kẹo lollipop. Bàn tay họ chạm nhau, rất nhanh. San rút

phất lại. Những ngón tay hàng xóm khô và lạnh. Cô nghĩ tim mình đập mạnh, có lẽ vì sợ hãi.

Một buổi chiều, bé Chi không sang. San gắng chú tâm xem quyển New Urban Spaces theo danh sách giáo trình cần tham khảo. Sự bồn chồn khiến chuỗi hình ảnh và dữ liệu trượt qua mắt như bầy lạc đà uể oải mất hút trong cát. San gấp sách. Có lẽ gọi qua hàng xóm? Nhìn tên Lâm trong máy, cô hiểu sẽ mất hết tự tin khi giọng anh ta vang lên. Trong tích tắc, cô vút luôn điện thoại. Sao không can đảm sang căn hộ bên cạnh? Chỉ năm bước chân. Mặc thêm áo khoác, San vận tay nắm.

Một bóng người đứng im trước cửa, có lẽ đã khá lâu. Cũng như anh ta, San giật bắn lên: "*Sao anh đứng đây?*". Lâm nhột nhạt: "*Tôi đang nghĩ có nên gọi cô hay không. Em tôi sốt cao!*". Đẩy anh ta sang bên, San lao thẳng qua căn hộ bên cạnh. Trong phòng ngủ nhỏ, cô bé nằm lệt thềm trong những lớp chăn nệm xanh nhạt, như con cá bé bỏng trôi dạt. Nhận ra San, môi bé Chi mấp máy: "*Cổ họng đau lắm. Em nhớ chị điên lên!*". San vuốt chóp mũi nóng rục của đứa trẻ. Nụ cười yếu ớt thăm thẳm thì: "*Nếu em uống sữa, chị ở lại đây, nha?*". Cô gặt đầu, đưa cho Chi thuốc và cốc sữa. Nhắm mắt một chốc, cô bé lại bảo: "*Em muốn ăn lê!*". Gọt lớp vỏ vàng, San bỗng nhớ lần đầu tiên hàng xóm dắt Chi sang, cô bé ăn trái lê cuối cùng sót trong tủ lạnh. Thời gian ngắn ngủi. Nhưng bao nhiêu đổi thay giữa những vòng vỏ vàng ấy...

Hai ngày cuối tuần, San ở luôn bên nhà hàng xóm, dỗ Chi ăn, xoa dịu cô bé khi Lâm tiêm thuốc và ôm cô bé ngủ. Lâm và cô chỉ trao đổi vài thông tin ngắn. Chẳng hạn ở trường tiểu học quốc tế, bé Chi đã thoát khỏi tình trạng tự bế, bắt đầu hòa nhập tốt với cộng đồng. Cô bé sẽ được vào lớp một chính thức đầu năm học mới. San nghĩ Lâm chỉ cần cô ở mức đó thôi. Khi cô đã hoàn tất nhiệm vụ, giữa họ, chẳng có gì hơn. Thế nhưng, cả hai buổi sớm thức giấc trong căn phòng xanh, San đều thấy anh nơi ngưỡng cửa, lặng lẽ nhìn cô và bé Chi ngủ yên. Bất gặp ánh mắt San, anh quay lưng bỏ đi.

San không bỏ qua chi tiết nào trong căn hộ hàng xóm. Những đồ đạc chất liệu cao cấp tuyền màu xám xanh trang nhã dành cho đàn ông độc thân, các nguồn chiếu sáng không chệch vào đâu được. Thế nhưng, một điều gì đó khiến không gian phả ra làn hơi trầm mặc buồn rầu. Vài lần, từ phòng Chi, cô quan sát Lâm đắm chiêu trước màn hình PC, tìm tư liệu cho bài giảng. Ánh sáng mờ nhạt chiếu xiên từ bức tường kính trong suốt. Chìm một nửa trong bóng tối, gương mặt Lâm tựa đầu tượng hoàn hảo, lạnh lẽo. Một ý tưởng vụt qua. Ngay khi anh đi ra ngoài, San vội vã chọn trong tủ ly mấy bộ đĩa thủy tinh màu, đủ kích cỡ. Nhanh chóng mà kỹ lưỡng, cô dán từng chiếc đĩa lên khoảng tường kính. Khi hoàn tất, cả căn phòng rộng bỗng tràn đầy sinh khí với các luồng sáng đủ màu sắc. Bé Chi quẩn chán lò dò bước ra xem, ngẩn người: "*Chị là phù thủy giỏi nhất mà em biết...*". San nháy mắt, mỉm cười. Cuộc sống dễ chịu và tươi màu, nếu người ta muốn. San chỉ mong những người xung quanh cũng nhìn thấy như cô.

*

Cũng đột ngột như khi bỏ đi, Vinh quay trở lại với San. "*Mấy tháng qua đủ để anh nhận ra chẳng có cô gái nào được như em. Ở bên em, anh thấy thoải mái nhất!*" - Vinh nói, tay tung lên không trung những quả lê tươi rói vừa mang đến - "*Chia tay nhau một thời gian để biết rõ hơn giá trị của nhau. Người ta thường nói vậy, phải không? Mà này, anh cũng thích vẻ ngoài mới mẻ của em đấy. Màu tóc dễ thương dù không hẳn thời trang. Em có muốn đi làm part-time không? Anh biết một công ty thiết kế của Đức đang tuyển nhân sự...*"

San ngồi im, mắt mở to. Cô đã ước ao giây phút này hàng ngàn lần. Thế mà giờ đây, khi nó đến, đầu cô trống rỗng. Trống rỗng như ngăn tủ với tất cả đồ vật bên trong bị dỡ ra, thiếu rụi. Cô đột ngột cắt đứt những lời nói không ngừng của Vinh: "*Ý anh là chúng ta sẽ trở lại như hồi xưa?*". "*Hồi xưa? Em dùng từ buồn cười thế!*" - Vinh cười phá lên - "*Này, chẳng phải em rất buồn khổ khi rời khỏi anh đấy sao?*". San gật nhẹ, rồi nói: "*Anh cho em thời gian*

suy nghĩ. Năm ngày thôi. Được không?". Vinh hơi khựng lại, rồi vui vẻ ngay: "Okay. Nếu em gọi sớm hơn cũng được!". Tối, cô ngồi gác cầm co ro trên chiếc ghế gỗ ngoài ban-công, nghĩ miên man về cuộc sống hai mươi một tuổi. Về tình yêu. Sự phản bội. Về những điều đã mất trong đời...

Có tiếng gõ nhẹ trên cây cột giữa hai ban-công. San giật mình ngược lên. Giọng Lâm vang sang: *"Cô có muốn nói chuyện một chút không?"*.

Họ đi thang máy lên khoảng sân tầng thượng tòa chung cư. Bầu trời tối sẫm. Những vệt gió đan chéo. Lâm ngồi trên băng ghế nhỏ. Lướt lự một chút, cô cũng ngồi xuống, cạnh bên anh. Gần đến mức cảm thấy hơi ấm tỏa sang từ vai và tay áo.

- *Em đang có chuyện vui?* - Lâm lên tiếng trước, và thay đổi cách xưng hô.

- *Em không rõ mình vui hay buồn nữa. Người yêu cũ của em quay trở lại!* - San nói nhỏ, thành thật - *Em cũng chưa biết sẽ quyết định thế nào!*

- *Chọn lựa bao giờ cũng khó nhọc, phải không?* - Trong giọng Lâm, có điều gì đó đượm sự thấu hiểu sâu xa.

- *Anh đã bao giờ phải chọn lựa chưa?*

- *Một vài lần quan trọng.*

- *Chẳng hạn?* - San bỗng muốn biết thật rõ, thật nhiều về con người lạ lòng này.

- *Ừ, chẳng hạn khi bằng tuổi em lúc này đây, anh gần như phát điên khi biết cha anh có một đứa con riêng, là bé Chi. Thế mà khi ông mất, anh đã mang con bé về nuôi. Chẳng hạn khi tốt nghiệp đại học, anh cần lựa chọn sẽ du học và ở lại Mỹ với mẹ anh, hay sống ở đây, để nuôi dạy em gái tự kỷ. Cứ như thế. Giống hệt anh đang ngồi trên cỗ xe lao điên cuồng. Rẽ phải hay rẽ trái, tất cả đều tự anh quyết định* - Lâm cười nhẹ, lưng hơi còng xuống, tựa các gánh nặng từ quá khứ bỗng chốc dồn về, đặt lên vai anh.

- Anh luôn chọn, để cuộc sống không trôi qua vô nghĩa, để không bao giờ phải hối tiếc với chính mình, phải không?

- San hỏi, chợt thấy lạnh khủng khiếp. Và tự nhiên cô tựa sát vào anh.

- Em nghĩ vậy cũng được... - Lâm thở nhẹ. Đột ngột anh quay lại, ôm ghì San vào ngực anh - Nhưng San này, tại sao em biết được những điều ấy?

- Em biết hết. Giống như tất cả có sẵn trong đầu vậy! - San nói, gắng không khóc.

Cánh tay Lâm vòng quanh lưng cô gái, ghì chặt hơn. Mũi anh đặt những nụ hôn nóng rực lên vầng trán gương mặt nhỏ trắng muốt, bao quanh bởi mái tóc ánh đỏ. Hơi rụt rè, rồi San cũng đưa tay ôm chặt lưng anh. Cô khóc, thì thào:

- Lâm này, vì sao anh lựa chọn em?

- Vì anh muốn bé Chi được vô tư và trong trẻo như em. Vì qua em, anh thấy anh ngày đó, khi tuyệt vọng vật lộn với chính mình. Và hơn tất cả, vì em chính là em, giản dị và thành thật - Những hạt nước mắt giấu kỹ từ mắt anh rơi xuống vai cô - Anh biết thế giới này đầy rẫy những người cô độc. Người ta quá khó tìm thấy nhau, San ạ. Ngay cái hôm em ướt đầm bước ra mở cửa, nhìn em, anh đã nghĩ thiết tha, giá như mình được ở bên cô ấy...

M.M

KHÁCH SẠN MEMORY

[HOÀNG ANH TÚ]

Rượu. Là loại rượu hoa quả nhẹ thơm mùi đào. Nến. Là loại nến xông tinh dầu. Thứ tinh dầu mộc. Mùi gỗ thông. Thoảng hoặc. Nhạc. Từ rất xa. Mơ hồ như có như không. Vọng từ sông Hàn. Nhạc Trịnh. Người. Có hai người. Ngồi trên ban công tầng tư của khách sạn Memory nhìn ra cầu quay. Là Việt và Miên. Hôm nay là ngày kỷ niệm hai năm kể từ ngày Việt ngỏ lời với Miên. Sinh nhật của tình yêu. Chuyến du lịch Đà Nẵng lần này cũng là để kỷ niệm sự kiện đặc biệt ấy. Cả hai đều đang thả lỏng mình để tận hưởng cảm giác yên bình. Miên đang gói đầu lên đùi Việt. Cô rên lên khe khẽ:

- *Em đang bị thích cảm giác này quá đi mất, anh ơi!*

Việt hôn nhẹ lên trán cô thay cho câu trả lời. Miên vẽ bằng ngón tay lên đùi Việt những vòng tròn nhỏ nối tiếp nhau rồi cô ghé môi hôn nhẹ lên đó. Ngay lập tức, cả đùi lẫn tay của Việt đều nổi gai ốc. Và một nụ hôn không thể sâu hơn được trao cho nhau. Cả hai đều không hề hay biết, ngay bên cạnh họ, một cô gái đang nhìn họ với hàng nước mắt lăn dài. Nàng đã có mặt ở đây, bên cạnh Việt và Miên từ lúc đầu. Nàng ngồi sát bên cạnh họ, nhìn họ đầy ngưỡng mộ và nhập tâm đến độ có lúc nàng nghĩ nàng chính là Miên. Bởi nhiều năm trước đây, cũng tại ban công này, nàng cũng nằm gối đầu lên đùi một chàng trai, nàng cũng giống như Miên, vẽ những vòng tròn nhỏ lên đùi, lên ngực chàng trai đó rồi hôn thật mềm lên đấy. Những vòng tròn nhỏ nối tiếp nhau miên man đến tưởng như vô cùng. Cũng nén, cũng rượi và cũng nhạc Trịnh như lúc này đây. Có một thứ cảm giác nghèn nghẹn nơi cổ. Như thể nàng đang ghen tỵ. Hoặc có thể đó là bởi vì nàng nhớ. Nàng nhớ những ngày tươi đẹp của nàng. Hồi nàng còn sống và vẫn đang được yêu.

- *Ôi, bỗng dưng em thấy lạnh quá! Mình vào trong phòng đi anh!*

Miên rúm người lại và ngồi dậy. Nàng bị hất ngã khi Miên đứng dậy. Ở Miên như thể có một lớp vỏ vô hình rất cứng bao quanh mà lần nào khi nàng va phải Miên, nàng cũng ngã ra và bị choáng một chút. Nàng ngạc nhiên tột độ. Đây là lần đầu tiên nàng gặp phải trường hợp này. Họ vào trong phòng rồi. Nàng dọm bước định vào theo nhưng lại bị bật trở ra. Nàng không biết tại sao nữa. Như thể tình yêu của Việt và Miên đủ mạnh để bảo vệ họ trước bất cứ một sự xen ngang của người nào khác vậy. Nàng đứng ngoài ban công để mặc gió lùa mình bay phấp phới. Những ánh đèn rực rỡ suốt con đường Bạch Đằng đang nhòe đi trong mắt nàng. Giọng Khánh Ly diệu vợi, xót xa: "*Thôi về đi, đường trần dâu có gì, tóc xanh mấy mùa...*"

Nàng. Nàng chẳng nhớ đã bao nhiêu năm trôi qua kể từ ngày nàng ra đi. Nàng vẫn ở đây, nơi căn phòng này, nơi có

chiếc ban công nhìn ra sông Hàn này, nơi mà nén thơm mùi gỗ thông, rượu đào và nhạc Trịnh vẫn da diết. Nàng vẫn quần quanh ở đây, chờ đợi trong vô vọng. Không phải chờ đợi chàng trai ngày cũ. Cũng chẳng có một điều gì cụ thể. Chỉ là nàng không muốn rời khỏi căn phòng này, ban công này. Nàng chỉ quần quanh ở đây. Quần quanh. Từng đôi tình nhân đến. Từng đôi tình nhân đi. Nàng không nhớ đã có bao nhiêu cặp đôi trú lại căn phòng này. Nàng lặng lẽ ngồi ở bên họ, nhấm nháp thứ cảm xúc đi mượn để ủ ấm lại trái tim đã ngừng đập nhiều năm của mình. Có đôi khi, nàng tìm cách nhập vào những cô gái để được tận hưởng cảm giác được hôn, được ôm, được vuốt ve. Cũng không nhiều lắm. Chỉ khi nàng gặp những đôi tình nhân thực sự thú vị. Hay chính xác là khi nàng cảm nhận được tình cảm của người con trai dành cho cô gái nhiều đến mức nào thì nàng mới nhập vào cô gái ấy. Chứ có nhiều gã, chỉ thấy mặt thôi, nàng đã muốn nôn mửa. Bởi nàng nhìn thấu được trong đầu của những gã ấy là những ham muốn tầm thường. Những gã đàn ông với đôi mắt hau háu nhìn như thèm khát món thịt tươi sống chứ không phải là một tấm chân tình. Những gã coi việc chiếm đoạt thân xác như cách thực hiện một giao dịch không hơn. Dù nó được khoác lên chiếc áo Tình Yêu, được *make-up* bằng những lời đường mật, hứa hẹn thì nàng vẫn nhìn ra. Chỉ có nàng mới đủ sự tinh tường để nhìn ra. Bởi nàng là một hồn ma. Mà lại còn là một hồn ma chết bởi tình yêu. Chết đây uất ức. Nàng bị chính bạn trai mình đâm chết. Nhưng thôi, giờ nàng không còn giận chàng trai đó nữa. Bởi đã nhiều năm trôi qua và bởi trái tim nàng đã ngừng đập. Giờ chỉ còn những khao khát được yêu. Những khao khát không địa chỉ, không tên người, không khuôn mặt và cũng không định vị rõ ràng. Nàng chọn cách giải tỏa những khát khao đó bằng việc nhập vào những cô gái đang yêu và đang được yêu. Dầu cho đó chỉ là thứ cảm xúc đi mượn thì nó cũng ủ ấm cho nàng qua những ngày tháng cô quạnh. Hồi đầu, nàng còn hay nổi cơn siêu nhân, trừng phạt những gã trai đón mặt bằng cách nhập vào cô gái đi cùng gã rồi từ thân xác đó, nàng đã

ra tay. Có vài chiếc răng đã rụng xuống bởi cú tát của nàng. Nàng đã cất nó ở trên nắp chiếc máy điều hòa trong phòng. Sau mỗi lần nàng thực thi công lý kiểu đó, nàng rất hả hê. Nhưng cô gái bị nàng nhập xác thì đau đớn. Nàng hả hê bao nhiêu thì lại cảm thấy xót đau bấy nhiêu khi thấy những giọt nước mắt lăn dài trên những khuôn mặt ấy. Bởi trong mắt của người đang yêu, mọi thứ đều trở nên mù loà và đáng thương. Bởi trái tim nào đâu có mắt. Bởi trái tim nằm nơi ngực trái chứ không phải trên đầu. Bởi những lừa dối nếu dễ dàng nhận ra thì trái tim sẽ đứng yên. Như nàng. Bởi những tổn thương mới chính là thứ khiến trái tim người ta biết co thắt. Bởi cuộc sống cần có những lừa dối để huyền ảo và đáng trải nghiệm hơn. Cho đến khi nàng nhận ra điều đó, nàng đã không còn tìm cách thực thi công lý nữa. Nhưng những khao khát thì vẫn không ngừng đổ dục nàng chơi trò vay mượn. Như hôm nay đây, nàng muốn được vào vai Miên bởi nàng thấy trong mắt của Việt, một tình yêu chân thành và mãnh liệt đến nhường nào. Nàng thêm khát được hòa vào Miên để đón nhận những cơn lũ cảm xúc ấy, từ Việt. Nhưng lần này thì nàng đã không thể. Vì sao thế???

Việt yêu Miên. Cậu yêu Miên nhiều hơn chính bản thân cậu. Một thứ tình yêu không giống tình yêu thông thường. Thứ tình yêu như bị quỷ ám, bị điều khiển bởi thế lực vô hình nào đó. Cậu tin chắc rằng chỉ cần Miên muốn đi tới Địa Ngục thì dẫu Thiên Đường có hàng triệu lối vào, cậu cũng sẽ tìm ra cách để tới Địa Ngục. Cậu yêu Miên bằng thứ tình yêu tuyệt đối ấy. Tuyệt đối thuần phục. Tuyệt đối trung thành. Tuyệt đối nô dịch. Thậm chí, sự tuyệt đối đến cực đoan: Không có ngày mai. Luôn là yêu hết cạn kiệt mình trong mỗi phút giây được sống bên Miên. Không cần biết đến phút sau sẽ thế nào. Như cái cách cậu bán sạch mọi thứ cậu có chỉ để đủ tiền đưa Miên đến Đà Nẵng, thuê phòng khách sạn này. Được sống bên nhau dù chỉ một phút thì cũng phải là một phút yêu. Hai năm qua, là hơn bảy trăm ngày cậu đã yêu Miên như thế. Trong thứ tình yêu mang đầy tính hủy diệt này. Ôi, con đường xa phía trước

mới chính là điều đáng sợ nhất. Đáng sợ hơn gấp nhiều lần cái chết. Việt luôn sợ hãi những ngày kế tiếp bởi cậu không biết phải làm sao nếu như xảy ra một bất trắc nào với tình yêu của Miên dành cho cậu. Chết ư? Cái chết không đáng sợ nhưng nó quá tầm thường nếu như cậu tìm đến cái chết. Cái chết không bao giờ là một cuộc giải thoát được đâu. Nhưng nếu là sống tiếp, cậu sẽ rùng mình đủ một trăm lần khi nghĩ về cuộc sống mà không còn Miên sau này. Một trăm lần rùng mình cũng không diễn tả hết nỗi đáng sợ trong cậu đâu. Nó còn khủng khiếp hơn nhiều. Nghĩ về nó thôi cũng đã khủng khiếp lắm rồi. Phải ví như việc mổ sống trái tim bằng thứ dao cùn rắc đầy muối ớt vậy. Đó cũng là lý do khiến Việt yêu Miên bằng cách vắt kiệt mình, dốc cạn mình, vét sạch mình, rút ruột, hút sạch. Hơn một lần Việt đã nghĩ đến một kết cục tươi đẹp hơn: Giết chết Miên và tự sát. Đó là một kết cục mà Việt tin rằng nó tươi đẹp nhất, hân hoan nhất, mừng vui nhất, rạng rỡ nhất, rực rỡ nhất, huy hoàng nhất. Nghĩ đến điều đó luôn khiến Việt hạnh phúc.

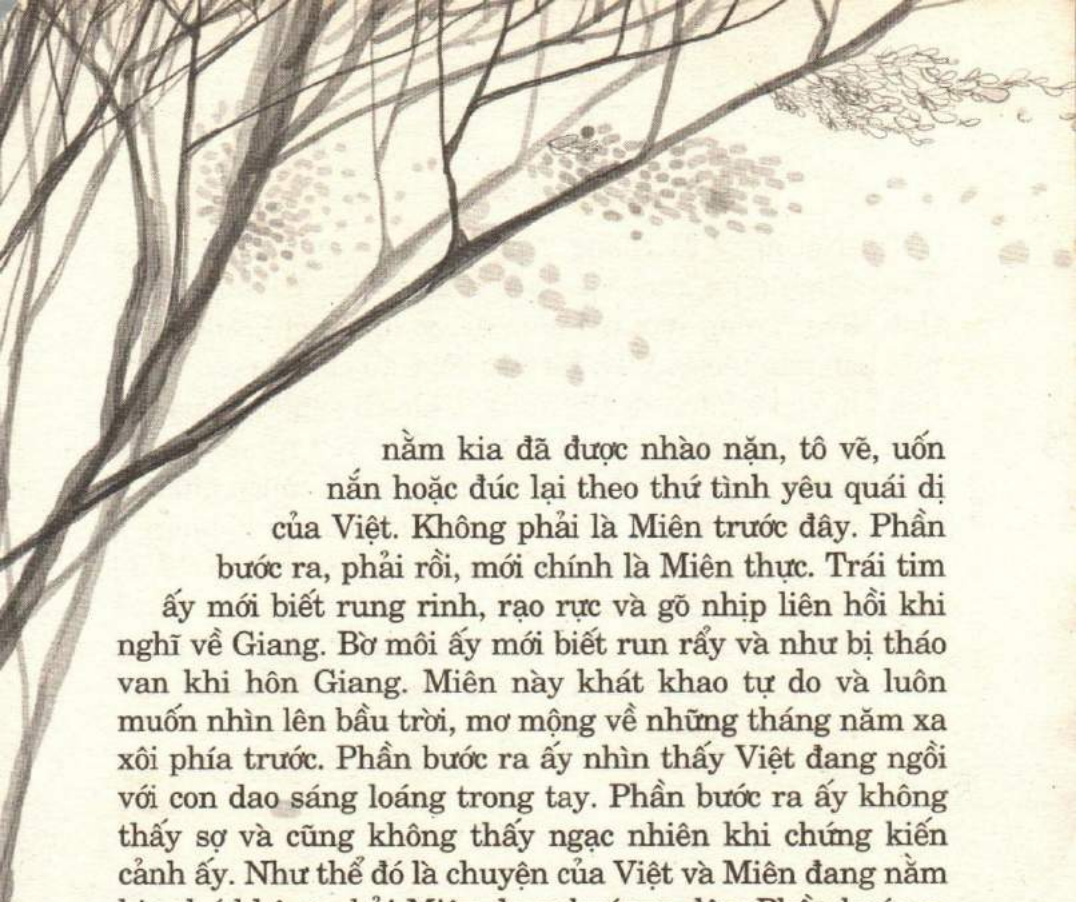
Miên đã từng chỉ coi Việt như một người anh. Phải, một người anh không hơn. Cảm xúc của cô dành cho Việt không tạo ra nhiều xung động như cái cách mà Miên đã từng có với Giang - mối tình đầu của Miên. Là khi Miên hôn Giang một cách xấu hổ bởi tuyến nước bọt của cô như bị tháo van vậy. Ứa hết cả ra. Trái tim của cô luôn đập liên hồi mỗi khi ở bên Giang dẫu cho cả hai đã ở bên nhau đến hàng chục lần. Giang khiến Miên run sợ những bất trắc có thể xảy ra. Giang khiến Miên nhìn bất cứ cô gái nào cũng nghĩ rằng họ đều có khả năng cướp mất Giang của Miên. Ý nghĩ đó thường trực đến mức Miên đã tin là thật khi cô bạn thân nói đùa: Mày không cẩn thận tao sẽ cuỗm ông Giang của mày đấy. Và mối tình đầu tan vỡ vì điều đó. Giang tránh mặt Miên sau đó. Những ngày đón đau, Việt là người ở bên Miên, vỗ về cô, an ủi cô, sưởi ấm lại cho cô bằng tình yêu của mình. Thứ tình yêu luôn cuộn cuộn ấy đã xô ngã Miên, làm trái tim Miên mủn ra, khiến Miên tin rằng Miên đang yêu Việt. Thứ tình yêu ấy làm cho Miên chói mắt và gặt

dầu với lời tỏ tình của Việt vào ngày này của hai năm trước. Nhiệt nằng của tình yêu ấy làm tan chảy mọi sự tỉnh táo trong Miên. Và hai năm qua, Miên như bị thôi miên. Việt đã cuốn cô đi và khiến cô trở nên thụ động hoàn toàn. Miên giao phó toàn bộ quỹ thời gian, tâm trí, cảm xúc cho Việt. Cô sống phụ thuộc hoàn toàn vào tình yêu của Việt. Một cách không thể phản kháng. Thậm chí hình ảnh Giang cũng bị xóa sạch đi. Miên như một người đã chết hơn là một người đang sống. Bởi nếu Miên còn sống, đang sống hẳn cô đã nhận ra những nụ hôn với Việt đều được lập trình và dẫn dắt bởi thứ quyền lực vô hình nào đó hơn là từ cảm xúc thực sự trong cô. Như một chương trình đã được cài đặt sẵn vậy. Cô quên mất cả nỗi lo sợ mất Việt. Không có cảm giác bất trắc nào cả. Bởi cơ hồ, Miên chưa từng cảm thấy hạnh phúc. Chỉ khi quá hạnh phúc người ta mới hay nảy sinh cảm giác bất trắc thôi. Còn Miên, chỉ là cảm thấy đầy đủ. Theo cái cách cơn chướng bụng vừa phải. Đủ để không thấy đói nhưng chẳng phải là đang no. Cũng có đôi lần, thảng hoặc vài phút tách khỏi Việt, chạm vào một mẫu ký ức cũ, về Giang, Miên chợt tỉnh ra và cô thốt lên thành tiếng: Tình cảm của mình với Việt có phải là tình yêu không? Nhưng rồi nó lại bị cuốn phăng đi ngay khi gặp Việt. Miên không biết về điều đó, không bao giờ có lời đáp nào cho câu hỏi đó.

Nàng đứng lặng người đi bên ngoài cửa sổ nhìn vào căn phòng. Gió từ sông Hàn thổi vào khiến nàng bay phấp phới. Đôi mắt của Việt đang chiếu thẳng vào nàng. Như thể Việt đã nhìn thấy nàng. Nhìn thấy một hồn ma luôn là điều khó. Chưa một ai nhìn thấy nàng từ khi nàng là hồn ma. Miên đang nằm trên giường và say ngủ. Mái tóc Miên xõa ra chảy dài trên drap giường. Việt đang ngồi bên với một con dao sáng loáng. Cậu đang chuẩn bị chạm tới khoảnh khắc huy hoàng nhất mà cậu đã luôn chờ đợi: Giết chết Miên rồi tự sát. Khoảnh khắc ấy, viễn cảnh ấy đang rất gần. Chỉ một cái vung tay là chạm tới. Nhưng rồi Việt đã nhìn thấy nàng bên cửa sổ. Một cô gái 20 tuổi với mái tóc dài đen nhánh, làn da trắng xanh không một mảy may của

sự sống. Đôi mắt thăm thẳm đang rất
sững sờ. Chỉ có Miên là đang say ngủ.
Một giấc mơ kỳ dị đang diễn ra trong
giấc ngủ của Miên. Cô thấy mình bước
ra khỏi xác của mình. Phần bước ra ấy
không phải là Miên đang nằm kia. Mà
là một Miên khác. Khác lắm. Miên nằm
kia trong suốt hai năm qua không một
lần giật dỗi, ghen tuông. Miên nằm kia
đã rất lâu rồi chưa rơi nước mắt. Miên

nằm kia đã được nhào nặn, tô vẽ, uốn
nắn hoặc đúc lại theo thứ tình yêu quái dị
của Việt. Không phải là Miên trước đây. Phần
bước ra, phải rồi, mới chính là Miên thực. Trái tim
ấy mới biết rung rinh, rạo rức và gõ nhịp liên hồi khi
nghĩ về Giang. Bờ môi ấy mới biết run rẩy và như bị tháo
van khi hôn Giang. Miên này khát khao tự do và luôn
muốn nhìn lên bầu trời, mơ mộng về những tháng năm xa
xôi phía trước. Phần bước ra ấy nhìn thấy Việt đang ngồi
với con dao sáng loáng trong tay. Phần bước ra ấy không
thấy sợ và cũng không thấy ngạc nhiên khi chứng kiến
cảnh ấy. Như thế đó là chuyện của Việt và Miên đang nằm
kia chứ không phải Miên đang bước ra đây. Phần bước ra
đẩy đi tới cửa phòng rồi quay lại nhìn ra cửa sổ nơi có hồn
ma đang đứng. Khẽ mỉm cười. Rồi mở cửa bước ra. Cửa
khép lại. Tiếng ting ting của thang máy ngoài hành lang
khiến Việt choàng tỉnh. Cậu lao ra ban công. Nhìn xuống
đường. Cho đến khi thấy phần bước ra của Miên ra đến
đường. Lên taxi và đi thẳng về hướng sân bay. Nàng vẫn
đứng bên cạnh Việt trong suốt quá trình kỳ lạ ấy. Nàng
cũng nhìn thấy phần bước ra của Miên. Nàng cũng nhìn
thấy Việt lao ra ban công. Một cơn gió lùa từ sông thổi vào
khiến nàng bị cuốn thẳng vào phòng. Nàng ngã xuống
phần nằm lại của Miên trên giường. Không có sự dỗi lại.
Rất ngọt. Nàng nhập vào. Và như mọi khớp nối được liền
mạch, vừa vặn. Nàng trong thân xác của Miên, ngồi dậy.
Việt đã quay lại phòng. Tiến đến bên nàng. Nắm chặt tay
nàng. Và họ bay qua ô cửa sổ, rời khỏi ban công ngập gió,
thơm mùi gỗ thông, rượu đào. Họ bay ra khỏi căn phòng đó.
Giọng Khánh Ly da diết: *Thôi về đi, đường trần đâu có gì.
Tóc xanh mấy mùa...*

Hà Nội ngày 21 tháng 3 năm 2012, bệnh nhân Phan Thụy Miên được xuất viện sau 2 năm điều trị sang chấn tinh thần. Trong suốt hai năm ấy, cô luôn nghĩ rằng cô có một bạn trai tên là Việt, rất yêu cô. Câu chuyện còn ly kỳ hơn khi cô kể mình đi Đà Nẵng, ở khách sạn Memory với Việt kỷ niệm hai năm ngày cô với Việt yêu nhau. Và rồi Việt đã giết chết cô chỉ vì anh ta quá yêu cô, muốn giữ cô ở lại mãi mãi bên mình. Lên mạng tìm khách sạn Memory ở bên bờ sông Hàn thì chỉ là một khách sạn cũ bây giờ chỗ đó đã bị phá đi rồi. Quả là có thật một vụ án được ghi lại về một chàng trai tên Việt đâm chết bạn gái rồi tự sát. Nhưng đó là chuyện của rất nhiều năm về trước rồi. Khi khách sạn Memory chưa bị phá đi cơ!

Đà Nẵng, 29/2/2012

H.A.T

NẾU NHƯ ANH CHỈ CÓ MỘT MÌNH...

[ZELDA]

1. Bài hát bên biển

Tôi tỉnh dậy khi đã giữa trưa. Cánh tay hoang hoải, tôi nhắc mình ra khỏi giường với cái bụng đói meo. Rin đến từ lúc nào, im ắng ngồi sát cửa kính ban công, mắt ngược ra những đám mây xám mù bất động. Tôi ngồi xuống, kéo em vào lòng, đặt lên má nụ hôn dài. Rin nhắm mắt lại, như mọi khi, tôi cảm thấy nụ cười giãn dần trên miệng em dễ chịu. Em níu cánh tay tôi ôm choàng cả tấm thân, gọn trong lòng tôi như một con mèo ngoan mượt mà. Rồi ôm mượt như thế, Rin thì thầm vào vai tôi, nhẹ như thỉnh không: "*Jun, em kiếm đủ tiền rồi*".

Tôi vẫn ôm Rin, nhưng những mạch máu đường cánh tay như chảy đi đâu mất. Rin từng nói với tôi khi quen nhau, rằng khi em kiếm đủ 50 vạn yên, em sẽ đi về phía Bắc. Sẽ dừng lại ở từng thành phố, đi làm và hát cho đến khi kiếm đủ 50 vạn yên, sẽ lại đi tiếp. Sẽ đi cho đến khi tới Tokyo, tới Hokkaido, cho đến khi mọi người đều biết đến và yêu thích bài hát em viết được hát với giọng mộc mạc như một đứa trẻ ngủ quên. Chẳng có gì giữ chân Rin được cả.

- Bao giờ em đi? - Tôi miết những ngón tay trắng mỏng, siết chặt. Tôi nhớ buổi tối piano jazz hôm qua, Rin dựa vào vai tôi, tay đàn lại, thi thoảng đầu ngón tay em nhấp khê vô thức theo nhịp nhạc đập vào mu bàn tay tôi ấm áp. Tôi chưa sẵn sàng để Rin đi như thế.

- Sáng sớm ngày mai. Em vừa trả nhà rồi. Đến để chào anh thôi. Jun, đêm nay sau Café Galleria, anh sẽ đưa em ra biển chứ?

Rin không rủ tôi đi cùng em. Phiên dịch viên như tôi không có lựa chọn về những chuyến đi, cũng không thể dễ dàng kiếm sống bằng những nghề khác. Nhưng chính nhờ công việc này, mà tôi mới được gặp em. Rin biết sẽ là lựa chọn khó khăn, và em không ép buộc gì cả. Bốn tháng trôi qua, chúng tôi chẳng ràng buộc nhau bởi lời yêu như những người trẻ tuổi vẫn hay nói. Nhà Rin trống trơn, chỉ có vài bộ quần áo đơn giản. Đàn guitar, máy nghe nhạc, điện thoại chẳng mấy khi dùng, mọi thứ đều có thể biến mất bất cứ lúc nào. Buổi tối không đi hát, em đến nhà nấu ăn, rồi sẽ ở cạnh tôi xem phim cả tối. Vài hôm đi hát khuya, em về kêu đói, rồi chìm trong giấc ngủ dưới cánh tay tôi ngon lành. Thế là giờ sẽ chẳng còn gì nữa.

hết

Café Galleria. Tôi ngồi trong góc khuất, nhìn Rin ngồi trên ghế chân cao, xoay qua lại thư giãn. Buổi tối cuối cùng ở Fukuoka, ông chủ quán cầm cốc cà phê khói trắng trán nhân vết lo âu. Ông quý Rin, nhưng nghệ sĩ indie ở thành phố này thiếu gì. Chỉ có tôi là cần cô ấy thôi.

Rin vẫn để giọng mình thả nhiên, thả vào những bài xưa cũ bằng lòng như chiều hoàng hôn. Tôi chẳng mấy khi đi nghe Rin hát. Buổi sáng sớm, Rin ngồi bên cửa sổ, để giọng vang cao không níu giữ, hay hát khe khẽ bên bếp, tôi thích nhìn Rin hát như thế. Có thể vì mối quan hệ giữa tôi và em khi ra ngoài xã hội, có thể tan đi như tàn khói thuốc lá, tôi chỉ là một khách ghé cửa hàng, lặng người nghe em hát, vỗ tay hoặc im lặng, hoặc bỏ đi giữa chừng, nên chỉ khi còn tôi sót lại, tôi mới có cảm giác mơ hồ Rin thuộc về tôi. Nhưng nếu tôi nói hết điều tôi nghĩ với em, có thể em sẽ cười hiền vậy thôi.

Tôi đưa Rin ra biển đêm. Trời vẫn hơi lạnh. Rin duỗi đôi chân nhỏ, vươn tay ra khỏi cửa kính, cười sáng. Tưởng như đây chỉ là một cuộc chạy trốn, khác biệt với những ngày mệt mỏi. Tưởng như sẽ không có chuyến đi ngày mai, với vali di động nhỏ và Ibanez guitar phía sau. Tôi từ suốt lúc sáng chẳng nói được gì nhiều, chỉ nghe Rin nói về những người bạn ở Hiroshima em sắp gặp. Tối biển, Rin vội mở cửa, lao về phía vùng nước đen vô tận,

hét to. Rồi như chạm vào sự lạnh, em ré lên, cười vang, gọi tên tôi. Tôi và em nhảy múa bên biển trong mưa, ở ngay đây mà tôi cứ như được tách ra, đứng ở một góc nhìn thứ ba rõ ràng, khắc nhớ tất cả. Rin chui vào xe, lấy chiếc guitar đã ở bên cạnh cô từ rất lâu, hát cho tôi nghe bài em mới viết. Bài hát cho tôi. Tôi mở di động, ghi âm vội vàng lời của Rin: *"Nếu như anh chỉ có một mình, anh có chờ em không? Nếu như anh chỉ có một mình, anh sẽ đi tìm em chứ?"*. Bài hát chân thành, tôi ôm Rin, đặt một nụ hôn sâu bất tận.

Tất cả những gì sau đó, tôi chẳng nhớ rõ ràng nữa. Rin vẫy tay sau cửa kính, biến mất dần sau dãy tòa nhà trung tâm cao ngất. Tôi tối hôm đó vẫn đứng trước cửa nhà Rin, vẫn ra quán café, vẫn về nhà ngồi trước ban công, uống một lon Asahi. Mọi thứ chẳng có gì khác biệt. Hoặc quá khác biệt đến mức tôi không chấp nhận được sự thật, cứ im lìm thản nhiên như không có gì vậy thôi.

2. Điện thoại nửa đêm

Tôi không nghe gì từ Rin nữa.

Lần đầu tiên nhắn tin cho Rin, và không thấy trả lời, tôi mới nhận ra mình trước giờ đã chẳng bao giờ phụ thuộc vào điện thoại. Bình thường, điện thoại chỉ dùng để làm việc. Ngay cả khi quen Rin, tôi vẫn nắm rõ lịch làm, giờ nghỉ, lúc nào cô sẽ ở đâu. Đôi khi tôi nhắn tin, báo trước về việc tôi sẽ đến cửa hàng, đến quán, đến pub, không cần chờ Rin nhắn lại, tôi đến, và đã thấy cô ở đó rồi. Tôi chẳng phàn nàn gì, vì như thế tốt hơn cả đồng thanh niên ngày nay không lúc nào rời khỏi được chiếc di động với ngón bấm tin nhắn liên tục. Nhưng giờ chính vì quá hiểu thói quen đó tôi chẳng thể nổi cáu được nữa. Rin cũng không hẳn là mất tăm tích. Facebook cô lập để đó, thi thoảng vẫn được update bởi những cái ảnh của người lạ, và tôi biết được Rin đang ở đâu.

Một buổi tối muộn sau vài tháng, Rin gọi điện cho tôi. Xung quanh cô âm thanh vắng lặng, hết như đã rời xa thành phố ồn ào cuối tuần. *"Em đang ở đâu thế?"*.

"Miyajima". Một đảo nhỏ sát Hiroshima. Trong đầu tôi hiện rõ công đèn đỏ rực giữa biển. Sáng trong một ngày xanh ngắt. Tôi không hình dung buổi đêm trông như thế nào. "Sao em lại ở đây?". "Em vừa đi hát xong, nên bắt taxi ra đây. Tự nhiên, em muốn nghe giọng anh Jun khủng khiếp". Tôi bật cười. Giọng Rin đấy, trong trẻo vang sát bên tai, cứ như nhắm mắt lại là có thể vẽ ra mùi hương cổ tay cô sát vai tôi. "Mai em sẽ đi Kansai. Jun, theo anh em sẽ đi Osaka, Kobe, hay Kyoto trước?". "Kobe chứ, em có thể ở gần khu Ijinkan. Và sáng nào cũng được ngồi cạnh ban công đẹp đẽ, em có thể uống trà nóng, chơi guitar và hát". Rin cười vang. Vậy là cô gái nhỏ đã kiếm đủ tiền. Số tiền cô tự định ra để di chuyển đến nơi mới. Tự nhiên nổi buồn bỏ lại bấy lâu giờ bỗng bay đi đâu mất. Rin không tạo một ngoại lệ nào khác. Từ Kumamoto đến Fukuoka, đến Hiroshima và giờ là Kansai nữa. Tôi đã từng nghĩ sẽ có ai đó yêu cô ở nơi khác, nhưng giờ chẳng có nghĩa lý gì cả. Rin gọi điện cho tôi, dù đã rất lâu như thế.

Vài tuần sau đó, thu xếp được công việc gọn lại, tôi mua vé shinkansen⁽¹⁾ cuối tuần lên Osaka. Gọi điện, và nhắn tin cho Rin đều vô ích. Tôi trước đó có nghe Rin nói về quán café ở khu phía Nam ga Namba. Cả buổi chiều đọc hết guidebook café có nhạc sống trong thành phố, tôi gạch ra được vài cái tên. Nhìn cả dòng người qua lại không ngừng, tôi tự hỏi liệu tôi có thể tìm thấy Rin trong thành phố này. Rồi Rin sẽ mừng rỡ, chạy về ôm gọn trong vòng tay tôi. Thật là một hình dung dễ chịu.

Nhưng tôi không thấy. Cả tối thứ Bảy lang thang từng góc nhỏ, tôi không thấy. Tôi không chắc Rin có thuê nhà ở Kobe không nữa. Đã quá nửa đêm. Tôi về khách sạn cạnh ga, ngủ sâu sau chuyến đi dài. Sáng sớm, tôi đi về Kobe, ngồi chờ ở ga chính. Không hiểu sao tôi tin sẽ nhìn thấy Rin ở đây. Thậm chí tôi còn có thể chắc chắn sẽ nhìn thấy Rin ở đây. Tôi vào cửa hàng café, ngồi trên tầng có khoảng kính lớn nhìn rõ từng người qua lại. Cứ thế, với hộp MD⁽²⁾ cũ sòn chạy bản ghi âm thô Rin hát, tôi ngồi với cốc frappuccino

uống dở, chẳng yên lòng ngoảnh đi đâu. Rồi tôi nhìn thấy cô ấy.

Rin tóc buông ngang vai, mái cắt bằng, khoác chiếc áo cardigan dài xanh nhạt, xinh như một búp bê. Tôi dừng dây, nhét MD vào túi. Nhưng khi chạy xuống chân cầu thang, tôi chợt nhận ra sự thiếu vắng của cây guitar. Chân tôi cứ lao ra ngoài, nhưng có gì đó trở nên lúng túng. Từ phía sau Rin, nhìn thấy cậu thanh niên trẻ khoác đàn guitar đi bên cạnh, giọng tôi như nghẹn lại. Cổ họng đau buốt. Tôi cố nén chặt lồng ngực lại, bước theo hai người. Cậu nhóc cao ngêu, vuốt tóc Rin nhẹ nhàng. Hai người thì thầm trên chuyến tàu như cuộn phim slow motion. Tôi nhắm mắt lại, cuộn phim của chính tôi và Rin lại hiện ra. Nếu tôi đứng trước Rin bây giờ, cô sẽ vui mừng hay sẽ khó xử. Tôi theo hai người vào một pub ở Umeda chưa tới giờ mở cửa. Tôi ngồi ngoài, bật nhạc MD mức to âm 1, để át đi mọi tiếng kêu hét trong đầu.

Tôi giấu mình dưới góc khuất ánh đèn, chờ Rin bước ra, ngồi trên chiếc ghế đen lấp lánh. Rin mặc chiếc váy ngắn, để lộ cặp chân trắng nhỏ. Không còn cây guitar nữa, cô vắt chân chéo, đặt hai tay lên đầu gối tự nhiên. Rồi cậu nhóc xuất hiện, ngồi bên cạnh gảy đàn cần mẫn. Giữa những bài hát tiếng Anh thời thượng, thi thoảng hai người quay sang nhau và cười. Tôi nổi giận vô cớ, lao lên đầu, nhìn Rin chăm chăm. Đầu tôi hét tên cô, nhưng miệng tôi cứ im ỉm. Rin sượt ánh nhìn qua hàng bên dưới. Nhưng cô vẫn hát, thản nhiên, không mặc định, vương vấn. Không chệch một nhịp, vẫn nguyên giọng mộc không bất ngờ, không lạc điệu. Tôi đi về. Thẳng về Fukuoka. Trên shinkansen, tôi nhét vào tai bài hát bên biển cũ. Giữa tiếng sóng xa xăm, giọng Rin lại vang lên, giọng Rin của tôi. *"Nếu như em chỉ có một mình, anh vẫn yêu em, đúng không? Nếu một buổi sáng, nhìn thấy em quay về một mình, anh vẫn sẽ cười, và ôm em, đúng không?"*. Tôi đặt cánh tay lên che mắt, giọt nước to đang vỡ ra tan vào ống tay áo.

3. Ban công nắng ấm

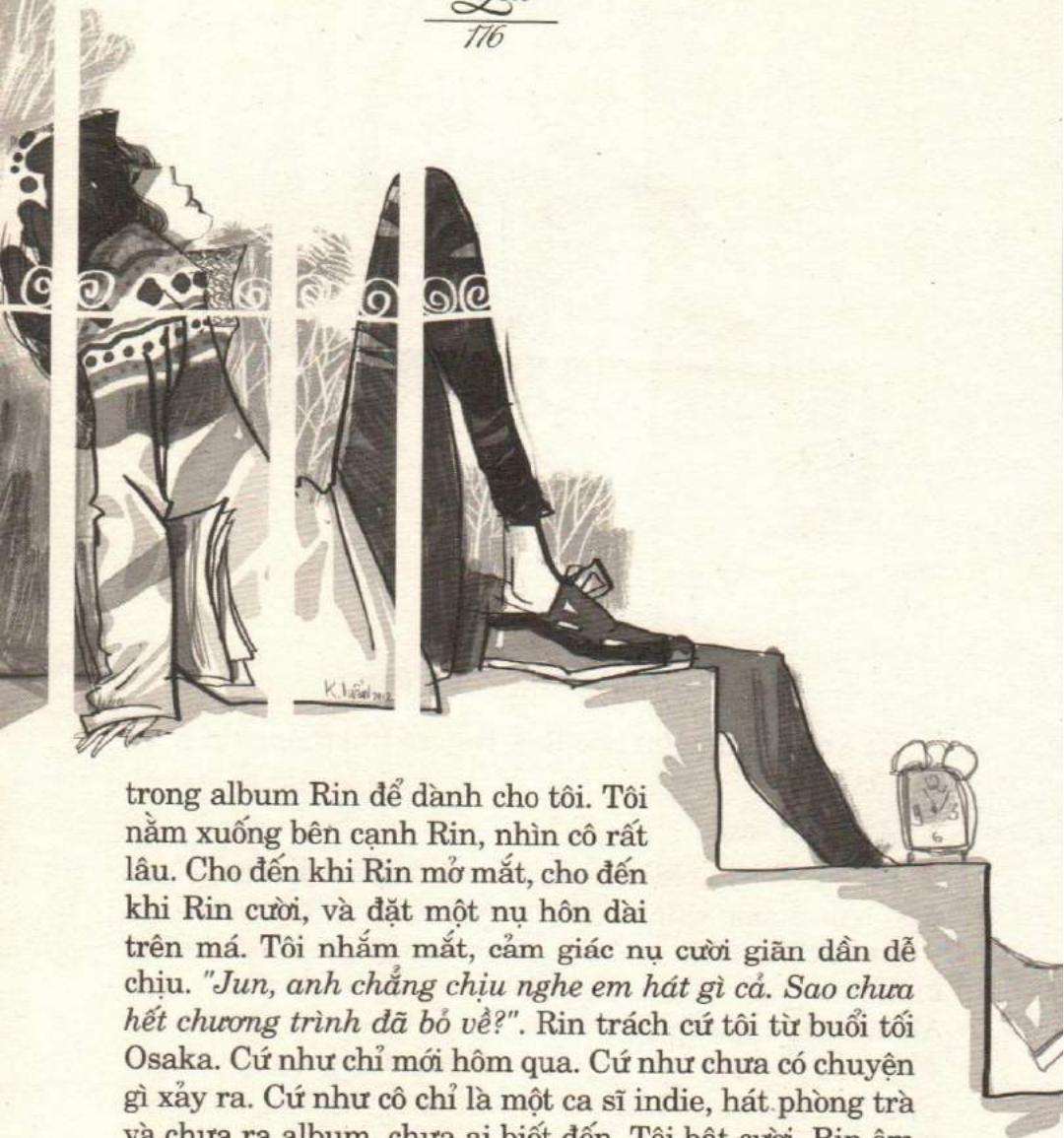
Tôi không nhắn tin cho Rin. Hay cố tìm thông tin gì về cô nữa.

Một năm sau.

Tôi lên Tokyo phiên dịch cho một đại sứ du lịch. Ngay trên trục đường chính tới Shibuya, tôi nhìn thấy chiếc xe treo poster của Rin to đùng. Hình ảnh cô gái ngồi bên cửa kính xếp gọn, ôm đôi chân bên ban công nhìn bầu trời. Album đầu tay sắp phát hành. Logo hãng đĩa có tiếng đồn đầu các ban nhạc indie. Có lẽ Rin đã đi khắp nơi, tới Tokyo và được phát hiện. Vô thức, tôi rút điện thoại ra, bấm vội. Không ai nhắc máy. Tiếng hộp thoại vang lên. "*Anh nhìn thấy em ở Shibuya. Rất đẹp*". Mồ hôi tay toát ra. Tôi ghét bản thân kinh khủng. Một lần nữa, tôi lại để mình yếu đuối.

...

Tôi tỉnh dậy khi đã giữa trưa. Bước ra khỏi phòng, tôi chợt nhận ra sự khác thường. Rin ngủ dưới nắng ấm bên ban công, vết trang điểm đuôi mắt còn chưa tẩy đi hết. Tôi không rõ là cảm giác vui sướng, tôi chỉ thấy bàng hoàng. Như trong cơn mơ, như trong bài hát không xuất hiện

trong album Rin để dành cho tôi. Tôi nằm xuống bên cạnh Rin, nhìn cô rất lâu. Cho đến khi Rin mở mắt, cho đến khi Rin cười, và đặt một nụ hôn dài trên má. Tôi nhắm mắt, cảm giác nụ cười giãn dần dễ chịu. *"Jun, anh chẳng chịu nghe em hát gì cả. Sao chưa hết chương trình đã bỏ về?"*. Rin trách cứ tôi từ buổi tối Osaka. Cứ như chỉ mới hôm qua. Cứ như chưa có chuyện gì xảy ra. Cứ như cô chỉ là một ca sĩ indie, hát phòng trà và chưa ra album, chưa ai biết đến. Tôi bật cười. Rin ôm tôi chặt hơn. *"Em mới xem phim Một tuần với Marilyn. Và tìm thấy bản nhạc em viết cho anh, Jun à. Em muốn tìm một cái kết khác cho mình"*.

Và chúng tôi vẫn chưa nói lời yêu như những người trẻ tuổi vẫn hay nói.

Z

(1): Tàu cao tốc.

(2): Mini Disk - máy nghe nhạc bỏ túi loại nhỏ.

NHƯ LÀ MƠ THÔI

[AN YÊN]

Hôm ấy, Hà Nội thời tiết như dở hơi í! Em lại là cái đứa hay bị trầm cảm theo thời tiết cho nên có thể nói rằng lúc ấy, em trông chẳng khác gì một mớ giấy rách. Lại thêm cái tin nhắn dở chứng của Hoàng là em cứ gọi là long mê tim ruột lộn tùng phèo lên hết cả. Hoàng kém em 4 tuổi. Hoàng là ngôi sao sáng chói trong trường, dù cậu ấy vừa mới vào trường được chưa đầy nửa năm. Hoàng khiến cho em ngưỡng mộ và có thể ngắm cậu ta cả ngày không biết chán. Đẹp trai theo kiểu tài tử baby Leonardo Dicaprio hồi mới đóng *Titanic*. Chơi đàn hay quên sầu. Sáng tác cũng đỉnh của đỉnh. Bất cứ ca khúc nào cậu ấy viết ra cũng đều trở thành hit của không chỉ lũ sinh viên trong trường. Chỉ có giọng hát của cậu thì í ẹ. Thế nên em trở thành lựa chọn số 1 cho những sáng tác của cậu í.

Những buổi tối mùa Đông ở hội quán Xanh Xưa trên đường Cầu Giấy, cả trăm sinh viên chen chúc ngồi nghe em hát những ca khúc của Hoàng. Từ hân hoan như "*Môi gần*" đến ướm át như "*Phải Lòng Mặt*", có khi cả hội quán khóc như mưa với "*Lạc Lối Thiên Đường*". Mỗi ca khúc của Hoàng đều chạm đến tận tim người nghe không chỉ bằng ca từ trau chuốt, đẹp long lanh, đầy màu sắc và không gian mà còn bằng giai điệu sắc ngọt đến thấu tâm can. Hoàng còn rất nhiều những điều đặc biệt khác nữa mà không chỉ em, hàng chục cô gái khác đều say mê Hoàng như một vị thần. Em dám chắc chỉ cần Hoàng lên tiếng, các cô sẽ sẵn lòng ở lại với Hoàng hàng đêm và tận hiến tất cả những gì Hoàng muốn ở họ. Em cũng không ngoại lệ. Tiếc rằng lúc nào Hoàng cũng cung kính, lễ phép và răm rắp tuân phục em như một thằng em trai ngoan ngoãn. Em đã từng tìm đủ mọi cách để Hoàng có thể hạ thấp em xuống, đừng coi em như một bà chị nữa nhưng đều bó tay. Cho đến hôm nay, Hoàng nhắn em một cái tin nguyên văn là: "*Tạm thời em không muốn gặp chị nữa. Có gì chị cứ nhắn tin hoặc gửi mail cho em thôi*". Tin nhắn vừa gửi lúc sáng nay, 21 tháng 3. Khỏi phải nói, con bé lên cơn điên thật. Dù gì thì em cũng là cung Bạch Dương - cung của nữ quyền kia mà. Em lộn ruột lên gọi cho Hoàng hơn 20 cuộc mà cậu ta không thèm bắt máy trả lời. Thời tiết Hà Nội thì ẩm ương, em càng trầm cảm hơn nữa. Em có tự ái của em. Dù gì thì em cũng có cả tá đuôi theo đuổi kia mà. Càng nghĩ càng lộn ruột. Suốt từ sáng, em như một mớ giẻ lau xoắn xít, ẩm ướt, lộn cộn đủ thứ ý nghĩ. Em chạy khắp thành phố lo vài việc riêng mà trong đầu thì chỉ toàn lửa cháy bùng bùng lẫn mưa gió âm u. Lúc thì chỉ muốn tới tận nhà Hoàng để bóp cổ cậu ta cho đến chết, khi thì lại thấy mình không khác gì con mèo ướm nhẹp run lấy bầy cầu xin Hoàng đừng tránh mặt em. Không! Không phải em yêu Hoàng đâu. Chỉ là ngưỡng mộ cậu ấy, thích cậu ấy. Bởi cái đầu em chạy trước trái tim em. Cái đầu của em phân tích đủ mọi điều, mổ xẻ đủ mọi lý do cho mối quan hệ giữa em với Hoàng. Cái đầu của em cho ra kết quả là em cần phải trở thành bạn gái của

Hoàng thì em mới thực sự đủ tiêu chuẩn trở thành người phụ nữ quyền lực và hấp dẫn nhất trường. Hoàng như một chiếc vương miện và quyền trượng vậy. Không có Hoàng, dù em có xinh đẹp nhất, hát hay nhất, thông minh nhất, giỏi giang nhất, có sức ảnh hưởng nhất thì cũng chỉ giống một vị vua tự phong không có ngai vàng. Cái đầu tỉnh táo của em lên đủ mọi lý do chính đáng để phải chinh phục Hoàng trước khi trái tim của em biết nôn nao nhớ Hoàng, biết thất lại khi nghe một cô bé năm nhất nói: "Em chẳng cần được anh Hoàng yêu, chỉ cần được anh ấy chấp nhận cho em yêu anh ấy thôi là đủ. Làm phục dịch cho anh ấy, osin cho anh ấy cũng đã hạnh phúc hơn tí lần được một đại gia đi siêu xe Ferrari California theo đuổi mình rồi". Mặc dù lúc ấy em nghĩ rằng nếu em được ngồi lên một trong 3 con xe Ferrari California có mặt ở Việt Nam thì em chẳng cần Hoàng nữa. Nhưng tim vẫn thất lại. Như thể vì ghen. Là vậy đấy, cho nên em mới lộn ruột và cảm thấy không thể chấp nhận được việc Hoàng nhắn cho em cái tin ấy. Giá kể lúc này đây, một anh chàng đi xe Ferrari California đồ chót chạy đến đón em thì em sẽ nguôi ngoai hơn. Đằng này em đang phải cà chiếc thẻ sinh viên vào mắt thần trên trụ kiểm soát vé ở ga Hòa Mã và bị gã bảo vệ nhìn chăm chăm vào cổ áo trễ của em. Đi tàu điện trên cao chỉ đỡ hơn đi xe buýt một chút chứ so làm sao được với chiếc mui trần trong 4 giây đã đạt tốc độ 100km/h như con Ferrari California đồ chót trong mơ.

Tàu điện trên cao đi từ ga Hòa Mã đến ga Nguyễn Phong Sắc kéo dài và dừng lại ở Viện Huyết học Trung ương hết 30 phút. Trên chiếc tivi treo là chương trình dự báo thời tiết. Giọng cô nàng MC Thời Tiết ra rả: "*Thời tiết chiều và tối hôm nay, Hai Mươi Một tháng Ba, Hà Nội dứt khỏi chuỗi ngày rét kéo dài....*". Em mở ba lô ra, lôi cuốn sách, dự tính sẽ ngồi ngón ngấu cuốn HEN YÊU vừa mới phát hành sáng nay, để đầu óc tạm thời quên đi Hoàng, quên đi nỗi bức dọc từ tin nhắn của Hoàng. Cuốn sách in đẹp đến mức em không muốn mở ra để đọc. Từ hôm mùng 9 tháng 3 khi người ta công bố bìa sách em đã thích rồi. Mãi

đến hôm nay, 21 tháng 3
sách mới phát hành
chính thức. Đang mân
mê bìa cuốn sách thì có
một giọng nói:

XIN LỖI EM, ANH
CÓ THỂ XEM QUA
CUỐN SÁCH CỦA
EM MỘT CHỨT
ĐƯỢC KHÔNG? NÓ
ĐẸP QUÁ! LẦN ĐẦU
TIỀN ANH NHÌN
THẤY CUỐN SÁCH
ĐẸP ĐẾN THẾ DẤY!

Em đã muốn chun mũi, co chân dọa đập kẻ cứ nghĩ mình là ai mà dám đòi mượn cuốn sách này của em. Em ngược mắt lên nhìn và gần như ngay lập tức, trái tim em đông cứng lại, đầu óc em chạy loạn xạ ngẫu. Em run. Thực sự là run rẩy. Như thể có dòng điện hàng triệu vôn đang tung tóe chạy qua từng mạch máu nhỏ li ti của em vậy. Chủ nhân của giọng nói ấm áp ấy, dễ thương ấy, là một chàng trai cao một mét tám mấy là ít. Em như bị thôi miên và đưa sách cho chàng. Em xin thề, nếu chàng bảo chàng muốn mượn môi em để thử một kiểu hôn mới, chắc chắn em sẽ xin tận hiến ngay lập tức. Chàng muốn hôn em một triệu lần hay một tỉ lần cũng được. Tàu chạy trên những hàng cây xanh muốt, ánh nắng chiếu qua ô cửa kính khiến khuôn mặt chàng trở nên huyền thoại. Em có cảm giác như chàng là một thiên thần vậy. Và em đang được bay theo chàng trên những tán cây xanh muốt của Hà Nội lúc chập chững của mùa Hạ vậy. Giả sử như em có thể chìa những ngón tay thon dài và trắng muốt của em ra để chàng nắm chặt lấy, chàng sẽ kéo em bước ra hành lang. Hai đứa sẽ đứng như Jack và Rose trên mũi tàu Titanic, chàng sẽ phả hơi thở thật ấm áp vào gáy em. Từ đằng sau, một vòng tay ôm xiết nhẹ. Ngay lúc đó, em hẳn sẽ hát ca khúc *My Heart Will Go On* bằng tất cả trái tim em. Chàng sẽ hôn em chứ? Em thích được chàng hôn em bằng nụ hôn kiểu Pháp. Thật sâu và thật ướt át. Như thể hút cạn hơi thở của nhau vậy. Lúc này đây, em dám chắc rằng em sẽ giống như em gái năm nhất kia, sẵn sàng từ bỏ giấc mơ Ferrari California vì chàng.

- Cuốn sách đẹp thật đấy! Em có thể tặng lại anh không? Anh sẵn sàng mời em đi uống nước trong 10 năm và có thể lâu hơn thế tùy theo em muốn!

Chàng đang nói cái quái quỷ gì vậy? Đổi 10 cuốn sách để lấy một buổi đi uống nước với chàng em cũng đổi hướng chi... Có lẽ thái độ sững sờ của em khiến chàng trở nên lúng túng. Chàng vội vã thanh minh:

- Anh xin lỗi! Thực ra là... là... vì em xinh quá! Anh muốn làm quen với em thôi! Anh không có ý gì cả. Chỉ là

muốn được kết bạn với em thôi. Thật đấy! Cuốn sách chỉ là cái cớ...

Em bật cười. Chàng lúng túng mới dễ thương làm sao. Tàu vừa lúc dừng lại ở bên cạnh Viện Huyết học. Em đáp:

- Em sẽ xuống ga này. Nếu anh muốn uống nước thì nên xuống cùng em. Tòa nhà trước mặt chúng ta có một quán bar rất dễ thương trên tầng 12. Ta có thể ngồi đó trong 2 tiếng đồng hồ rồi sau đó em phải về.

Chàng như một đứa trẻ được cho đồ chơi, nhảy cẫng lên và cả đầu vào chiếc giá để đồ trên nóc tàu. Em thề là em sẽ khắc ghi hình ảnh này đến khi bạc đầu. Em sẽ kể cho các cháu chắt của chàng nghe về hình ảnh cụ cố nội của chúng lần đầu tiên gặp bà cố nội của chúng đã ngó ngàng đến nhường nào. Và em sẽ nhớ mãi ngày hôm nay, 21 tháng 3 năm 2012, ngày đầu tiên chúng mình gặp nhau. Nhất định đấy, chàng ạ!

Quán bar trên tầng 12 ấy nổi tiếng khắp Hà Nội là bởi nó là nơi tập trung những hot girl hàng đầu của thành phố. Tất cả các ngôi sao lớn nhất khi ra Hà Nội đều ghé qua quán bar này để chụp ảnh, gặp gỡ, giao lưu. Đơn giản bởi quán bar này thuộc quyền sở hữu của tập đoàn truyền thông lớn nhất, quyền lực nhất trong giới trẻ. Ban đầu, lúc cùng chàng bấm thang máy lên, em đã rất giận mình. Ai lại đưa chàng đến cái nơi mà nhan sắc của em có thể bị vùi dập bất cứ lúc nào như thế? Nơi tập trung toàn những cô gái xinh nhất, năng động nhất, thông minh nhất. Em có thể là ngôi sao ở trường, ngôi sao trong toa tàu điện ban này song ở quán bar này thì em có thể thua một nửa số cô gái có mặt ở đó. Em luôn biết mình là ai và đứng ở đâu trong bảng xếp hạng 100 cô nàng được mong muốn nhất Hà Nội chứ! Vị trí của em trong khoảng từ 40 đến 60. Và nó sẽ bét tĩ nếu như hôm nay trên quán bar có một chương trình đặc biệt nào đó. Em giận mình vì đã không tính toán trước. Và càng bẽ bàng hơn là em đã lo sợ đúng. Trên quán bar lúc ấy có hơn 20 cô gái và đều xếp hạng trên em hết.

Lúc này đây, em chẳng khác gì một con bé quê mùa. Ước muốn được hát tặng anh một bài để khoe giọng cũng chẳng được nữa rồi khi có đến 7 ngôi sao ca nhạc đang hát ở đây. Em những muốn chuyển địa điểm nhưng rồi em thấy chằng. Trong suốt cả đoạn đường từ thang máy lên đến quán bar, chàng không rời em nửa bước. Mắt của chàng như dính chặt vào mắt của em, mặt của em, môi em. Chàng như bị em thôi miên vậy.

- Anh! Em tên là *Phuong Nghi*, năm nay học năm cuối trường Đại học Ngoại thương. Còn anh?

Chàng giật mình. Chàng đang cố gắng trấn tĩnh lại:

- Anh, à anh, chào em! Anh tên là *Khang*, *Nam Khang*. Anh hiện đang công tác ở một cơ quan trực thuộc Bộ Ngoại giao. Đừng nghĩ là anh giỏi ngoại giao nhé! Thực lòng thì trước em, anh không biết mình nên làm sao nữa. Em khiến anh rối bời ấy!

- Anh nói cứ như là em át vía anh vậy.

- Át vía thì không hẳn song anh thấy mình vụng về vô cùng. Em cuốn hút lắm em biết không?

- Cuốn hút gì mà đến tận bây giờ 22 tuổi mà em đã có bạn trai đâu.

- Là bọn con trai giống như anh thôi, đều ngưỡng vọng em từ xa không dám mơ được gần đây thôi!

- Có nghĩa là em nhìn rất hung dữ phải không anh?

- Ấy chết, ý anh không phải là vậy! Đừng hiểu sai. Ý anh chỉ là vì em tuyệt vời quá nên không ai dám mơ tưởng đến thôi!

- Em đùa đấy! Thực sự thì cũng có nhiều người thích em nhưng em chưa rung rinh ai được anh ạ! (anh là người đầu tiên đấy- em thâm nghĩ vậy)

- Ừ, phải là một người đàn ông chứng chắc, trưởng thành và cực kỳ tuyệt vời mới xứng với em!

- Em chẳng đặt ra tiêu chuẩn đâu anh! Chỉ cần một ai đó thương mình thật lòng, thế là đủ!

- Cô gái nào cũng nói vậy song sự thật thì định nghĩa cho cái gọi là thương mình thật lòng của họ đều rộng đến tận bố mẹ anh ta làm gì, nhà anh ta có to không hay anh ta có đủ vững chắc để mình tin cậy không?

- Anh lại bóc mẽ tui em rồi!

- Anh xin lỗi nhưng anh thấy điều đó ở rất nhiều người rồi! Ý anh không phải nói em đâu nhé, Phương Nghi!

- Vâng, nhưng đúng là em cũng cho là vậy. Tình yêu vô điều kiện nhưng không miễn phí mà anh!

- Anh thích cái câu đó đấy: Tình yêu vô điều kiện nhưng không miễn phí!

- Em còn nhiều câu hay ho lắm! Anh sẽ còn phải khen em dài dài.

- Thế ư? Nhất định! Nhất định! Sau buổi làm quen này, anh rất muốn được thêm nhiều cơ hội để chứng minh rằng anh thật lòng vừa đủ theo yêu cầu của em đấy!

- Em đồng ý! Bởi, nói thật với anh nhé, em cũng đã rất rất thích anh rồi đấy!

Hoàng kiên quyết tránh mặt em. Cậu ta bắt đầu thể hiện đúng bản chất trẻ con của cậu ta bằng cách đưa những ca khúc mới nhất của cậu ta cho Tường Lan và Ý An - hai cô nàng nổi tiếng là ghét nhau. Có vẻ như Hoàng đang muốn chứng tỏ khả năng điều trị các cô gái của cậu ta. Bởi ngay lập tức Tường Lan và Ý An tâng bốc về nhau một cách thờ lợ ngay trên sân khấu của hội quán Xanh Xưa. Em ngồi bên dưới cười nhếch mép một cách coi thường. Tường Lan không giỏi xử lý các đoạn cao trào còn Ý An thì thua xa em trong việc luyện chữ. Lần đầu tiên ca khúc của Hoàng viết bị sinh viên bên dưới lắc đầu. Thực ra không phải vì ca khúc này dở mà là do Tường Lan và Ý An xử lý hỏng bét. Em định lên chỉnh sửa lại cho hai cô nàng này nhưng rồi lại thôi. Một ý nghĩ ác độc chạy qua đầu em: Hoàng sẽ tự hủy hoại tên tuổi của cậu ta khi sử dụng hai cô nàng này. Và điều đó sẽ khiến cậu ta nhận ra rằng chỉ có em mới là người mà cậu ta muốn. Rồi cậu ta sẽ phải tìm đến em để

xin em quay lại. Chắc chắn. Và lúc đó, em sẽ có cơ hội hạ thấp niềm kiêu hãnh của cậu ấy. Nghĩ vậy và em bước lên sân khấu. Hôm nay em sẽ hát ca khúc của người khác. Và em sẽ hát cho một người của em đang ngồi bên dưới kia: Chàng! Nam Khang của em!

- *Xin chào mừng các bạn có mặt trong hội quán Xanh Xưa tối hôm nay! Đặc biệt là trong tối hôm nay, Phương Nghi rất hạnh phúc để chia sẻ với các bạn về một người bạn mới của hội quán, anh Nam Khang!*

Bên dưới, chàng đứng dậy. Em ở trên này nhìn xuống và hãnh diện vô cùng khi thấy quá nửa hội quán đều xuýt xoa vỗ tay khi thấy chàng. Em biết, chàng hấp dẫn rất nhiều cô gái đang ngồi ở đây. Nhất là với phong thái đỉnh đặc của chàng, nhất là với chiếc xe Ferrari California thứ tư có mặt ở Việt Nam vào sáng hôm nay là của chàng. Và chiếc xe đó đang đỗ ngoài cửa. Và hội quán Xanh Xưa này đã chính thức thuộc về chàng bằng bản hợp đồng chuyển nhượng trị giá 1 tỉ đồng.

- *Vì sao Phương Nghi giới thiệu anh Nam Khang? Là bởi vì bắt đầu từ hôm nay, anh Nam Khang chính thức trở thành chủ hội quán này. Và nhân ngày đặc biệt hôm nay, Phương Nghi thay mặt anh Nam Khang tuyên bố: Miễn phí hoàn toàn tiền nước uống, trái cây cho tất cả các bạn ở đây!*

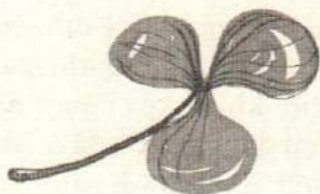
Tiếng vỗ tay rần rần. Em nghe mà hạnh phúc. Chàng đã làm tất cả mọi điều chỉ cần em nói ra. Chàng thực hiện mọi ước mơ của em. Từ chiếc xe Ferrari California hai cửa mui trần đến việc cứu hội quán Xanh Xưa khỏi dự án biến đổi thành nhà hàng do kinh doanh cà phê ca nhạc cho sinh viên quá bèo bọt. Chàng không tiếc em bất cứ điều gì. Chàng sẵn sàng làm mọi thứ để em vui.

- *Và vì thế, Phương Nghi xin phép cả nhà được hát tặng anh Khang ca khúc **Kiss Me** của **Sixpence None The Richer** nhé!*

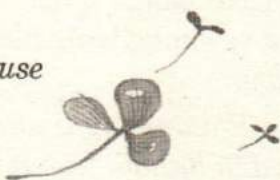
Cả khán phòng vỗ tay rần rần. Em bắt đầu hát. Bằng trái tim. Bằng niềm hạnh phúc đang như lửa trong em.

Bằng đôi mắt chàng đang say đắm nhìn em.
Và bằng cả tình yêu em đang có.

*...kiss me
beneath the milky twilight
lead me
out on the moonlit floor,
lift your open hand
strike up the band and
make the fog lights dance
silver moon sparkling.
So, kiss me.*

*Kiss me (kiss me)
Down by the broken treehouse
Swing me (swing me)
upon it's hanging tire,
Bring bring (bring bring)
bring your flowerhat
we'll take the trail marked on your
father's map, ohhhhh*

Em hát. Chưa khi nào em hát bằng sự đam mê đến thế. Tưởng như từng con chữ nồng nàn trong khoang miệng. Như rượu thơm. Như máu chảy trong ngực. Như hương hoa sữa nồng nàn của Hà Nội cuối Thu. Em hát cho chàng. Cho riêng chàng. Và khi những câu chữ cuối cùng được trút bỏ, em nhận ra nơi góc hội quán, chỗ xa nhất, tối nhất, Hoàng đang tựa lưng vào tường nhìn em. Em không thấy được ánh mắt của Hoàng nhưng em cảm nhận được cái nhìn đó. Vừa da diết. Vừa ngưỡng phục. Vừa yêu thương. Lại vừa đau đớn. Hoàng đã nhận ra tình yêu của cậu ấy dành cho em rồi sao? Muộn rồi! Muộn rồi Hoàng ơi! Em đã tìm thấy tình yêu của mình. Không phải là Hoàng đâu.

Không phải là Hoàng đâu Hoàng ơi! Mà là Khang. Nam Khang. Em yêu Nam Khang rồi.

Em những tưởng khi em phát hiện ra Hoàng đã yêu em thì em phải hả hê mới đúng. Vậy mà không! Em chẳng hả hê chút nào. Em chỉ thấy hẫng hụt. Chỉ thấy ngực mình như có một khoảng trống. Tại sao thế? Em có yêu Hoàng đâu kia chứ? Em chỉ coi Hoàng như một phần bổ trợ cho ngai vàng của em kia mà? Là đâu em chạy nhanh hơn tim em khi nghĩ về mối quan hệ với Hoàng kia mà. Vậy tại sao em lại trống trải đến thế này khi em biết Hoàng yêu em? Không! Không thể như thế được!

Nam Khang mới là người khiến em rung động. Là người khiến em xây xẩm mặt mày khi lần đầu quen nhau. Nụ hôn với Nam Khang luôn rút cạn trái tim em. Nam Khang mới là người mà em muốn đi cùng tới khắp nơi. Nam Khang mới là người em mơ thấy khi cả hai đã bạc mái đầu. Chứ không phải là Hoàng. Vậy mà tại sao em lại cảm thấy đắng đót đến thế, cảm thấy chông chênh đến thế, cảm thấy rộc rạc cả trái tim mình đến thế khi gặp cái nhìn đó từ Hoàng? Em chợt vịn vào câu thơ:

Khi người không yêu ta

Buồn đã dành một nhẽ

Khi ta không yêu người

Sao cũng buồn đến thế?

Vịn vào câu thơ để khóa lấp và biện giải cho tâm trạng của em lúc này. Nhưng dường như chỉ nhiều đó vẫn chưa đủ. Vẫn còn một điều gì đó mà em chưa gọi tên nó ra được. Một cảm xúc rất kỳ lạ. Nam Khang vẫn đang huyền thoại kể về cảm xúc của chàng khi nghe em hát **Kiss Me** của **Sixpence None The Richer** trên sân khấu tối nay. Em chẳng nghe thấy gì hết. Chỉ có gió lồng lộng thổi. Em bảo Nam Khang bấm mui xe lên. Ngay cả khi chiếc mui xe đã được kéo lên rồi, lòng em vẫn hun hút gió. Hun hút như ánh nhìn của Hoàng đã dành cho em, nơi góc tối nhất của hội quán.

Những ngày này, em đối Khang là em đang bận làm luận văn tốt nghiệp nên không thể đi cùng Khang. Ban đầu Khang buồn lắm nhưng vì em nên Khang phải chấp nhận. Khang nhận đi công tác tại Mỹ cho dự án đào tạo du học sinh liên thông Việt Mỹ. Cốt là để khỏi đứng ngồi không yên vì không có em. Tối nào Khang cũng gọi điện nhắc nhở em ăn uống và giữ gìn sức khỏe. Em thì lại cũng đang cố kìm lòng để không chạy ngay tới nhà Hoàng. Bởi thực sự, những ngày này, em cứ như kẻ mộng du vậy. Mọi con đường đều có thể đến trước cửa nhà Hoàng. Em đã đứng rất lâu dưới cửa và nhìn lên căn phòng của Hoàng. Em đã cố kìm lòng để đừng gọi Hoàng. Bởi em biết chắc một điều rằng nếu em gặp Hoàng lúc này, em sẽ ôm Hoàng, sẽ hôn Hoàng. Rất rõ ràng cái cảm giác ấy, cái ham muốn điên rồ ấy. Hay như lúc này đây, em đang đọc lại tin nhắn của Hoàng "Tạm thời em không muốn gặp chị nữa. Có gì chị cứ nhắn tin hoặc gửi mail cho em thôi". Cái tin nhắn đã từng khiến em phát điên lên. Chuyến tàu điện trên cao chạy từ ga Hòa Mã đến ga Nguyễn Phong Sắc kéo dài đã bắt đầu chuyển bánh. Em lôi cuốn sách HẸN YÊU ra định đọc để giết thời gian trong 30 phút trên tàu. Thì chợt nghe một giọng nói:

- Xin lỗi em, anh có thể xem qua cuốn sách của em một chút được không? Nó đẹp quá! Lần đầu tiên anh nhìn thấy cuốn sách đẹp đến thế đấy!

Em giật mình. Nam Khang. Đúng là Nam Khang. Vẫn bộ quần áo như lần đầu em gặp. Điều gì đã xảy ra vậy? Tất cả những gì vừa xảy ra chỉ là một giấc mơ hay Nam Khang muốn tạo sự bất ngờ cho em bằng cách diễn lại đúng cảnh tượng ngày đầu tiên hai đứa gặp nhau??? Em choáng váng. Nam Khang đang cầm cuốn sách ngó qua ngó lại. Vẫn đúng như lần trước. Không sai dù chỉ một mảy may. Không! Làm sao có thể diễn lại được chuẩn xác như vậy kia chứ? Không! Không! Em lắp bắp:

- Anh... Khang....

Nam Khang nhìn em ngơ ngác:

- Vâng! Thì ra em biết tên anh à? Anh... anh đã gặp em ở đâu rồi phải không? Bởi... bởi... nói ra thì rất kỳ lạ... anh nhìn em rất quen ấy!

Em bắt đầu hoảng sợ. Vừa lúc có tin nhắn tới. Em cuống quýt rút máy điện thoại ra. Tin nhắn của Hoàng: "**Chị ơi, em không muốn gặp chị vì em nhận ra rằng em đã yêu chị mất rồi! Em biết rằng nói ra điều này có thể khiến chị tránh mặt em, chị sẽ từ chối tình cảm của em và coi em như là một đứa con nít. Nhưng quả thật, em đã yêu chị mất rồi!**". Điều quái quỷ gì đang xảy ra ở đây? Tin nhắn của Hoàng gửi là ngày 21 tháng 3, đúng ngày cuốn sách Hẹn Yêu này phát hành và cũng đúng ngày mà em gặp Nam Khang. Em lắp bắp:

- Anh... hôm nay là ngày bao nhiêu?

Nam Khang chỉ lên màn hình tivi treo trên tàu. Trên đó đang là chương trình dự báo thời tiết chiều và tối ngày 21 tháng 3. Em có thể vanh vách đọc theo cô nàng MC thời tiết. Nam Khang kinh hãi nhìn em như thể em là một siêu nhân vậy. Em cũng ngẩn cả người ra:

- Có phải anh định mượn cớ xem sách rồi mời em đi uống nước và làm quen với em đúng không?

Nam Khang càng kinh hãi hơn nữa. Chàng gật gật đầu. Em chẳng biết mình sẽ làm gì nữa lúc này. Sẽ lên quán bar trên tầng 12 như "giấc mơ rất thật" kia hay là chạy tới nhà Hoàng để nói cho Hoàng nghe về cảm giác của em đã từng tệ thế nào khi em gặp cái nhìn của Hoàng từ góc tối nhất của hội quán Xanh Xưa, lúc em hát một ca khúc của người khác chứ không phải của Hoàng. Em không biết nữa... Không biết nữa....

Hà Nội, tháng 3/2012

A.Y

*Tình yêu của anh được nuôi sống
bằng sợ.*

*Anh không yêu bản thân. Chính vì
vậy, cứ nhớ em là anh hạnh phúc vì
giá trị của mình bỗng chốc được thổi
phồng. Anh trân trọng cô gái điếm 10
luôn yêu anh. Nhưng anh sợ không
giữ được em, được tình yêu của em.*

Anh có chỗ nào tốt?

Rón Rén Yêu

[PLOY]

Em,

*Nhìn lại những ngày đã qua,
anh luôn tự hỏi nếu không có tình
yêu, con người sống có gì vui?*

Athens, Tuổi Thơ

Anh sinh ra vào một sáng đầu Hè rực nắng. Bầu trời cao xanh biêng biếc. Cỏ cây lỏng lánh. Khắp vườn reo vọng tiếng chim. Trong phòng khách, bên cửa sổ lớn mở rộng, đang ngời dạo những nốt dương cầm, sáng tác bản nhạc mới, thì mẹ anh đau bụng. Bà đã nghĩ tiếng nhạc kích thích anh, khiến anh ham muốn chào đời.

Ngay nhịp thở đầu tiên, anh đã được nâng niu và ủ ấp trong âm nhạc của mẹ, nữ nhạc sĩ nổi tiếng khắp châu Âu. Anh ăn và ngủ trong nhạc. Anh chơi trong nhạc. Anh tập đi, tập nói trong nhạc. Quà mừng sinh nhật anh hai tuổi là chiếc dương cầm dành cho trẻ em, đặt hàng từ một nhà chế tác đàn trứ danh. Hy vọng và tham vọng của mẹ anh quá rõ ràng: Anh sẽ hiến thân cho âm nhạc, giống như bà.

Chiếc đàn dương cầm nhỏ ấy, anh yêu thích lắm ba ngày. Anh mê những quả bóng, những hình nhân gỗ trong trò trận giả, giày trượt tuyết và phao bơi hơn. Bốn tuổi anh biết đọc, và anh say sưa những cuốn sách. Âm nhạc vẫn sống cùng anh - anh bắt nhạc của mẹ trong thư viện, khi đọc sách, làm nền cho câu chữ được sinh động hơn. Âm nhạc - anh không có năng khiếu, cũng chẳng ham thích nó.

Mẹ anh đã thất vọng vô ngần. Em trai anh ra đời. Đàn dương cầm nhỏ được chuyển vào phòng của cậu nhóc - khi ấy vẫn chưa tròn hai tuổi.

Anh còn quá nhỏ để cảm nhận sự thất sủng và thờ ơ của mẹ. Anh sung sướng thoát những giờ học nhạc. Anh thỏa thuê chơi đùa ngoài vườn, ở hồ nước, trên núi. Nhất là, anh muốn đắm chìm trong thư viện bao lâu cũng được.

Lặng Thang, Thuở Thiếu Thời

Cha mẹ ly hôn năm anh bảy tuổi. Vì mẹ cần tự do để sáng tạo. Những khuôn khổ, phép tắc mà nàng dâu nhà quý tộc phải áp lên người đã khiến chất nghệ sĩ trong bà thoi thóp dần. Tình yêu mẹ dành cho cha lớn, nhưng không đủ vĩ đại để hy sinh bản thân. - Anh chưa từng oán trách. Trái lại, anh khâm phục mẹ. Bà thuộc số ít người may mắn trên thế giới này tìm thấy niềm đam mê, và được phú cho khả năng biến đam mê ấy thành kỳ quan. Mẹ phải sống đúng vận mệnh của mình.

Cha đem anh về Thụy Sĩ, gửi vào một trường nội trú xa xỉ. Hơn mười năm. Vài kỳ nghỉ Hè, vài kỳ nghỉ Đông cùng mẹ ở khắp thế giới, tùy thuộc vào nơi mà dự án âm nhạc bà theo đuổi.

Anh luôn tự hào về người mẹ siêu việt, tuy đôi khi vẫn thèm một người mẹ ấm, thơm, bình dị. Rồi, không rõ đây là năm bao nhiêu tuổi, anh nhận ra mình và mẹ đã thật xa cách. Anh là nỗi thất vọng lớn lao trong mắt mẹ. Anh là đứa-trẻ-có-tiềm-năng, nhưng bướng bỉnh chống đối số mệnh định sẵn. Sự phung phí của tạo hóa. Sự thất thoát của nghệ thuật.

Nghĩ về cha mẹ. Nghĩ về bản thân không năng khiếu. Nghĩ về cuộc sống khác biệt của mình. Những ý nghĩ khiến anh mệt đừ. Anh trốn vùi vào sách để bớt nghĩ. Con nít không nên nghĩ quá nhiều. Con nít nếu nhấn mình trong tự kỷ sẽ sớm già, sẽ thành một người lớn bất ổn tâm lý. Vậy, anh tập cho mình thói bàng quan, vô tư vô lo mà lớn.

Quá trình vỡ giọng, hạt mụn đầu tiên, những sợi râu lún phún, lần xuất tinh đầu tiên... - Sách chứng kiến tường tận nhất sự trưởng thành thể xác của anh. Vui vẻ, buồn rầu, tức tối, lãnh đạm, ghen tị, phớt đời, chán nản, thèm khát, hồ hởi, nôn nóng, phân vân... - Sách theo sát nhất biến chuyển tâm lý của anh. Sách hẳn đã rất tội nghiệp cho anh. Bởi dù sách đã ra sức dạy dỗ, khi rời trường nội trú, anh vẫn chỉ là một gã nhà giàu, ham vui ham chơi, không tính xa, không nghĩ suy chín chắn và thường xuyên lảng tránh các trách nhiệm.

Cha sắp xếp cho anh vào học trường kinh doanh thanh thế nhất Thụy Sĩ, sau này nổi nghiệp quản lý chuỗi khách sạn của gia đình. Anh bỏ ngang ngay giữa năm nhất. Anh chán ngán ngành kinh doanh. Anh không biết mình muốn học gì, muốn làm gì. Anh cũng không lo âu cho tương lai. Tiền nhà rất nhiều, anh thoải mái làm điều mình thích. Ngày tháng còn dài, anh cần tận hưởng tuổi trẻ, thay vì hoài nhản trần hành hạ mình bởi chuyện sự nghiệp hệ trọng mà không có đáp án.

Anh đi phục vụ cho một nhà hàng Trung Hoa ở Geneva. Rồi hướng dẫn viên trượt tuyết cho khu nghỉ mát Kavouri ở Hy Lạp. Rồi đến Jakarta làm du lịch. Rồi rong ruổi khắp đất Mỹ ngắm cảnh. Rồi anh ghé một thành phố nhỏ ở Chile, mở một quán cà phê và thư viện mini... Anh thực hiện tất cả các ý tưởng chợt lóe lên vào khoảng khắc bốc đồng nào đấy. Anh hồ hởi lao đi. Đến khi tắt hứng thú thì dừng. Đến khi nảy ý tưởng mới thì ngoặt sang hướng khác.

Bốn năm thoi đưa.

Cha anh bệnh nặng. Sau rất lâu mới gặp lại, ông chỉ có thể yếu ớt cầm tay anh, xin anh đừng để tâm huyết tổ tiên

lụn bại. Anh đồng ý trở lại trường học, vì đã chán hành trình vô định của mình. Nhưng anh phát hoảng cùng hình dung gắn đời vào nghiệp của gia đình. Nhưng anh cứ xuôi theo sắp đặt sẵn, đến đâu hay đến đấy.

Có Thiên Thần Ở Southampton

Chúng ta quen nhau chẳng đặc biệt. Chẳng không phải ấn tượng đầu tiên đập một cú choáng váng lên não, rồi yêu đắm đuối quên trời cao đất dày.

Trong thư viện, anh thấy một cô gái Á nhỏ con, đang cõ với cuốn sách trên kệ cao. Anh lấy nó xuống hộ em. Em cười tươi tạ ơn. Mắt em lấp lánh, tròn xoe như sao. Ngập ngừng tuổi đôi mươi mà em vẫn như thiếu nữ. Tim anh chẳng thay đổi dù chỉ một dao động nhỏ. Em ngược hẳn những nàng gọi cảm hứng hực mà anh thường cặp kè. Có lẽ thế nên anh kém đề phòng, mở tâm mình nhiều hơn với em. Anh và em, bắt đầu từ trong suốt. Không tán tỉnh đa nghĩa. Không ánh mắt đong đưa. Không giường chiếu chóng vánh.

Chúng ta chạm mặt nhau rất thường, trong thư viện. Đôi lần trò chuyện. Đôi lần cùng uống cà phê. Ở bên em rất nghiện. Dễ chịu cùng cực, mà cũng bức bối vô ngần.

Em giống mẹ anh kỳ lạ! Ở khí chất. Ở luồng sáng tỏa ra khi em nói, em cười, khi em vô thức cắn môi bởi quá tập trung làm việc gì đó, khi em lắng sâu vào trang sách, kể cả khi em ngủ. - Anh yêu thích chiêm ngưỡng luồng sáng quanh em.

Em hạnh phúc trong ước mơ của mình. Em rành rọt cô gái em muốn trở thành - một chuyên gia quảng cáo tài ba. Em lạc quan rằng thế giới sẽ mỗi ngày một nhỏ bé dưới bước chân em chinh phục. - Anh đã hy vọng (buồn cười) rằng mình sẽ được ké chút năng lượng sống vô biên chẳng biết từ đâu em có.

Tầm nhìn của em xa và dài. Tầm nhìn của anh gần và ngắn.

Em như thuốc độc. Càng lúc, anh càng kém cỏi khi so trước em. Càng lúc, cái tự tôn, vô ưu vô lo trong anh càng hoen gỉ. Anh lú lẫn, chẳng biết ước mơ gì, chẳng rõ con người mình muốn trở thành, nơi mình muốn đến. Anh né tránh tài tình mỗi khi em manh nha hỏi việc ấy. Anh âm thầm sốt vó cho đời mình, giấu sau vẻ mặt tỉnh tại.

Giữ mối quan hệ chúng ta ở trong bóng tối - Dẫu biết em sẽ nghi ngờ, cảm giác không an toàn, anh vẫn yêu cầu. Anh muốn có em. Nhưng lần đầu tiên, anh thấu cảm xúc của cha ngày đó, lúc ông quay lưng đi về phía cửa, sau khi ký giấy ly hôn. Một kẻ tầm thường trót yêu thiên thần. Và thiên thần thuộc về thế giới bao la.

Anh không đủ cao thượng thả thiên thần độc lập bay lượn. Anh muốn bay cùng thiên thần. Có thể chăng? Bằng cách nào?

Những Bước Theo Em

Tháng 5. Trưa. Sân ga Southampton.

Gió cuối Xuân hiu hiu giữa những đoàn tàu. Anh tiễn em lên London làm việc. Anh ôm chặt em vào lòng, vén nhẹ tóc em vắt qua tai và thầm thì "*Anh sẽ thăm em sớm thôi!*".

Em lên tàu, ngồi bên cửa sổ, nhìn anh cười mãi. Đôi mắt em rất đẹp. Long lanh như muốn khóc vì xa anh. Lại bập bùng lửa của sự háo hức bước vào khung trời mới. Tàu dần chuyển bánh. Anh nhìn nụ cười em dần xa.

Anh đón chuyến tàu kế tiếp lên London ngay ngày hôm ấy. Anh dọn vào khách sạn đối diện căn hộ nhỏ của em. Rồi sáng sáng anh theo em đi làm, tối tối bảo vệ bước em về nhà. Cũng có lúc anh muốn ra mặt hù em một cái. Chắc chắn em sẽ đứng tim. Chắc chắn chúng ta sẽ cười ngặt nghẽo. Nhưng sau đó thế nào?

Anh không thể lộ ra con người kỳ quặc tồn tại trong mình. Một tên theo dõi. Anh không thể lộ những cảm xúc quái dị dành cho em. Yêu, muốn có, nhưng sợ. Một nỗi sợ khổng lồ. Một nỗi sợ không điểm nhắm - sợ điều gì? Anh

chưa từng phải kế hoạch cuộc sống, nên sợ chuyện phác thảo tương lai cùng em? Hay anh hiểu bản thân không đủ chuẩn sòng bên em, nhưng sĩ diện đã ngăn anh thừa nhận thực tế, sợ mất em?

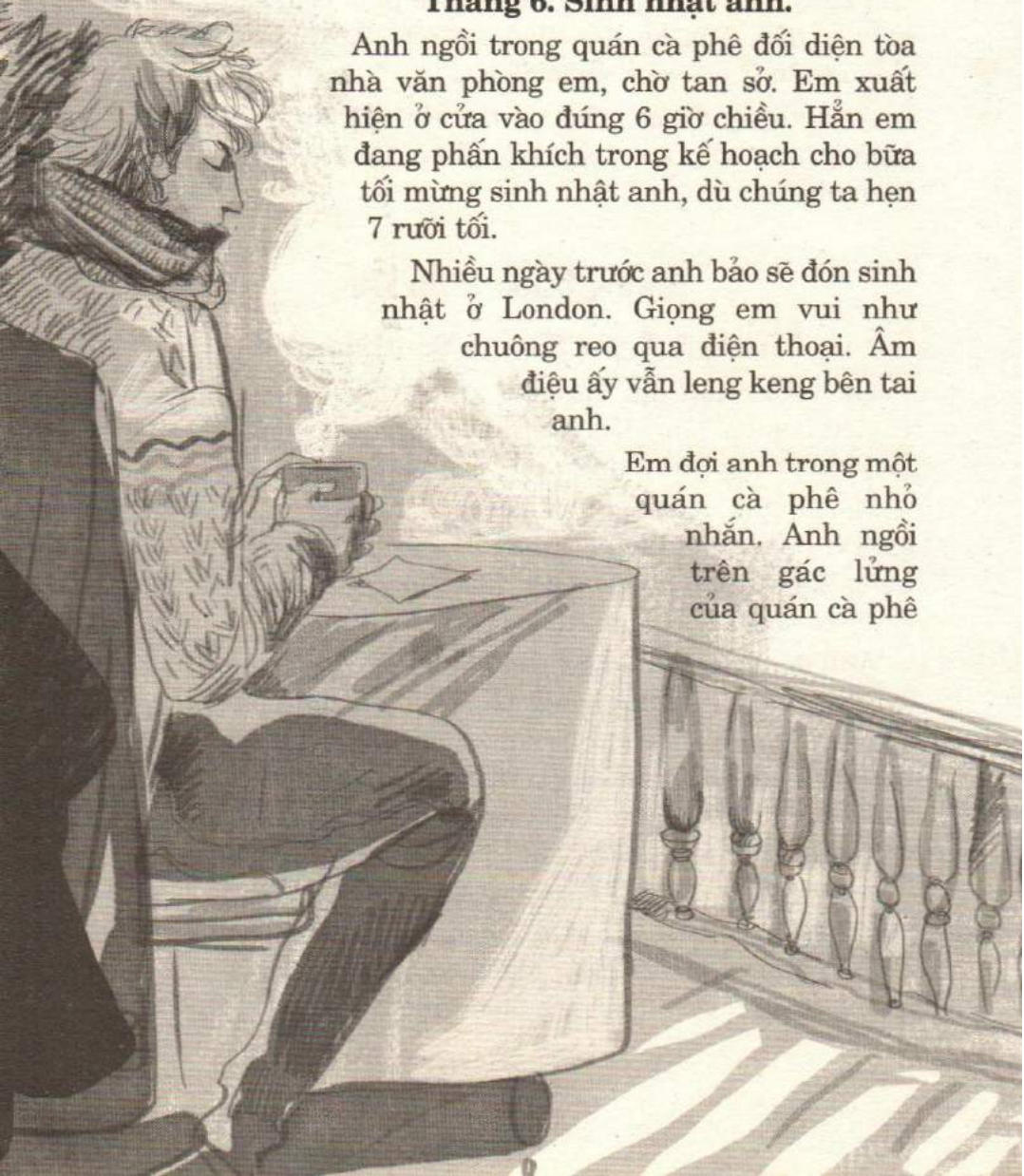
Những ý nghĩ làm anh mệt lả. Anh tắt não mình, chỉ chú tâm hàng ngày bước theo em. Và hàng đêm qua điện thoại, anh luôn viện cớ bận, nói rằng chưa thể lên London thăm em - những lúc ấy, anh đang vén rèm cửa sổ phòng mình, nhìn sang căn hộ em bên kia đường.

Tháng 6. Sinh nhật anh.

Anh ngồi trong quán cà phê đối diện tòa nhà văn phòng em, chờ tan sở. Em xuất hiện ở cửa vào đúng 6 giờ chiều. Hắn em đang phấn khích trong kế hoạch cho bữa tối mừng sinh nhật anh, dù chúng ta hẹn 7 rưỡi tối.

Nhiều ngày trước anh bảo sẽ đón sinh nhật ở London. Giọng em vui như chuông reo qua điện thoại. Âm điệu ấy vẫn leng keng bên tai anh.

Em đợi anh trong một quán cà phê nhỏ nhắn. Anh ngồi trên gác lửng của quán cà phê

ấy, chiếc bàn trong góc khuất, nhưng vẫn quan sát được em. Thi thoảng tay em nắn nắn túi xách, cử chỉ rất âu yếm. Trong ấy chắc là quà tặng anh.

Đúng giờ, anh muốn đến bàn em, nhưng một lực vô hình đã ôm chầm lấy, khiến anh cứng đờ. Trí tuệ anh, chẳng hiểu mình mẫn hay mù mị, ra lệnh anh phải dừng lại. Nếu cùng em đón sinh nhật này, chuyện chúng ta sẽ sang một giai đoạn nghiêm túc. Mà anh chưa sẵn sàng.

Cứ vài phút, em lại áp tai vào điện thoại, chờ đợi, rồi phụng phịu đập máy. Điện thoại anh tắt. Tận 11 giờ đêm, quán sắp đóng cửa, em mới rời đi. Anh theo sau em một quãng. Em thả mặc bước chân xiêu vẹo trên phố. Em cúi gầm mặt. Rồi em đứng lại, ngẩng nhìn dãy cửa sổ im lìm. Em bơ vơ và lẻ loi như con mèo hoang nhỏ bé.

Em lên xe buýt về nhà. Anh đứng ở trạm xe buýt em vừa rời đi, lưỡng lự mãi mới bật điện thoại. Anh rất muốn gọi em, nhưng sợ mình chẳng thể đối trá khi tiếng nói em sát bên tai. Anh đành nhắn tin, bảo rằng đột nhiên mất hứng, chẳng muốn rời Southampton⁽²⁾.

Anh ác. Anh biết đêm nay em sẽ trần trọc cùng uất ức và suy diễn. Anh xin lỗi!

Đầu tháng 7. Khuya. Bar The Hub.

Đã nhiều ngày em không gọi anh. Chắc em vẫn còn hậm hực, giận anh "vụ án" sinh nhật. Chắc em quá nhiều việc. Chắc em bắt đầu có những quan tâm khác ngoài công việc. Có một điều về em khiến anh luôn yên lòng: Cuộc sống của em chẳng bao giờ ngừng chảy.

Em trai anh ghé London. Cậu ấy vừa bỏ học nhạc viện ở Áo. Gia đình anh thật vô phước. Lắm tiền, thừa điều kiện, nhưng hai quý tử đều không đam mê, không tài cán, không mục đích. Anh em anh vào The Hub mượn rượu an ủi nhau.

Anh và em, hẳn có duyên.

Anh đang đứng ở quầy rượu chờ thức uống thì hai cô gái đến làm quen. Vài câu tán chuyện. Đột nhiên, em bước

ngang. Chính em! Em lướt qua rất nhanh. Anh đã nghĩ em chẳng thấy mình.

Em nhập hội cùng đám bạn, rồi quay cuồng trong tiếng nhạc nứt tai. Anh đánh hơi được điều chẳng lành. Khi không thể cắt nghĩa tâm trạng mình, em sẽ trốn vùi trong quay cuồng nhảy múa. Có khi nào, em đã thấy anh, rồi tự biên nên những giả thuyết xấu xí? Có khi nào, anh làm lòng em cay?

Anh nốc bốn chai bia để bóp chết lưỡng lự. Anh đến bên khi em đang nhăm nháp Margarita⁽³⁾. Anh chào em bằng ba cái hôn: Má phải - má trái - má phải. Anh đã rất vui, chỉ muốn bế bổng em lên.

Em chẳng nhìn anh, tuôn một tràng *"I was waiting for your call in vain on your birthday. Why are you here? Why didn't you call me as you promised? You promised that you would call me right away when coming to London..."* (Em đã vô vọng chờ điện thoại của anh trong ngày sinh nhật anh. Tại sao anh ở đây? Tại sao không gọi cho em như đã hứa? Anh hứa rằng nếu lên London, anh sẽ gọi em ngay...)

Suốt khi em nói, anh nhìn sâu vào mắt em. Anh chẳng thể tìm được lời miêu tả những gì đôi mắt em chất chứa. Vững lầy? Hoang mạc? Tù sâu? Địa ngục? Chỉ rành mạch: Anh đang phá hủy một thiên thần.

Anh quay lưng đi khi câu nói của em vẫn còn lửng lơ. Anh không thể nói thật. Anh không thể nói dối. Anh trốn chạy.

Rồi từ tất cả mọi góc The Hub, anh đều nhìn em. Em lắc lư như điên, nốc tất cả các loại cồn mà tay vớ được. Em say mềm và gào thét trong nước mắt. Em rất đau khổ, rất náo loạn, rất mất hình tượng.

Quán đóng cửa. Vừa bước ra ngoài, em liền ngồi bệt xuống lề đường, thét lớn *"Why did you treat me like that? I love you sooo muchhhh..."* (Sao anh đối xử với em như thế? Em yêu anh rất nhiều...), trước khi bị ấn vào taxi về nhà.

Nhìn taxi chở em khuất qua ngã rẽ, anh thoáng vui vì đã làm đúng. Một kẻ tầm thường nên buông tha thiên

thần. Em đau. Rồi em sẽ tự chữa lành. Rồi thiên thần sẽ sớm lại bay lượn giữa trời lung linh.

Anh ngồi bệt xuống lề đường, mừng tượng lại cảnh em say khướt. Thật thú vị! Máy ai có điểm phúc được chứng kiến em như thế?! Và lòng anh lại dâng nỗi sợ. Anh sợ con người em - Em quá mạnh mẽ! Dù mất tự chủ, dù biết anh ở cạnh bên, em vẫn không thốt ra tên anh.

Cuối tháng 7. Đêm. Tiệm ăn nhanh.

Anh ép mình uống say bí tỉ mỗi đêm để sáng không dậy được, không bám theo em đi làm. Nhưng rồi chiều chiều anh lại chết chìm trong Facebook của em, coi mãi những tấm hình, những status anh đã thuộc lòng. Tối tối anh lại đón em trước cổng công ty, lặng lẽ theo em về nhà.

Những cô gái khác nếu biết được anh - đẹp trai và giàu có - làm thần hộ mệnh cho họ, chắc chắn sẽ nhảy cẫng vì sướng. Em nếu biết chắc cũng nhảy cẫng vì sướng. Rồi khi mức hormone trở lại bình thường, khi tỉnh táo phân tích, em sẽ không hài lòng. Em đâu cần bạn trai rảnh rỗi làm chuyện bao đồng. Em cần một người có khả năng phụ giúp em chiến đấu cùng cuộc sống. Em cần một người không giống anh.

Đêm nay, anh trốn trong một tiệm ăn nhanh mở cửa thâu đêm. Anh thực hiện kế hoạch: Rà soát Facebook em lần cuối, rồi unfriend⁽⁴⁾ em. Em sẽ sốc khi phát hiện. Nhưng đến lúc nào thì em mới nhận ra việc làm của anh? Đã bao lâu rồi em không đoái hoài đến Facebook anh?

Anh đã ớn ngáy mơ hồ lớn yêu và sợ, thèm và bỏ. Anh chưa quyết định bước tiếp sau sẽ thế nào. Nhắm mắt học hành, nối nghiệp cha, gắng sức thành công rồi xuất hiện trước em? Hay bình thản mặc cuộc sống đẩy đưa, như con sứa lười nhác phó thân cho sóng biển? Nhưng anh đã quyết định không hủy hoại bản thân thêm nữa.

Rất lâu sau, anh nhận ra, chính trong khoảng thời gian làm chuyện hỗn độn này với em, lần đầu tiên anh sống có thói quen (theo dõi em hằng ngày!), lần đầu tiên anh biết lên kế hoạch và nhẫn nại thực hiện một việc gì đấy

(unfriend em!), lần đầu tiên anh tạo ra những lựa chọn để quyết định.

Tháng 8. Chiều. Sân bay.

Em bay rồi. Chuyến bay ngày hôm qua, 3:35 chiều, đem em về quê hương em - Hà Nội.

Hôm qua, anh đã định ra sân bay để có thể từ xa nhìn em lần cuối. Nhưng anh sợ. Sợ trong phút chốc sẽ không gần được, chạy ra ôm giữ em lại. Từ cửa sổ phòng mình, anh nhìn em chất hành lý vào taxi. Anh đi đi lại lại khắp phòng, đếm từng cú nhích kim đồng hồ. Anh cố tình chờ thời gian trôi qua thật nhiều, làm teo tóp cái khả năng có thể đuổi kịp em. Thế rồi... Anh đã chạy ào khỏi khách sạn, bắt taxi phóng ra sân bay. Không kịp. Máy bay đã cất cánh lâu rồi. Có khi, lúc xe anh đang trên đường, thì ngay trên đầu anh, cách rất cao, chính là máy bay chở em.

Hôm nay, anh ra sân bay, đúng 24 giờ sau khi em đi. Chẳng biết để làm gì. Người đông nghìn nghịt đã xua tan làn hơi em thơm lạ, không còn cho anh hít hà tiếc nhớ. Hình ảnh của em... Em quay đầu lại, dáo dác tìm anh? Em gạt nước mắt? Anh cố nhìn mà không thể thấy.

Anh ngồi vào một góc sân bay, tự chất vấn: Anh có gì tốt? Từ bỏ công việc say mê, từ bỏ cơ hội dày công đeo đuổi mới được, từ bỏ thành phố yêu thích - em từ bỏ tất cả để quên anh? Nếu em yêu vì nhà anh giàu, anh đẹp trai, thì có nhiều thế không? Nếu em yêu anh không vì như vậy, thì em đã cảm nhận được điều gì tốt đẹp từ anh? Sao anh chưa từng nhận ra ở mình?

Em đi cũng tốt! Em đi, anh mất sạch động lực để buông thả bản thân. Không còn ai mà bám sát mỗi ngày. Không dám say sưa, vì men rượu vẽ nên ảo ảnh của em rất sắc nét. Thời gian của anh chỉ dành cho sách. Rồi đâu đó giữa những trang sách, anh bắt đầu nghĩ về các hướng mà anh có thể cam kết đi bằng cả não và tim. Ban đầu, khi nhận ra sự xuất hiện của suy nghĩ ấy, anh sợ. Suy nghĩ ấy tái xuất hiện nhiều lần. Anh dần quen với nỗi sợ mà nó đem theo.

Anh đã đủ dũng khí để không còn sợ hãi nỗi sợ? Hay sự sợ, sự rụt rè, sự thiếu quyết đoán trong anh đã bị một cảm xúc tồi tệ hơn tiềm chỗ? Sự ăn năn. Anh đã hủy hoại người anh yêu.

Anh đâm em như thế, liệu em có chọn quên anh nhanh để bình ổn lại? Anh đâm em như thế đã đủ sâu để cả đời em không quên anh? Anh vẫn muốn làm chủ một mẫu tim em.

London, 56 Cái Nhà Sách

Tháng 11. Tối. Phố đầy bông tuyết.

Anh xa em bao lâu rồi nhỉ?

Anh đã tốt nghiệp, vào làm cho một công ty tài chính. Anh không có cảm giác hào hứng sáng sủa lao vào công việc. Nhưng anh có thể mỉm cười mỗi cuối ngày, khi hoàn thành vấn đề gì đấy, khi thấy bản thân hữu ích.

Anh đã lần lượt quen hai cô gái. Cảm giác ban đầu rất được, nhưng sau vài tháng thì nhạt nhẽo. Cái kế hoạch dùng người khác để quên em hỏng rồi. Hay những cô gái trong "quỹ" của anh thiếu hay ho, thiếu tỏa sáng nên không giúp ích được? Tìm đâu một cô gái điểm 10 với anh như em? Liệu bây giờ anh tìm đến em, em có đón nhận?

Anh rời văn phòng thì trời đã tối lắm. Những bông tuyết đầu mùa ngả ngón trong không gian. Anh đeo tai nghe iPod vào, để âm nhạc bước cùng về nhà, ngăn không cho những nghĩ suy vẩn vơ hành hạ óc.

*"... You'd think I'd be strong enough to make it through
And rise above when the rain falls down
But it's so hard to be strong
When you've been missing somebody so long*

*It's just a matter of time I'm sure
But time takes time and I can't hold on
So won't you try as hard as you can
To put my broken heart together again?*

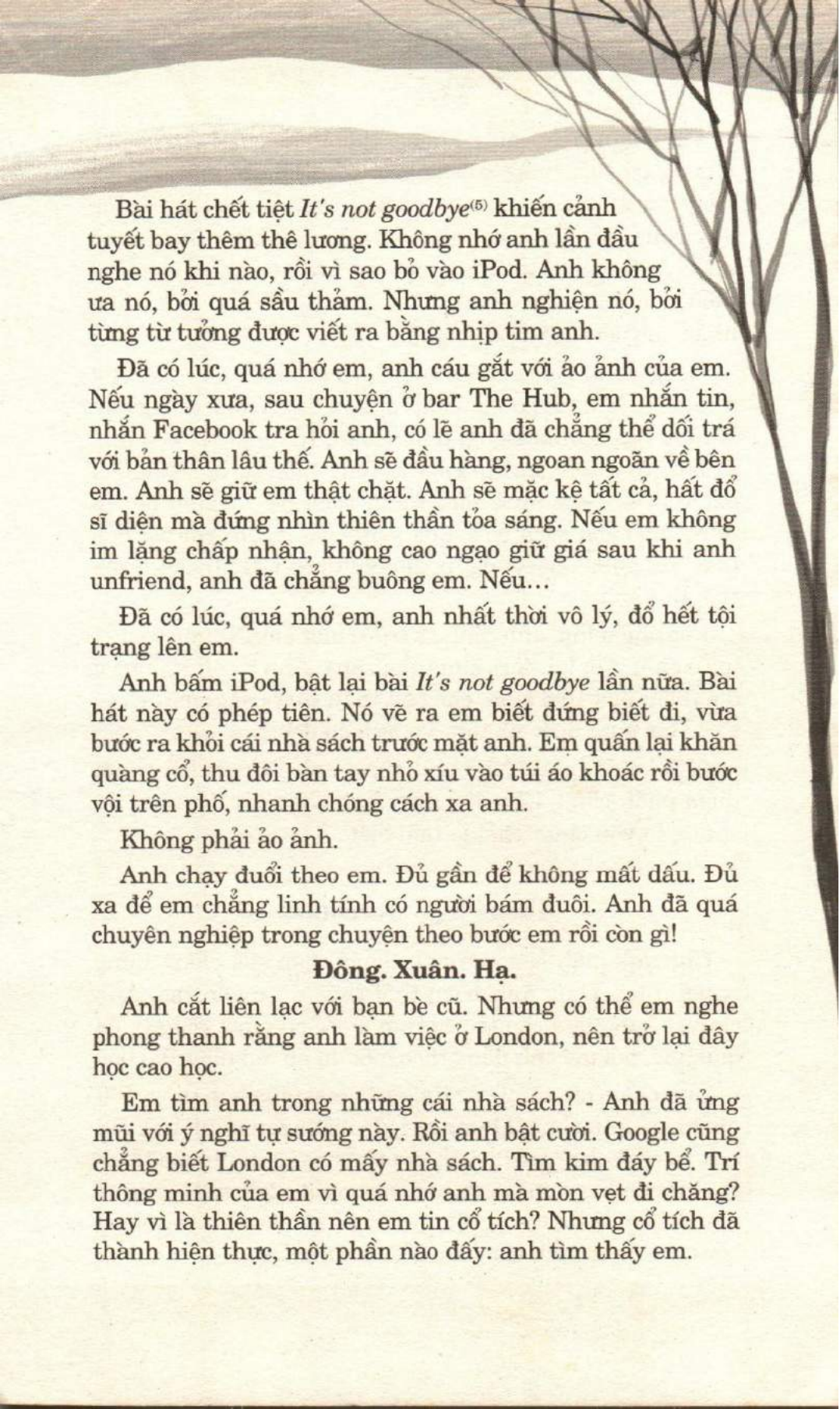
*Until the day I let you go,
Until we say our next hello
It's not goodbye!
'Til I see you again
I'll be right here remembering when
And if time is on our side
There will be no tears to cry on down the road
There is one thing I can't deny
It's not goodbye!"*

(... Em nghĩ anh đủ mạnh mẽ để vượt qua tất cả
Và đứng dậy sau cơn mưa buồn
Nhưng rất khó để mạnh mẽ
Khi anh rất nhớ một người, rất lâu

Thời gian rồi sẽ qua, anh chắc chắn
Nhưng thời gian cứ đứng đĩnh, anh không thể chịu đựng
nữa

Nên sao em không thật cố gắng
Hàn gắn lại trái tim đã vỡ của anh?

Cho đến ngày anh buông em đi
Cho đến ngày chúng ta chào nhau lần nữa
Thì chưa là tạm biệt!
Cho đến khi anh gặp lại em
Anh sẽ vẫn ở đây nhớ về ngày xưa
Và nếu thời gian đồng thuận
Sẽ không có một giọt nước mắt nào phải rơi trên phố
Có một điều anh chẳng thể phủ nhận
Chưa là tạm biệt!
...)

Bài hát chết tiệt *It's not goodbye*⁽⁵⁾ khiến cảnh tuyết bay thêm thê lương. Không nhớ anh lần đầu nghe nó khi nào, rồi vì sao bỏ vào iPod. Anh không ưa nó, bởi quá sâu thẳm. Nhưng anh nghiện nó, bởi từng từ tưởng được viết ra bằng nhịp tim anh.

Đã có lúc, quá nhớ em, anh cấu gắt với ảo ảnh của em. Nếu ngày xưa, sau chuyện ở bar The Hub, em nhắn tin, nhắn Facebook tra hỏi anh, có lẽ anh đã chẳng thể đối trá với bản thân lâu thế. Anh sẽ đầu hàng, ngoan ngoãn về bên em. Anh sẽ giữ em thật chặt. Anh sẽ mặc kệ tất cả, hát đổ sĩ diện mà đứng nhìn thiên thần tỏa sáng. Nếu em không im lặng chấp nhận, không cao ngạo giữ giá sau khi anh unfriend, anh đã chẳng buông em. Nếu...

Đã có lúc, quá nhớ em, anh nhất thời vô lý, đổ hết tội trạng lên em.

Anh bấm iPod, bật lại bài *It's not goodbye* lần nữa. Bài hát này có phép tiên. Nó vẽ ra em biết đứng biết đi, vừa bước ra khỏi cái nhà sách trước mặt anh. Em quán lại khăn quàng cổ, thu đôi bàn tay nhỏ xíu vào túi áo khoác rồi bước vội trên phố, nhanh chóng cách xa anh.

Không phải ảo ảnh.

Anh chạy đuổi theo em. Đủ gần để không mất dấu. Đủ xa để em chẳng linh tính có người bám đuôi. Anh đã quá chuyên nghiệp trong chuyện theo bước em rồi còn gì!

Đông. Xuân. Hạ.

Anh cắt liên lạc với bạn bè cũ. Nhưng có thể em nghe phong thanh rằng anh làm việc ở London, nên trở lại đây học cao học.

Em tìm anh trong những cái nhà sách? - Anh đã ứng mũi với ý nghĩ tự sướng này. Rồi anh bật cười. Google cũng chẳng biết London có mấy nhà sách. Tìm kim đáy bể. Trí thông minh của em vì quá nhớ anh mà mòn vẹt đi chăng? Hay vì là thiên thần nên em tin cổ tích? Nhưng cổ tích đã thành hiện thực, một phần nào đấy: anh tìm thấy em.

Phải làm việc, anh không thể theo em hằng ngày. Nhưng cứ cuối tuần, từ sáng sớm, anh đã bí mật chờ em ngay cửa ký túc xá rồi theo em thám thính nhà sách. Đông Tây Nam Bắc London, anh cùng em vào những 56 cái nhà sách. Anh luôn nấp trong một góc kín mà ngắm em: Em luôn đảo dác nhìn khắp, lượn quanh các giá sách, kiên nhẫn chờ đến tối, rồi tiu nghỉu về.

Đông Xuân Hạ London, anh thích thú trò trốn tìm trong nhà sách. Mái tóc em dần dài ra. Làn da em dần trắng lên. Những bộ đồ mùa Đông, mùa Xuân, rồi mùa Hè của em. Anh thích thú ngắm em vuốt ve từng cuốn sách. Ngắm em bật cười khi đọc được một trang sách hay. Ngắm em hí hửng ôm cuốn sách mới mua vào lòng. Ngắm em bót đảo mắt tìm anh. Cuối cùng, ngắm em bước vào nhà sách mà thôi tìm anh.

Rất nhiều lần, anh định ra trước mặt em. Nhưng có một lực cứ níu anh lại. Anh chưa sẵn sàng. Anh tự nhủ rằng cứ đợi thêm một thời gian, cho bản thân thật chắc chắn và tự tin. Thời gian bước nhanh. Và anh cứ đợi.

Anh lại để em đi. Nhưng lạ thay, anh tiễn em bằng một niềm phấn chấn: Cho đến ngày anh chào em lần nữa, thì chúng ta vẫn chưa phải là tạm biệt.

Tháng Ngày Facebook

Cha anh mất. Nỗi mất mát người thân siết chặt những người ở lại. Lòng anh bỗng thôi thúc được gần mẹ. Anh chuyển sang làm cho trụ sở Hàn Quốc của một công ty đa quốc gia, nơi mẹ anh đang theo một dự án âm nhạc dài hơi.

Anh chăm chỉ từng nấc từng nấc mài giũa bản thân. Rất nhiều lần anh chán, nhưng anh đã biết ngăn mình bỏ cuộc, biết tự cổ vũ bản thân. Anh mù tịt chuyện mình yêu thích gì, xuất chúng ở lĩnh vực nào, nhưng ít nhất anh cũng có một đường để đi, có các cột mốc để phấn đấu. Và anh đang học cách dành tình cảm cho điều mình làm.

Anh vẫn thường xuyên ghé Facebook em, theo dõi từng bước tiến của em. Em mở nhiều mục trang Facebook của mình rộng rãi cho tất cả mọi người - thật may mắn cho anh!

Có một lần, mẹ đến đằng sau khi anh đang say sưa ngắm hình em. Anh đã kể mẹ nghe về em. Rồi em xuất hiện khá thường trong những cuộc trò chuyện của mẹ con anh.

"Vì sao con đã không dám tiến tới với cô gái ấy?"

"Con không muốn giống cha, yêu một người quá khả năng của mình. Con kém cỏi. Con không tài cán. Con không đặc biệt. Con sợ một ngày cô ấy sẽ bỏ mình, như mẹ từng bỏ cha."

"Con là thằng ngốc, đú ra từ một khuôn vớ cha con! Mẹ quá tù túng trong cái nhà đó, mẹ đòi đi, và ông ấy nhấn tâm chiều ý mẹ. Nếu ông ấy kiên quyết giữ chặt mẹ, thì sau con bóc đồng, mẹ sẽ tìm được cách để cân bằng. Nếu cố gắng, sẽ luôn có cách giải quyết thỏa đáng cho mọi chuyện."

"Cha khác con. Cha tài giỏi, còn con..."

"Con đang tát vào mặt mẹ đấy. Công tử nhà giàu, đẹp trai ngời ngời. Có gì mà không xứng với cô gái ấy? Con lại có năng khiếu âm nhạc, dùng cái mẹ, con rất có năng khiếu. Chỉ là con chán ghét món quà trời ban ấy, không cho nó cơ hội bộc phát. Giá năm xưa mẹ nghiêm khắc hơn. Mà thôi... Phải làm việc mình ghét, thì dù có tài năng kiệt xuất cũng chẳng cười nổi. Ghét một thứ mà mình có tài năng. Trường hợp của con thật lạ."

"Vì sao mẹ yêu cha?"

"Mẹ không biết."

"Cha không phù hợp với mẹ ngay từ đầu. Tại sao hai người vẫn..."

"Phù hợp hay không là do mẹ cảm nhận, người ngoài phân tích thế nào cũng chẳng đúng. Thật nực cười! Đến ông ấy cũng bảo mình chẳng thể cho mẹ thứ mẹ cần."

Nhưng chưa bao giờ ông ấy hỏi thẳng mẹ cần gì. Toàn đoán già đoán non sai toét."

"Vậy mẹ cần gì?"

"Nguồn cảm hứng. Với nghệ sĩ, quý báu nhất chính là nguồn cảm hứng. Ông ấy là nguồn cảm hứng vô tận, là chủ đề của các bản nhạc mẹ viết. Ông ấy không biết, ông ấy thật quan trọng."

"..."

"Con chưa từng hỏi cô gái ấy cần gì, toàn đoán già đoán non, đúng không?"

"..."

"Phụ nữ dù sắt thép đến đâu, vẫn luôn mong mỏi có một bờ vai để tựa."

"Tuần sau con tính về Thụy Sĩ thăm cha. Mẹ đi cùng không?"

"Nhanh thật, gần một năm rồi. Giờ này năm ngoái, mẹ đang ngồi đọc sách cho ông ấy bên giường bệnh. Không, mẹ không về đâu. Bên người sống, chứ thăm người chết có nghĩa lý gì. Con đem đĩa nhạc này sang bật bên mộ cha. Mẹ mới sáng tác tặng ông ấy."

"Okay."

"Con đừng về đây nữa. Đi tìm cô gái của con đi. Đừng để như cha con. Có bao nhiêu điều mẹ và cha con đáng ra đã có thể cùng làm. Ông ấy thật ác, bắt mẹ sống tiếp trong tiếc nuối. Cho cô gái ấy cái may mắn được bên người sống."

Ngày ngày và đêm đêm anh suy nghĩ. Về cha mẹ. Về những lời của mẹ. Về em. Cuối cùng, anh đánh bạo gửi cho em một thư nhắn qua Facebook. Rồi anh nộp đơn xin chuyển công tác sang văn phòng Bangkok - nơi em đang sống và làm việc.

Quen Em Lần Nữa

Tháng 8. Tối. Nhà sách.

Anh hẹn em trong nhà sách lớn nhất Bangkok. Em nhận lời. Anh thật kinh ngạc và ngất ngây, không ngờ mọi chuyện suôn sẻ đến thế.

Sau những điều anh đã gây, em vẫn chào anh bằng một nụ cười. Anh nhẹ nhõm làm sao. Thế giới của người trưởng thành thật tuyệt - không có chỗ cho nỗi ngượng ngập, xấu hổ vì chuyện xưa. Quá khứ nhập nhằng, nhưng nếu anh và em đều chẳng thốt ra thì xem như không có. Chúng ta có thể làm bạn lại từ đầu.

Anh vui mừng khôn xiết khi em bằng xương bằng thịt lại đứng trước mặt mình. Anh rón rén ôm nhẹ em thay lời chào. Anh muốn chào em bằng ba cái hôn má, nhưng lại sợ thế quá thân mật khiến em lúng túng.

Anh chuẩn bị sẵn câu trả lời cho tất cả mọi câu hỏi mà em thắc mắc. Vì sao anh muốn giấu giếm, vì sao anh quay lưng, vì sao anh im lặng, vì sao anh *unfriend*, vì sao và vì sao. Anh đã đủ tự tin để nói thật. Thế nhưng, cô gái bẩm sinh thiếu kiên nhẫn ngày nào nay cứ bình thản dạo quanh nhà sách. Anh sốt ruột cho một bữa tối. Đi sau em, chốc chốc anh lại nhìn đồng hồ. Điện thoại em bỗng reng. Một cuộc gọi gấp. Rồi em rời anh, đi rất nhanh.

Anh rời Bangkok, nửa thất vọng nửa hài lòng. Anh đã vung vãi quá nhiều cơ hội với em, nên nay bị quả báo. Em đã phui phui anh hoàn toàn khỏi tim. Nhưng em đã đón nhận anh trở lại, như một người bạn cũ. Cứ để cuộc sống sắp xếp cho chúng ta. Yêu thêm một lần sẽ rất tốt. Làm bạn cũng chẳng tồi.

Tháng 10. Tối. Nhà hàng bên bờ sông Chao Phraya.

Khung cảnh đẹp đến thần thờ. Anh ngồi đối diện em, cùng chia sẻ cảnh sông Chao Phraya mê ly. Có một nét rất lạ suột ngang ánh mắt em. Anh khẽ thốt dạ, phải chăng cảm giác năm xưa trong em trở về, khi em ăn tối một mình bên sông Thames trước ngày rời London?

Em giữ khoảng cách với anh. Từ lúc gặp lại, rồi qua những lá thư Facebook, em không mảy may một câu hỏi xã giao quan tâm anh. Nên anh chủ động hỏi thăm em, tường thuật với em về đời mình. Vô ích. Em vẫn trước sau lạnh nhạt và nhất gừng. Rõ ràng em kém thoải mái, vậy sao em vẫn đồng ý gặp gỡ anh?

Anh chủ động gọi lại chuyện xưa, và báo rằng mình sắp chuyển đến Bangkok. Anh tin là em hiểu anh hàm ý gì. Rồi anh chết lặng khi em bảo mình sắp đi Thượng Hải. Chúng ta... Anh đẩy thì em kéo, anh kéo thì em đẩy. Thời gian biểu của anh và của em liệu có bao giờ khớp nhịp?

Bình Minh Mới

Anh đến Bangkok ở hẳn. Anh và em gặp gỡ vài lần, như bạn. Anh tiễn em sang Thượng Hải. Và anh giữ đúng lời hứa với em trước lúc em đi - *"Anh sẽ thăm em sớm thôi!"*

Sông Hoàng Phố, chiều tháng 5 rười gió. Được nhìn bằng mắt, được hít hà bằng mũi biểu tượng, huyết mạch của Thượng Hải có thể khiến du khách ngất vì sốc. Nước sông đục màu như cà phê, hậu quả của việc đô thị hóa chóng mặt, dân cư đông vượt sức chịu đựng của cơ sở hạ tầng mà ý thức vệ sinh kém cỏi.

Thế mà anh cùng em vẫn thong thả dạo bên sông Hoàng Phố, ngắm những nhà cổ còn sót lại từ cuối thế kỷ 19. Vì bên anh ấm, nên em không quan tâm cảnh xấu. Hay vì bên anh cảm giác thật tồi tệ, nên em cần một khung cảnh gớm ghiếc hơn để không thấy tủi thân?

"Aaa... Em nhớ sông Thames. Mỗi lần có tâm trạng, ngắm dòng nước sông hiền hòa, lòng sẽ nhanh dịu lại. Nhưng dòng Hoàng Phố này chỉ khiến người ta chán chường thêm mà thôi."

"Hoàng Phố tuy xấu, nhưng ít nhất nó không phải hứng giọt nước mắt nào của em. Khác với Thames."

"Hở? Anh..."

ANH ĐÃ LUÔN ĐI ĐẰNG SAU EM. ANH THẤY EM ẮN TỐI MỘT MÌNH BÊN SÔNG THAMES. ANH THẤY EM KHÓC BÊN SÔNG THAMES."

VÌ SAO? VÀ BAO LÂU RỒI?

EM CHƯA QUÊN ANH CHỨ?

CHUYỆN ĐÓ EM ĐÃ CÓ, NHƯNG KHÔNG LÂM ĐƯỢC

ANH CÓ GÌ TỐT?

Em im lặng. Em lấy một cuốn sách ra từ túi xách, đưa cho anh cùng nụ cười ngọt ngào.

"Phía sau một cô gái." - Anh đọc tên sách.

"Sách em mới xuất bản. Em đã viết trong hai năm qua. Thật xấu hổ khi thú nhận nhưng em muốn anh biết, khi viết, em đã luôn nghĩ về anh."

Anh cảm động. Anh là nguồn cảm hứng của em.

Anh nhìn gương mặt em sáng bừng như Mặt Trời. Đôi mắt em rất đẹp, trong đó phản chiếu hình ảnh anh. Tâm trạng anh như một đứa trẻ đang nhảy cẫng. Nhưng anh không biết phải nói gì. Một lúc lâu. Anh nhớ đến lời của mẹ.

"Em cần gì?"

"Một cái hôn."

Giữa hoàng hôn bên bờ sông Hoàng Phố ấy, một bình minh mới mở ra. Anh ở Bangkok, em ở Thượng Hải. Nhưng nếu cùng cố gắng, chúng ta sẽ luôn có cách giải quyết thỏa đáng cho mọi chuyện.

PLOY

(1), (2): London và Southampton là hai thành phố lớn ở Anh

(3): Margarita là một loại cocktail

(4): *Unfriend* là tính năng loại ai đó khỏi danh sách bạn bè trên Facebook

(5): Bài hát *It's Not Goodbye* trình bày bởi Laura Pausini

HEN HỒ
SIÊU
BÍ KÍP

HEN HỒ
SIÊU
BÍ KÍP

CÁC
CHÀNG TRAI
CHÚ Ý

BÀI
KIỂM TRA
BUỔI HEN
ĐẦU

Tất nhiên, bạn hoàn toàn có thể tạo sự tự tin bằng cách ăn mặc đẹp và cười thật tươi, nhưng vượt qua tất cả những điều đó, bạn vẫn còn một chặng đường dài trước mặt nếu muốn có lần hò hẹn thứ hai. Cùng tham khảo những "bài kiểm tra" phái nữ thường tiến hành trong buổi đầu gặp mặt nhé.

TÌNH HUỐNG

Cô ấy đề nghị được trả tiền

Đây là một kiểu thử khá cơ bản, nhưng nếu bạn không có sự chuẩn bị thì sẽ thật lúng túng. Có thể cô ấy thực sự cảm thấy hơi ngại nếu không giả vờ đề nghị trả tiền. Cách ứng biến của bạn phải thật khéo léo vì việc cô ấy đánh giá bạn như thế nào lại tùy thuộc nhiều vào tính cách riêng của cô ấy, vài phụ nữ cảm thấy như bị xúc phạm nếu bạn đòi chia sẻ trong khi những người khác sẽ thấy khó chịu nếu bạn đòi trả cho cả hai.

Cô ấy tỏ vẻ không thoải mái

Đây có thể là bài kiểm tra khá tinh tế. Nếu cô ấy nói không thích điều gì đó (rượu, thức ăn hay không gian xung quanh), thái độ của bạn trước những phản nản ấy sẽ là bài thử về tính cách. Hỏi han về những lời phản nản của cô ấy là kỹ năng tìm hiểu tuyệt vời vì rất nhiều người không nghĩ rằng sự thoải mái của họ là vấn đề đáng phải thắc mắc.

GIẢI QUYẾT

Hướng tới sự thỏa hiệp, hãy để cô ấy hiểu rằng bạn muốn mời cô ấy ăn tối và sẽ trả tiền nhưng nói đùa rằng lần tới khi hai người đi ăn với nhau cô ấy sẽ là người thanh toán.

Sự im lặng và không làm gì cả của bạn tại thời điểm này sẽ khiến bạn có vẻ là người nhút nhát và thiếu quan tâm. Bạn có thể mời cô ấy đến một nơi khác (nếu đó là vấn đề tiếng ồn và không gian, chỗ ngồi) hoặc bạn có thể trao đổi với chủ nhà hàng về những khúc mắc, tuy nhiên, cần phải thận trọng. Cách ứng xử nhã nhặn, lịch thiệp của bạn là mấu chốt trong tình huống này bởi bất cứ một lời la lối thô thiển sẽ chỉ gây chú ý với người khác và làm cho mọi chuyện càng đi đến đâu.

TÌNH HUỐNG

GIẢI QUYẾT

Cô ấy “đo” tình thần vững vàng của bạn

Những lời bình luận xúc
xược hay những câu hỏi
nhiều hàm ý có thể xuất
hiện trong khi hai người
trò chuyện song bạn đừng
cho rằng chúng đang “chĩa
mũi dùi” vào bạn. Việc
trêu chọc bạn và hỏi những
câu mang tính khiêu khích
có thể là cách cô ấy muốn
kiểm tra độ thoải mái và
khiếu hài hước của bạn.

Giữ trạng thái tinh thần
thoải mái và luôn trả lời
thành thật. Dù cô ấy có
hỏi bạn về sở thích và...
“sở ghét”, hay về những
mối tình đã qua thì việc
nói dối không phải là cách
bạn nên làm. Nếu cô ấy
tỏ ý chê cách bạn chọn áo
sơ mi hoặc nhà hàng, hãy
đáp trả cô ấy bằng những
lời bàn luận hóm hỉnh. Cố
gắng đừng để bạn bị bối
rối bởi cô ấy chỉ đang cố
gắng hiểu con người thực
của bạn mà thôi.

Cô ấy muốn bạn thể hiện tính ga lăng

Phụ nữ là những sinh vật
mạnh mẽ không thể đánh
giá thấp. Tuy nhiên, điều
này không có nghĩa họ
không thích tính ga lăng.
Nói chung đây là cảm giác
thường thấy ở con người:
Chúng ta đều thích được ai
đó chăm sóc. Vì vậy hãy
quan tâm tới cô ấy. Bài thử
nghiệm của cô ấy có thể
là tỏ ra thoáng chút bối rối
và ngừng lại đôi chút trước
cửa một tòa nhà để bạn có
thời gian mở cửa cho cô ấy.

Đừng tỏ ra quá lộ bịch
(kiểu như chạy “lon
ton” lên trước và mở
cửa cho cô ấy). Điều
cốt yếu để tỏ ra ga lăng
là sự thoải mái, đừng
lên gân và thái quá, hãy
hành xử thật tự nhiên.
Bạn cần để ý tới những
tín hiệu và làm những
việc có thể khiến cô ấy
dễ chịu. Có những điều
nhỏ nhỏ có thể giúp bạn
giành được trái tim phụ
nữ còn nhiều hơn cả
những ngạc nhiên thú
vị.

TÌNH HUỐNG

Cô ấy để bạn điều khiển cuộc trò chuyện

Phương thức hiệu quả để biết được bạn đang quan tâm tới điều gì là lắng nghe những điều bạn nói.

Cũng như vậy, cô ấy có thể sẽ để bạn tự điều hành cuộc nói chuyện, có khi bạn cứ mãi huyên thuyên nói về mình mà quên mất không lôi kéo cô ấy vào cuộc cũng cho thấy bạn quan tâm tới những gì.

Cô ấy uống rượu

Thường thì trong lúc đi chơi, việc hai người tạt vào một chỗ nào đó ăn uống cũng là điều tự nhiên, nhưng bạn hãy cẩn thận để không quá trớn. Nếu cô ấy uống rượu, có thể đó cũng là một cách thử phản ứng của bạn. Với những người không uống rượu thì đây là một quyết định quan trọng và cô ấy cũng muốn biết cảm giác của bạn về việc uống rượu của cô ấy như thế nào. Bên cạnh đó thì việc bạn sẽ uống bao nhiêu cũng là điều cô ấy lưu tâm.

GIẢI QUYẾT

Nếu bạn nhận thấy mình đang nói hơi nhiều, hãy bắt đầu hỏi cô ấy một vài câu. Hãy hỏi về cuộc sống và những sở thích của cô ấy, điều đó không có nghĩa bạn không còn gì để nói về mình nữa, mà chỉ là tỏ ra quan tâm đến cô ấy và cuộc trò chuyện sẽ diễn ra tự nhiên hơn. Để cô ấy trở thành một phần của cuộc hò hẹn chính là yếu tố then chốt đem lại sự hài lòng cho đối tượng của bạn.

Bạn cần đảm bảo luôn có thể tự kiểm soát và có trách nhiệm, nhất là khi đang đưa cô ấy về nhà. Nếu uống quá nhiều, bạn có thể trở nên dễ bị kích thích hoặc trở thành một kẻ say xỉn quên trời đất. Cần phải biết kiềm chế.

ĐỖ DƯƠNG

HEN HỒ
SIÊU
BÍ KÍP

DẤU HIỆU CỦA MỘT CÔ EM KẾT NGHĨA KHÔNG BÌNH THƯỜNG

Họ đơn thuần chỉ là anh em như lời cả hai cùng khẳng định. Hay đằng sau bức bình phong mang tên anh em kết nghĩa là một mối quan hệ không bình thường chút nào?

Nếu điện thoại hay máy tính của anh ấy chỉ chít tin nhắn của cô em kết nghĩa dù thời gian gửi là nửa đêm, rạng sáng!

Em gái kết nghĩa luôn tỏ ra là người quan trọng nhất trong mắt người yêu của bạn. Cô nàng luôn bắt anh ấy dẫn đi chơi cùng với nhóm bạn, nói chuyện nhõng nhẽo và ra những yêu sách dòng đánh bắt anh ấy thực hiện.

Cô em gái kết nghĩa bắt người yêu của bạn phải chọn lựa giữa việc đi chơi cùng bạn và về nhà online chát chít với cô ấy.

Dù đã biết rõ ràng bạn và người yêu đang đi chơi cùng nhau nhưng cô em gái vẫn liên tục nhắn cho anh ấy những tin nhắn mùi mẫn.

Dù bạn bịu đến mấy thì người yêu của bạn phải túc trực bên cạnh em gái kết nghĩa bất kể khi nào cô ấy cần.

Cô em gái kết nghĩa bắt anh ấy mua những món bạn có và những món anh ấy tặng cho bạn.

Mỗi lần cùng đi chơi, cô ấy đều cố tình nhõng nhẽo với anh ấy hoặc nói những câu "thọc gậy bánh xe" để chọc cho bạn tức mới thôi.

Dù đã được nhắc nhở nhưng cô ấy không ngần ngại gọi điện thoại cho người yêu của bạn vào nửa đêm chỉ vì "Anh ơi em không ngủ được!"

HEN HỒ
SIÊU
BÍ KÍP

VÀ TOP CẨM KỲ DÀNH CHO MỘT

(Hãy
chuyên

*những dòng này
cho người yêu của bạn
để anh ấy hiểu rằng bạn
không happy tẹo nào
với những điều tồ
tét của anh ấy)*

Không khen em gái
kết nghĩa trước mặt
người yêu của mình,
đặc biệt là “Cô bé
ấy rất xinh, ăn nói
ngọt ngào có duyên
lắm hoặc có gu thời
trang rất ổn”.

Đừng
chăm
sóc quá
mức với
em gái kết
nghĩa. Bạn có
thể gián tiếp làm cô ấy
mơ mộng những chuyện
bất khả thi.

Không nhắn tin chat
chít vào những mốc
thời gian nhạy cảm
như nửa đêm, nhắn tin
liên tục, hay khi đang
đi chơi với bạn gái của
mình. Bạn có thể set
chế độ invisible với cô
bé ấy và đợi sáng mai
mới trả lời những tin
nhắn buồn giận vu vơ
của em gái kết nghĩa.

Đừng làm lính cứu hỏa
cho cô ấy. Nếu cô ấy quen
với việc dựa dẫm vào bạn,
làm sao cô ấy có thể tìm
được một người yêu thật
sự cho riêng mình?

Đừng đồ thừa vì cô
ấy chủ động gọi nên
bạn mới trả lời. Cô ấy
có thể gọi hoặc nhắn
tin trước, nhưng chấp
nhận cuộc điện thoại
hay trả lời tin nhắn
hay không là quyền
của bạn.

Đừng can thiệp quá sâu
vào cuộc sống của em
gái kết nghĩa. Bạn chỉ
là người anh trai và một
người đề tư vấn cho cô
ấy. Nếu bạn đòi quyết
định cô ấy quen ai, làm
việc gì, mặc đồ ra sao...
thì hãy tự kiểm điểm
tình cảm xem bạn muốn
đóng vai nào trong cuộc
sống của cô ấy: Anh trai
hay bạn trai?

CÁC
CHÀNG TRAI
CHÚY

Đừng để năng kỳ vọng quá nhiều và
cho rằng bạn là người đàn ông hoàn
hảo nhất. Dưới đây là 10 sai lầm
các đấng mày râu hay mắc phải nhất
trong năm đầu quan trọng này.

HEN HỒ
SIÊU
BÍ KÍP

NĂM ĐẦU TIÊN CHẾT TIẾT

10 THƯỜNG XUYỀN TẶNG QUÀ

Nhiều nam giới cho rằng nếu chịu khó “độc hầu bao” thật nhiều thì các nàng sẽ yêu họ hơn, tuy nhiên việc thường xuyên mua quà, nhất là những món đắt tiền hoặc cứ đi đâu về cũng phải có quà là một sai lầm “chết người”. Nó cho thấy anh chàng này chẳng có gì đem tặng người yêu ngoài những gì có trong tài khoản. Hãy “thắt chặt” ví lại và dành tặng cô ấy một thứ vô giá hơn nhiều, đó là... chính bạn. Thêm nữa, đừng bao giờ lúc nào cũng là người rút ví trả tiền trong những lần đi chơi. Thời bây giờ đã là giai đoạn bình đẳng, nếu phụ nữ muốn được đánh giá ngang bằng với nam giới thì họ cũng phải có trách nhiệm nhất định của mình. Là một trang nam nhi lịch thiệp cũng tốt thôi nhưng đừng làm hư cô ấy bằng cách giải quyết mọi hóa đơn thanh toán.

9 RÀNH LÚC NÀO BẠN Ở BÊN CÔ ẤY LÚC ĐÓ

Điều này gây ra hai vấn đề. Trước hết bạn sẽ hạn chế chính các mối quan hệ xã hội của mình trong khi đó lại là điều cần duy trì để giúp bạn có cuộc sống hạnh phúc. Nếu bạn không gặp gỡ bạn bè của mình nữa thì thật đáng lo ngại vì bạn cần nhớ rằng, họ sẽ không gắn bó vô điều kiện với bạn mãi mãi. Thứ hai làm như vậy sẽ choán hết thời gian riêng tư của cô ấy và như vậy chẳng sớm thì muộn cả hai người cũng sẽ thấy chán nhau mà thôi.

0

BẠN ĐỂ
CÔ ẤY
QUYẾT
ĐỊNH
MỌI
VIỆC

Phụ nữ không chỉ không thích những người đàn ông không có sáng kiến mà chính bản thân họ cũng không muốn tự mình đưa ra ý tưởng. Né tránh và dồn mọi quyết định sang cô ấy không làm cô ấy thấy thoải mái và tôn trọng bạn, nó cho thấy một sự yếu thế. Bạn hãy tỏ ra chủ động trong việc chọn món ăn, chọn địa điểm đi chơi và chọn trang phục theo sở thích riêng của mình. Giữa thỏa hiệp và không thể quyết định chỉ có một ranh giới rất nhỏ. Đôi khi bạn cũng cần học cách nói “không” và đừng để cô ấy biến bạn thành một tài xế riêng.

Có một điều tất nhiên không tránh khỏi là khi bạn gặp bạn bè và người thân của cô ấy thì mọi hơi thở, cử chỉ và lời nói của bạn đều bị “super soi”.

Do đó, sẽ là sai lầm nếu bạn định tìm hiểu những người này trước khi hiểu thật rõ về cô ấy.

Trước tiên, hãy tạo quan hệ tình cảm thật tốt với cô ấy đã, bạn sẽ thấy dễ dàng hơn khi phải tiếp chuyện những đối tượng khác. Và điều quan trọng là đừng để những người đó gây ảnh hưởng tới mối quan hệ của bạn, hãy để họ hiểu về bạn đúng lúc.

7

BẠN GẶP
BẠN BÈ VÀ
GIA ĐÌNH
CÔ ẤY
QUÁ VỘI
VÀNG

5

BẠN TRÁNH CẢI VÃ

Tranh cãi thường là giải pháp để giải quyết những khúc mắc, nếu bạn không muốn có chuyện này thì những mâu thuẫn sẽ ngày càng phức tạp hơn mà thôi. Thà một mâu thuẫn nhỏ lúc này còn hơn một cuộc “chiến tranh” nảy lửa về sau.

4

THOẢI MÁI ĐẾN MỨC TÙY TIỆN TRONG CỬ XỬ VỚI CÔ ẤY

6

BẠN KHÔNG NÓI RÕ VỀ NHỮNG KHIÊM KHUYẾT CỦA MÌNH

Nên nói cho cô ấy biết chuyện bạn đã từng nghiện rượu, thuốc hay bất cứ thứ gì khác. Bạn cũng nên chia sẻ nếu bạn đã từng lập gia đình, mắc một căn bệnh STD nào đó v.v... Tất nhiên rồi, đừng tiết lộ tất cả những tật xấu này cùng một lúc.

Để giữ cho mối quan hệ luôn tiến triển thì sức hấp dẫn cần phải được duy trì suốt đời. Một trong những sai lầm cánh nam giới thường mắc phải là ngày càng trở nên thoải mái với người yêu. Bạn không đón nàng đi chơi nữa, không quan tâm chăm chút tới vẻ ngoài của mình, không để ý hay phớt lờ những vấn đề tiêu tiết của cô ấy và nhiều khi lãng quên cả những điều quan trọng cô ấy tình cờ nhắc đến. Thậm chí bạn còn thoải mái ợ hơi, gãi bụng trước mặt nàng. Nếu đó là người phụ nữ thật sự đặc biệt với bạn, hãy luôn đối xử với cô ấy như ngày mới yêu.

3

BẠN LUÔN LÀ NGƯỜI KHỞI XƯƠNG CHUYỆN ẤY

Chuyện ấy là một cuộc chơi bình đẳng. Đừng để gánh nặng của việc khởi động luôn là của bạn, thì thoảng hãy động viên để cô ấy bộc lộ mình nhiều hơn.

Cô ấy sẽ có dịp được khám phá bản thân nhiều hơn đồng thời cũng làm phong phú thêm đời sống của bạn.

2

BẠN THA THỨ DỄ DÀNG MỌI LẦM LỖI CỦA CÔ ẤY

Trong năm đầu yêu nhau, cô ấy có thể luôn có những cư xử hoàn hảo nhất, nhưng dù thế thì bạn cũng không nên bỏ qua dễ dàng những thói quen không hay của cô ấy. Nếu làm vậy, cô ấy sẽ quen với chúng hoặc tệ hơn sẽ làm mọi việc ngày càng tệ hơn. Bạn không nên tha thứ cho những hành vi khó chịu kiểu như la mắng bạn trước đám đông. Nếu bạn coi nhẹ những chuyện đó, chắc chắn nó sẽ để lại hậu quả đáng kể về sau.

1

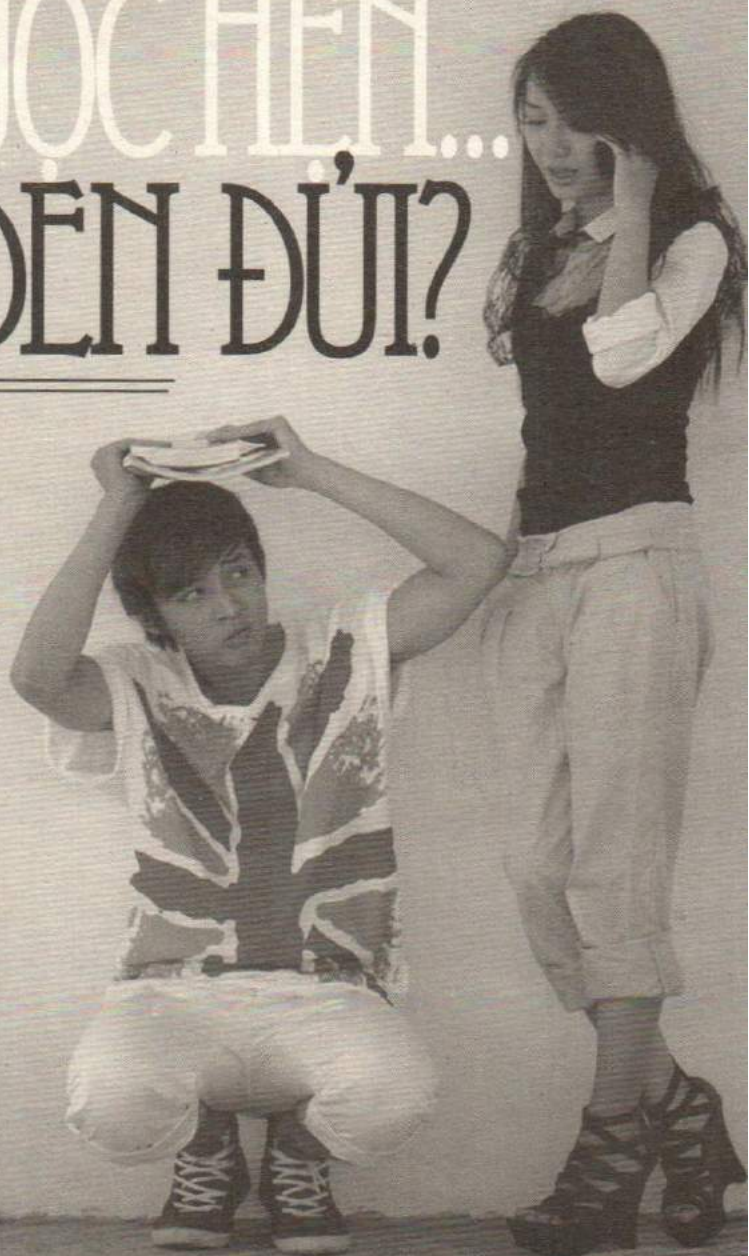
BẠN NGÓ LỜI YÊU QUÁ SỚM VÀ LIÊN TỤC NÓI LỜI YÊU CÔ ẤY

Những lời lẽ nhỏ bé này luôn đòi hỏi một sự “cẩn cơ” đáng kể, nếu không chúng sẽ trở thành vô nghĩa. Tất nhiên, phụ nữ lúc nào cũng muốn nghe lời ngọt ngào đó, nhưng việc lạm dụng chúng quá nhiều sẽ làm mất đi tính lãng mạn cần thiết. Hãy để dành chúng trong những dịp thật đặc biệt, hãy để cô ấy mong chờ được nghe chúng và chỉ nói khi bạn thực sự thấy cần phải làm như vậy.

HEN HỒ
SIÊU
BÍ KÍP

HEN HỒ
SIÊU
BÍ KÍP

NHỮNG CUỘC HEN... ĐẾN ĐÚI?

Hầu như ai cũng trải qua một (hoặc một vài) cuộc hẹn mà bạn cho là thật tồi tệ. Nhưng nếu cố gắng, bạn sẽ thấy những trải nghiệm khủng khiếp đó có thể thật sự cải thiện được những cuộc hẹn bạn sẽ có trong tương lai.

CÂU
CHUYÊN CỦA
CÁC CHÀNG
TRAI

MS. "ĐÚNG,
ĐÚNG, ĐÚNG"

"Chúng tôi hẹn gặp nhau ở một hiệu sách. Khi tôi nhặt một cuốn sách trinh thám - kiểu mà tôi thích, cô ấy cũng cầm một cuốn. Rõ ràng, chúng tôi có rất nhiều điểm giống nhau - đôi khi là... quá giống. Cô ấy đồng ý với mọi điều tôi nói, liên tục gật đầu.

Nếu tôi thích bóng rổ, cô ấy cũng thích. Nếu tôi ghét chương trình bản tin, cô ấy cũng ghét. Tôi có cảm giác như mình đang hẹn hò với... chính mình, chỉ có điều là tốn tiền gặp đôi mà thôi.

Rồi tôi nhận ra rằng thực ra, hai người yêu nhau và hơi... bất đồng với nhau một tẹo lại hay hơn. Khi một người đồng

ý với mọi điều người kia nói, thì hoặc là người đó đang quá lo lắng, hồi hộp, không thoải mái, hoặc là nói dối, hoặc đang cố quá mức hoặc là...

kết hợp của tất cả những thứ đó. Dù là trường hợp nào thì bạn cũng không nhìn được con người thật của họ. Sau này, tôi luôn chủ động lắng nghe những quan điểm khác biệt của người yêu mình.

Thậm chí, tôi còn cố "khuấy động phong trào" bằng cách nói một thứ gì đó thật kỳ quái, để đảm bảo rằng cô ấy được thể hiện con người thật của mình" (Hoàng Minh, 23t)

HẸN HÒ SIÊU BÍ KÍP

CÂU CHUYỆN CỦA CÁC CHÀNG TRAI

BUỔI HẸN BUỒN NGỦ

“Buổi hẹn hò của chúng tôi tuyệt vời được một lúc, thế rồi câu chuyện bắt đầu ỉu. Có vẻ như cô ấy đã hết hứng thú, nên tôi cũng “vặn nhỏ” hứng thú của mình đi. Dần dần, cả hai chúng tôi cùng nói ít đi cho đến khi chúng tôi cứ ngồi trơ ra đó trong im lặng, chỉ chờ người kia nói: “Thôi, ngày mai em phải dậy sớm nên...”. Hàng tháng sau, tôi mới giật mình khi nghe bạn của cô ấy nói rằng cô ấy rất thích tôi, nhưng cô ấy lại thấy hình như tôi không quan tâm đến cô ấy lắm vì thấy tôi im lặng. Từ đó, tôi nhận ra rằng trong một buổi hẹn, luôn cần thể hiện hết mình. Cư xử kiểu thờ ơ có thể là một rào chắn tốt để bạn đỡ bị tổn thương, nhưng nó cũng có thể khiến mọi thứ kết thúc sớm dù còn rất nhiều tiềm năng “

(Nhật Tùng, 24t).

TỐT KHI CẦN THIẾT

“Trước khi vào xem phim, cô ấy lịch sự nói rằng sẽ đi mua nước uống cho cả hai. Tôi nghĩ cô ấy thật chu đáo... cho đến khi tôi thấy cô ấy chen vào giữa mọi người đang xếp hàng và ra lệnh gay gắt cho người đứng bán hàng. Khi quay lại, cô ấy lại tỏ ra rất ngây thơ và dễ thương. Thế nhưng trong suốt thời gian sau đó thì tôi rất cả cở hợm vì cứ phải nói: “Xin lỗi” với những người mà cô ấy va phải, giẫm phải chân, hoặc thậm chí

là... quát. Đó là khi tôi nhận ra rằng cách mà một người đối xử với người khác - những người mà họ không quen biết hoặc không cần phải lấy lòng - mới cho biết con người thật sự của họ. Sau này, khi tôi hẹn hò với một cô gái khác, tôi thường chú ý đến những điều nhỏ nhỏ, như việc cô ấy có giữ cửa tiệm ăn cho người vào sau không, hay có nói xấu bạn bè không. Bằng cách đó, bạn sẽ biết cô ấy có khả năng đối xử với bạn thế nào nếu chẳng may hai người chia tay, hoặc không còn yêu nhau nữa” (Quang Huy, 20t).

CÂU
CHUYỆN CỦA
CÁC CHÀNG
TRAI

KHI THẦN CUPID “PHẢN PHÁO”

“Một người bạn tôi giới thiệu cho tôi một cô nàng. Cô gái này không cầu kỳ trong cách ăn mặc, hay nói đúng hơn, cô ấy có vẻ không mấy quan tâm đến ngoại hình. Tóc cô ấy để rối ren, áo như không là phẳng và ở đâu cũng nói rất to. Chẳng có gì ở cô ấy khiến tôi thấy hứng thú cả, đến nỗi sau đó, tôi gọi điện cho “thần Cupid” - tức người bạn của tôi - và hỏi: “Cậu nghĩ gì mà giới thiệu cô ta cho tớ hả?”. Ngay lập tức, bạn tôi quát: “Làm sao? Trông cậu có gì hơn cô ấy? Không phải hai người rất giống

nhau à?”. Và tôi nhận ra rằng nếu mình gây ấn tượng với bạn bè mình thế nào thì rõ ràng, mình sẽ gặp những người tương tự. “Tai nạn” này khuyến khích tôi để ý hơn đến cách mình ăn mặc và hành động.

Lời khuyên của tôi là bạn hãy lắng nghe khi bạn bè của bạn nói lý do tại sao họ giới thiệu người này người nọ cho bạn - dù lý do đó có thể là điều mà bạn không muốn nghe.

Bạn sẽ rút được một số kinh nghiệm cho chính mình” (Ngọc Lâm, 20t).

NGƯỜI KHÔNG DÀNH CHO MÌNH

“Đó là buổi tối hẹn hò kỳ cục nhất mà tôi từng tưởng tượng ra. “Hoàng tử Lãng mạn” làm tất cả mọi chuyện lãng mạn: Ăn ở một tiệm ăn có nến trên bàn rồi đến uống cà phê ở một quán rất xa xỉ có ca sĩ hát live. Thậm chí, anh ấy còn đề nghị được tặng tôi một chiếc khăn quàng rất đắt tiền. Cứ đi theo anh ta, nhưng tôi tự hỏi tại sao mình lại cảm thấy khó chịu cho chính những hành động mà trước đây, mình vẫn ngồi nhà mơ tưởng đến và coi đó là “lãng mạn tuyệt đối”. Đó là khi tôi nhận ra rằng nếu một người không dành cho bạn, không hợp với bạn, thì lãng mạn sẽ trở thành một thứ tương đương với “sến”. Dù anh ta là người lãng mạn nhất, hào hiệp nhất trên Trái Đất, nhưng nếu bạn thích một người thật thoải mái, thậm chí hơi ương bướng chẳng hạn, thì bạn cần tìm một người khác.

Và đừng cảm thấy tội lỗi nếu bạn không thích một người đối xử quá tốt với bạn. Bởi vì điều bạn cần là một người mà bạn thật sự thích” (Giang Hân, 19t).

HEN HỒ
SIÊU
BÍ KÍP

CÂU
CHUYÊN CỦA
CÁC CÔ
GÁI

HÃY LÀ CHÍNH MÌNH!

“Vì công việc, tôi đến dự một buổi party của một nhà thiết kế thời trang. Tại đó hầu như toàn là người trong giới. Nhưng một anh chàng trông rất “hot”, mặc quần jeans CK và dùng điện thoại iPhone lại tỏ ra rất có cảm tình với tôi và mời tôi đi chơi. Một tuần sau, chúng tôi gặp nhau ở một tiệm ăn khá sang trọng. Anh ấy tỏ ra thất vọng rõ rệt khi thấy tôi ăn mặc bình thường và để tóc thẳng, thậm chí không vuốt gel. Tôi biết điều đó vì ngay khi thấy tôi, anh ấy hỏi: “Hàng ngày em vẫn ăn mặc và để tóc thế này à?”. Khi chúng tôi ngồi xuống bàn được một lúc, anh ta “chợt nhớ ra” rằng anh ta để quên ví. Cũng tốt! Vì trong lúc ngồi cùng tôi thì cứ 30 giây anh ta lại đứng dậy để nghe hoặc gọi điện thoại. Và tôi nhận ra rằng nếu bạn gặp một người khi bạn đang không thật sự là chính con người mình thì thật khó để hai người “kết nối” với nhau. Tôi đã gặp anh ta ở một buổi party mà tôi không thích, trong một khung cảnh không hợp với con người tôi. Tức là, khi bạn cảm thấy xa lạ trong môi trường của anh ấy, thì có thể về lâu dài, hai người cũng không thể tương thích được” (Minh Anh, 24t).

CÂU
CHUYÊN CỦA
CÁC CÔ
GÁI

CÂU
CHUYÊN CỦA
CÁC CÔ
GÁI

ANH CHÀNG
GÌ-CŨNG-GIỎI

“Trong buổi hẹn đầu tiên của chúng tôi, anh ấy nhất định không cho tôi gọi món bít-tết hơi tái và nói rằng tôi cần phải “học cách thích” món thịt thật chín. Tuy hơi bất ngờ, nhưng tôi nghĩ rằng có thể đây là chàng trai mang tính cách “hiệp sĩ”, luôn muốn che chở cho người khác. Nhưng đến buổi hẹn thứ hai, khi tôi khen rằng anh ấy trông thật chắc chắn thì anh ấy đã kể rằng hôm nào mình cũng đi tập thể hình và có lần đã... nện cho “thằng hàng xóm” một trận vì “can tội” sáng sớm đã nói to! Khỏi phải nói tôi đã... sợ anh ta đến mức nào. Và tôi thấy rằng linh cảm của mình đã không nhầm. Lẽ ra tôi phải biết anh ta là người không phù hợp ngay từ khi anh ta không tin rằng là một người trưởng thành, tôi phải biết rõ mình thích ăn gì và ăn như thế nào. Tôi thấy hẹn hò cũng giống như lái xe. Nếu bạn đi chậm lại khi bạn nhìn thấy đèn vàng, thì bạn sẽ không phải phanh gấp khi đèn chuyển sang đỏ”
(Kiều Oanh, 23t).

HẸN HỒ
SIÊU
BÍ KÍP

NÓI 1 HIỂU 10

Em đúng là người
bạn tốt.

Và chỉ là BẠN
thôi em nhé!

Khi nào rảnh đi
cà phê nhé!

Anh muốn mời
em đi chơi ngay
hôm nay hoặc
ngày ngày mai nhưng
sợ em từ chối.

(Chọn địa điểm cho buổi
hẹn): Chúng ta gặp nhau
ngay tại quán đó luôn nhé!

Chúng ta chỉ mới tìm hiểu,
chưa là gì cả. Anh không
định ghé nhà đón em để
gây bất cứ hiểu lầm nào.

Mối quan hệ gần nhất của
em kéo dài được bao lâu?

Anh muốn biết liệu em có
phải là những cô nàng
"không quá 3 tháng" không.

HEN HỒ STÊU BÍ KÍP

Ừ, chắc là em đúng!

Anh nghĩ em sai nhưng anh mệt, không muốn tranh cãi nữa.

Bộ đồ này lạ lạ.

Anh thấy style này kỳ cục, nhưng sợ em chê anh quê không biết một mới.

Anh chỉ cần không gian riêng một chút xíu.

Ước gì em đi làm việc gì đó khác, để anh yên.

Em nhạy cảm quá!

Em làm lỗi rồi đó.

Ừ, chắc là em đúng!

Anh nghĩ em sai nhưng anh mệt, không muốn tranh cãi nữa.

Chuyện đây dài lắm, hôm nào đó anh sẽ kể.

Bây giờ anh chưa ... nghĩ ra/ Anh đang đợi em quên luôn chuyện đó đây!

Anh không hiểu thằng cha kia có gì mà con gái hú hét âm ỹ.

Anh đang cảm thấy không an toàn! Nói gì đó cho anh an tâm đi!/ Khen anh đi! Khen anh đi!

Hôm nay em chỉ hẹn gặp các bạn của mình thật chứ?

Hôm nay em xinh hơn bình thường.

Anh mặc vậy được không?

Anh lười đổi đồ lắm, cho nên tốt nhất em nói như vậy là được rồi.

HEN HỒ SIÊU BÍ KÍP

Ôi, mẹ anh cứ hay
hầm hầm như thế
với tất cả mọi người.

*Thật sự thì hình
như mẹ anh
không ưa em.*

Anh là người suy nghĩ kỹ
và hiếm khi vội vàng.

*Anh chưa thể kết luận
được liệu em có phải là
đối tượng hay không.*

Em thân với đám bạn
của mình nhỉ?

*Em quan tâm đến
tụi nó hơn cả anh.*

Anh chỉ mới biết cô ấy thôi.

*Thật ra là nhiều
hơn "biết" một chút.*

Cô bạn em dễ thương nhỉ!

*Em giới thiệu anh với
cô ấy được không?*

Mấy đứa em nhà anh hỏi em hoài.

*Anh rất mong muốn
hai đứa mình thành một đôi.*

Mấy đám bạn anh ai cũng khen em.

Anh yêu em!

Anh chàng kia (gã bạn em)
tốt bụng quá nhỉ?

*Anh ta có phải là bạn
traai của em không?*

Anh hơi dờ giao tiếp.

*Hoặc em chưa phải là
đối tượng để anh đủ
cố gắng.*

Anh sẽ gọi lại em sau.

*Anh sẽ gọi em
lúc nào đó trong vòng
... 3 tháng tới.*

Anh không có ý
như thế.

*Nói cái gì cũng
được, miễn em
hết giận.*

Bạn sốc toàn tập khi thấy cô bạn thân
tay trong tay với Ex của mình? Đừng
để mối quan hệ ấy "củ hành" bạn.

HEN HỒ
SIÊU
BÍ KÍP

KHI
BẠN THÂN
HEN HỒ
VỚI EX

HẸN HÒ
SIÊU
BÍ KÍP

1

MỘT SỰ THẬT CẦN ĐƯỢC SÁNG TỎ.

Hãy nói chuyện thẳng thắn với cô bạn thân để biết được lí do tại sao cô ấy lại hẹn hò với Ex của bạn. Và điều quan trọng nhất là bắt đầu từ khi nào? Nếu chuyện đó xảy ra ngay sau khi chia tay thì bạn phần nào có thể chấp nhận dù chẳng mấy vui vẻ gì. Còn trường hợp tệ hơn - họ hẹn hò từ trước khi bạn và Ex chia tay thì sao? Một đây. Có lẽ lúc này bạn cũng nên xem xét lại tình bạn của mình.

***Gỡ rối:** Nếu bạn không muốn làm hỏng mối quan hệ bạn bè thắm thiết bao lâu nay chỉ vì một chàng trai, hãy dàn xếp một bữa tiệc nhỏ với cô bạn thân. Khi hai bạn chỉ có một mình, cô ấy sẽ nói chuyện cởi mở hơn nhiều!*

2

DÀNH THÊM THỜI GIAN CHO BẠN BÈ.

Cách tốt nhất để vượt qua khó khăn chính là đi shopping với những cô nàng chiến hữu thân thiết của bạn. Lên lịch những chuyến nấu nướng tại gia, những buổi đi xem phim, v.v... Đừng quên những cô bạn này còn là quân sư cực ổn đấy! Họ sẽ cho bạn những lời khuyên miễn phí và một bờ vai ấm áp để dựa vào. Nhớ là một điều dù phiền muộn đến đâu thì sau khi được chia sẻ chỉ còn lại 50% nỗi buồn trong đó.

***Tập vui cho trái tim bạn:** Mời các cô nương tới nhà bạn để cùng nấu một món gì đó như bún bò chẳng hạn, bạn sẽ cảm thấy vui ngay thôi!*

3

HÃY NGHĨ ĐẾN TƯƠNG LAI

Các ngôi sao Paris Hilton, Cameron Diaz, Jennifer Aniston đều để người yêu rơi vào tay những người bạn đồng nghiệp. Thế nhưng cách giải quyết vấn đề của họ lại vô cùng đơn giản. Ngừng ngay việc nhìn lại quá khứ và bắt đầu suy nghĩ về những dự định trong tương lai. Bạn cũng làm tốt giống như họ phải không nào?

Hãy quên Ex của bạn đi: Bằng cách lên một danh sách những khuyết điểm của Ex và vui mừng rằng bạn không còn phải đối mặt với chúng nữa.

4

ĐỪNG LẮNG TRÁNH "HỌ"

Không thể trách bạn được vì cảm thấy khó chịu mỗi khi nhìn "họ" tình tứ đi bên nhau. Nhưng dù có cố tình tránh mặt thì thế nào chả có lần bạn "đụng" hai người ngoài đường hay ở một quán nước quen thuộc của cả ba. Vì thế, nếu có gặp thì cũng cứ dang hoàng mà chào hỏi họ. Bạn là người lịch sự mà.

Tập vui cho trái tim bạn: Cứ tiếp tục tươi cười và tận hưởng cuộc sống của bạn đi. Dần dà Ex của bạn sẽ sớm nhận ra rằng anh ta đã mắc một sai lầm quá lớn là chia tay với một cô nàng tuyệt vời như bạn.

5

ĐI "CÂU CÁ" TIẾP NÀO!

Biển vô cùng rộng lớn, nếu bạn có lỡ để mất một con cá, thì vẫn có hàng trăm, hàng nghìn chú cá khác đang loăng quăng ngoài kia. Vậy sao phải vật vã nhỉ?

Giăng lưới: Bạn còn nhớ anh chàng mà bạn luôn "bỏ kết" trước khi gặp Ex chứ! Thử bắt chuyện với anh ấy xem sao, biết đâu đây lại là sự mở đầu cho một cái gì hay ho hơn?

KHI CÁC CUNG BỊ AI KIA BIẾN THÀNH HƯƠNG CAO CỎ

Bạch Dương: Không sao, cà phê một mình càng đỡ tốn tiền.

Kim Ngưu: Chỉ cần người ta không gặp chuyện gì bất trắc là ukie rồi.

Song Tử: Chờ 5 phút, đổi bỏ về (có điều khả năng Thần Cao Su Song Tử đến muộn 2 tiếng là rất cao)

Cự Giải: Quên chuyện có lần sau đi nhà!

Sử Tử: Cái kính vút hết đồ "nó" tặng đi cho bỏ ghét.

Xử Nữ: Về nhà tự kỉ: "Không hiểu mình có làm gì có lỗi với người ấy không?"

Thiên Bình: Triển khai
"chiến tranh lạnh".

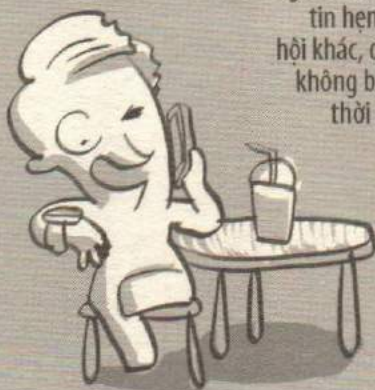
Thần Nông: Hóa
thành con chim cú.

Nhân Mã: Chờ đợi đến
cùng, cho dù hóa thành
nàng Tô Thị cũng đành.

Ma Kết: Chờ đến
giờ G rồi nhấn
tin hẹn một
hội khác, quyết
không bỏ phí
thời gian.

Bảo Bình: Nước mắt như mưa vì cảm
thấy bị tổn thương nặng nề.

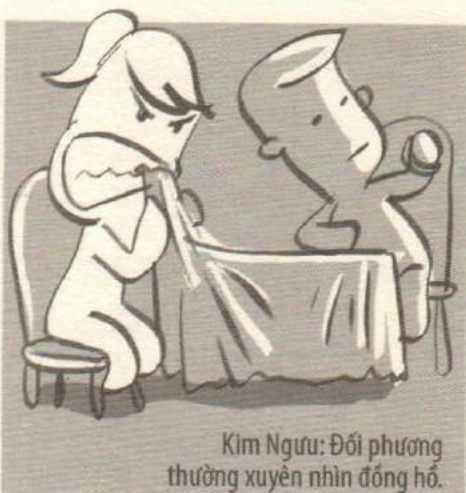
Song Ngư: Xả xì trét vào shopping.

ĐIỀU CÁC CUNG GHÉT NHẤT KHI HẸN HÒ

Bạch Dương: Nói năng bỏ bã, thịt cá văng vào mặt tử tung.

Kim Ngưu: Đối phương thường xuyên nhìn đồng hồ.

Song Tử: Gặp phải một em mặt hót-gơn, nào nhẵn tron, nói gì chả hiểu.

Cự Giải: Đừng chêm gió trước mặt em ghen, em thích từ tốn.

Sư Tử: Cấm đừng đến hình thức của Sư Tử, cho dù hôm nay quả thực họ rất, e hèm, thế nào nhỉ, rất, e hèm...

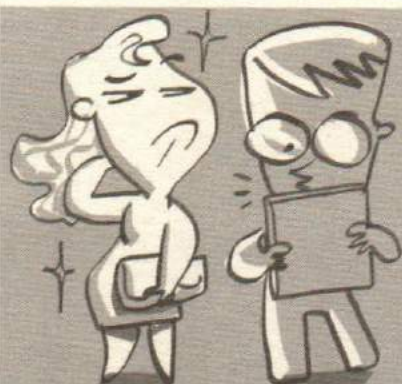

Xử Nữ: Đến muộn thì đừng lí do lí trầu!

Thiên Bình: Lặp lại những câu chuyện nghìn năm vẫn thế.

Thần Nông: Hen nhầm đối tác có vẻ được sinh ra từ bát nước ốc.

Nhân Mã: Người ta quá kì bo tôi khen, khiến 1 tuần kì công chuẩn bị cho cuộc hen thành công cốc.

Ma Kết:
Giờ giấc
cao su.

Bảo Bình:
"Ai kia" có
quá nhiều
người gọi
điện trong
buổi hen.

Song Ngư: Tưởng Ngư Ngư nói gì cũng là thật.

CUNG NÀO NÊN HẸN CUNG NÀO?

Ôi! Em nuôi nó mấy năm rồi mà vẫn cứ nghĩ nó là con chó cơ đấy!

...con mèo nhà em trông ngộ quá

Bạch Dương: Song Ngư nói gì Bạch Dương cũng thấy đúng. Ồ, thế mới lạ!

Kim Ngưu: Ma Kết có biệt tài biến một kẻ ù lì như Ngưu nhảy cà tung giữa phố.

Song Tử: Chỉ Thiên Bình mới hiểu, Tử đang yêu nhường nào.

Cự Giải: Chỉ cần có mặt Xử Nữ, cần gì Disneyland với Universal nữa :>

Sư Tử: Cự Giải nhất quả đất.

Xử Nữ: Nhân Mã luôn biết cách xoa dịu trái tim siêu nhạy cảm của Nữ.

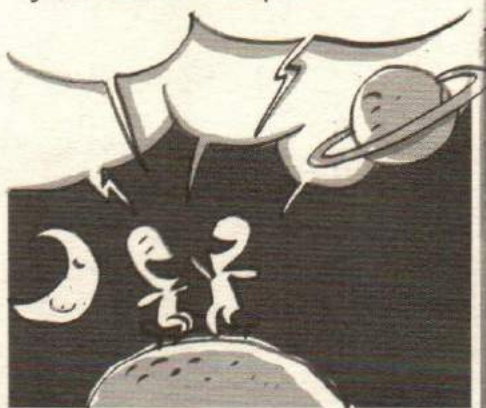

Thiên Bình: Lúc nào Bạch Dương cũng sẵn sàng biến thành tác kẻ hoa để phục vụ Thiên Bình.

Thần Nông: Chẳng ai hiểu Thần Nông hơn chính Thần Nông.

Nhanh Mã: Có Kim Ngưu luôn luôn lắng nghe, luôn luôn thấu hiểu là quá đủ.

Ma Kết: Song Tử biết hứa theo những ý nghĩ quái chiêu của Ma Kết để cuộc hẹn thêm phần bí ẩn.

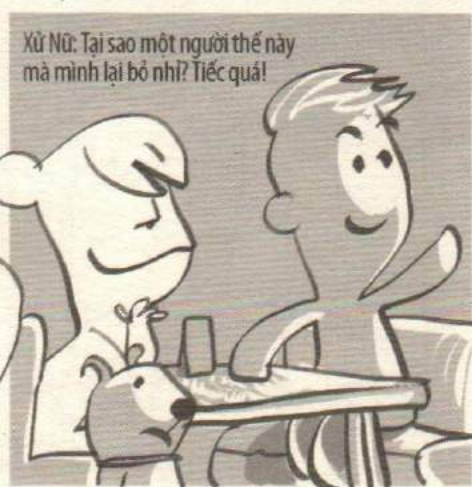
Bảo Bình: Sự lạnh lùng của Sư Tử lại được Bảo Bình thích mới chết chứ!

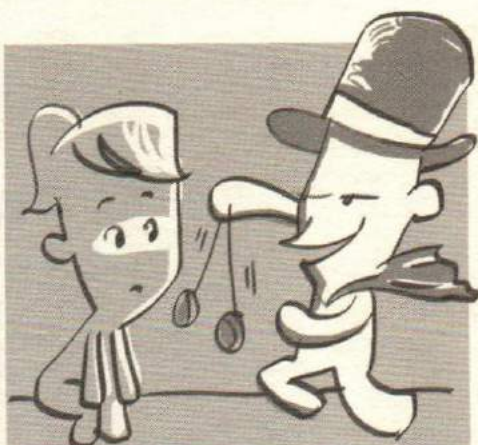
Song Ngư: Bảo Bình luôn biết cách để những phút hôn dỗi của Ngư Ngư trở thành màn hài kịch vui vẻ.

KHI CÁC CUNG CÓ HẸN VỚI TÌNH CŨ

Thiên Bình:
Run rẩy, hồi
hộp như lần
đầu đi gặp
người yêu.

Thần Nông: "Thôi miên" luôn tình cũ
bằng khả năng hàn gán siêu phẩm.

Nhân Mã: Cứ
rồi bỏ qua,
hẹn hò gì!

CHÀO ...E...M!
KH...Ồ...E
K...H..Ồ..N..G...?

Ma Kết: Bất Ex hứa
là sẽ ngồi xa xa một
chút cho đỡ bị hiểu
nhầm.

Bão Bình:
Cả buổi chỉ
đay nghiến
lại những
gì tệ nhất
mà Ex đã
gây ra cho
mình.

Song Ngư:
Diễn kịch trước gương cả tuần
xem nên nói gì với tình cũ.

CÁC CUNG HẸN GẶP NGƯỜI THỨ BA

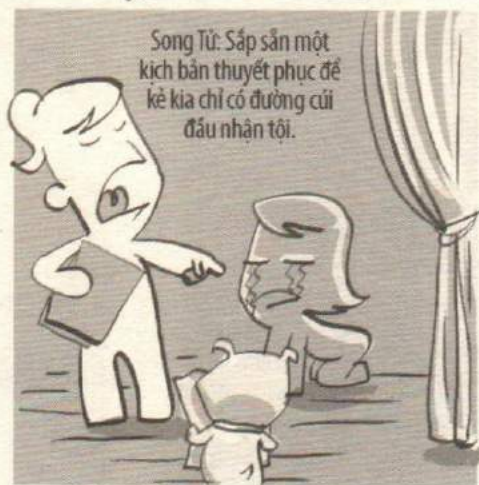
Bach Dương: Có muốn làm
không chị nhường?!

Kim Ngưu: Ngưu tâm
niềm sẽ không bao
giờ rút lui nên lúc
gặp tình địch luôn ở
tư thế cửa trên.

Song Tử: Sắp sẵn một
kịch bản thuyết phục để
kẻ kia chỉ có đường cúi
đầu nhận tội.

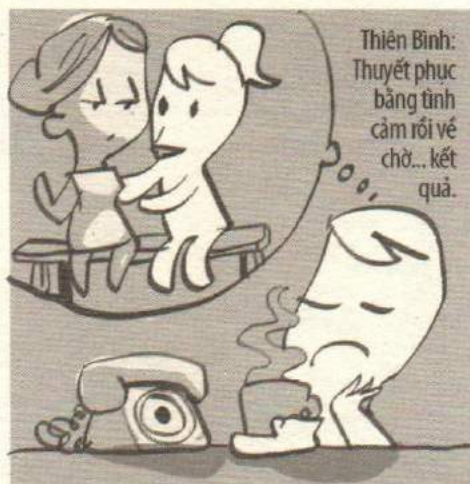

Cửu Giải: Ở ngoài nhìn vào lại tưởng chính Giải là người
thứ ba chứ không phải kẻ kia.

Sư Tử: Nói một lời rồi
về, không cho "nổ" cơ
hội phản pháo.

Xử Nữ: Trước
khi đi, dặn
ban: "Nếu 2
tiếng chưa
thấy tao về,
nhớ báo với
công an".

CÁC CUNG THÍCH ĐƯỢC HẸN YÊU Ở ĐÂU?

Bạch Dương: Cà phê vỉa hè cho nó dân dã. Lúc không biết nói gì còn nhìn người này người kia cho đỡ nhát.

Kim Ngưu: Quán phở bò (vì Ngưu rất ngày thơ, nghĩ rằng có thức mới vực được yêu).

Song Tử: Một quán cà phê lãng mạn với vô số các đôi yêu nhau.

Cự Giải: Một không gian riêng tư, không bị ai làm phiền (ngọn cây chẳng hạn).

Sư Tử: Ở biển với sóng vỗ rì rào, với điều kiện phải có thật nhiều hải sản ngon tuyệt hảo, chẹp!

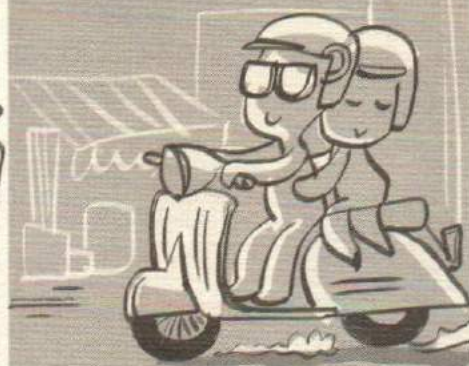

Xử Nữ: Cùng nắm tay nhau đi dạo trong công viên.

Thiên Bình: Quán cà phê kiểu Pháp với nến và hoa hồng, nhưng nhất thiết phải có quà tặng tình yêu.

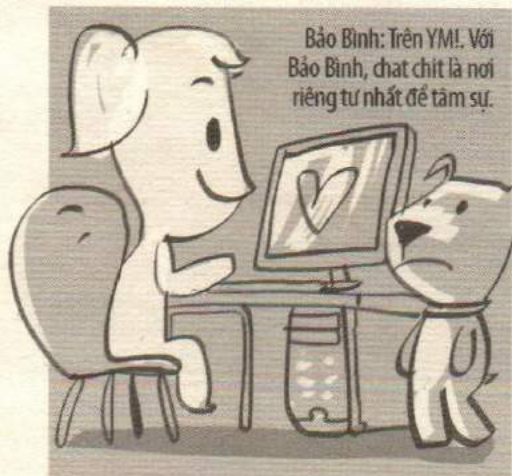
Thần Nông: Đèo nhau lướt phố là thích nhất!

Nhân Mã: Chỗ nào cũng được nhưng phải có nhiều người cho... an toàn.

Ma Kết: Nơi nào hai người gặp nhau, nơi ấy là thiên đường (lãng mạn chưa?).

Bảo Bình: Trên YM! Với Bảo Bình, chat chít là nơi riêng tư nhất để tâm sự.

Song Ngư: Bất cứ nơi nào người kia muốn.

hẹn yêu

**ĐẶC SAN KỶ NIỆM 10 NĂM XUẤT BẢN
2! NGƯỜI TRẺ VIỆT**

BAN BIÊN TẬP:

Tổng Biên Tập: Nguyễn Huy Lộc

Phó Tổng Biên Tập:

Nguyễn Quốc Triển - Lê Thanh Hà - Phạm Công Luận

BAN CHUYÊN ĐỀ

Trưởng ban: Hoàng Anh Tú

Phó ban phụ trách nội dung: Phạm Hoàng Mai - Ngô Thùy Dương

BAN BIÊN SOẠN:

Phạm Lữ Ân - Hoàng Anh Tú

Phan Hồn Nhiên - Trần Lê Ngọc Bích

Thư ký toà soạn: Nguyễn Đức Long

Phản hồi và đóng góp nội dung: noihoitraitim2010@gmail.com

Phụ trách sự kiện - truyền thông:

Giang Thế An (0989.76.75.74)

Trợ lý: Nguyễn Ánh Tuyết - Đỗ Ngọc Khôi

Phụ trách mỹ thuật:

Nguyễn Kim Duyên

Phụ trách Fan Page

(www.facebook.com/haynoiyeuthoi)

Lê Nguyễn Nhật Linh

Phụ trách phát hành:

Miền Bắc: Trần Hương Nam (04) 38217161

Miền Nam: Hà Tiên (08) 39318280

Miền Trung: Mr Tài 0913409123

BIA: KID

MINH HỌA: KID - Lê Long

TRÌNH BÀY: Vân Trang - Nguyễn Việt Anh

SỬA BÀN IN: An Tôn - Ngọc Lan

XUẤT BẢN VÀ PHÁT HÀNH:

BÁO SINH VIÊN VIỆT NAM - HOA HỌC TRÒ

Tòa soạn và trị sự: Số 5 Hòa Mã - Quận Hai Bà Trưng - Hà Nội

ĐT: (84.4) 38217162 - Fax: (84.4) 39781477

Ban Đại diện tại TP. Hồ Chí Minh

Số 502 Lê Văn Sỹ - Quận 3 - TP. Hồ Chí Minh

ĐT: (84.8) 39312189 - Fax: (84.4) 39312188

E-mail: svvnht.bdd@hcm.vnn.vn

Văn phòng Đại diện tại TP. Đà Nẵng:

Số 119 đường Đồng Đa - Quận Hải Châu - TP. Đà Nẵng

ĐT/Fax: 0511 3840878

Khổ: 14x24cm. Quyết định xuất bản số 75/GP-XBĐS/CBC-Bộ TT&TT
cấp ngày 07 tháng 7 năm 2011

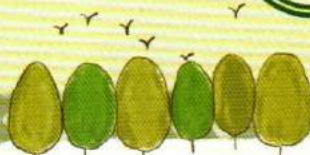
In tại Công ty In Tạp chí Cộng Sản, 38 Bà Triệu, Hà Nội
Và Công ty In QĐ2, 65 Hồ Văn Huê, P.9, Q.Phú Nhuận, TP.HCM.
Cùng tổ hợp truyền thông: 2! - 2! ĐẸP - TIKICHITI - LỐI YÊU
Bản quyền thuộc về Báo Sinh Viên Việt Nam - Hoa Học Trò, 2012.
Nghiem cấm và truy tố mọi hành vi in sao bất hợp pháp.

thực đơn hẹn hò

Cần câu để ĐÚ cho
một cuộc hẹn này!
Tớ:

from: _____

to: _____

Bởi dành để bạn hẹn với "ai đó" của bạn

HEART AIRLINE trân trọng kính mời
quý khách

Vì quý khách đã sử dụng
THỰC ĐƠN HẸN HÒ một cách tuyệt
vời nhất nên **HEART AIRLINE** tặng
quý khách tấm vé này với cam kết

Miễn phí dịch vụ bay vào
TRÁI TIM của tớ

Được sử dụng **THỜI GIAN** cũng như
CẢM XÚC của tớ trong mọi cuộc hẹn hò
sau này

Được cung cấp đầy đủ **NỤ HÔN** cũng
như **NHỮNG CÁI ỒM** từ tớ
Được nhận đầy đủ sự **TIN TƯỞNG** cũng
như **HẠNH PHÚC** từ tớ

Luôn được **NĂM TAY** ở bất cứ nơi nào
khi chúng ta ở bên nhau

Có mặt trong mọi **GIẤC MƠ** cũng như
CUỘC SỐNG của tớ

KHAI VỊ

☒ Nụ cười đẹp nhất của tớ
☒ Một món quà dễ thương

MÓN CHÍNH

☒ Những câu chuyện thú vị
☒ Sự lắng nghe của tớ

TRÁNG MIỆNG

☒ Một cái ôm thật chặt
 thay lời cảm ơn
☒ Sự tin tưởng của tớ
 dành cho cậu

Khuyến cáo:
 Vé này chỉ có giá trị
 một chiều. Khi quý khách
 muốn bay trở ra
 sẽ phải trả thêm.
 HEART AIRLINE

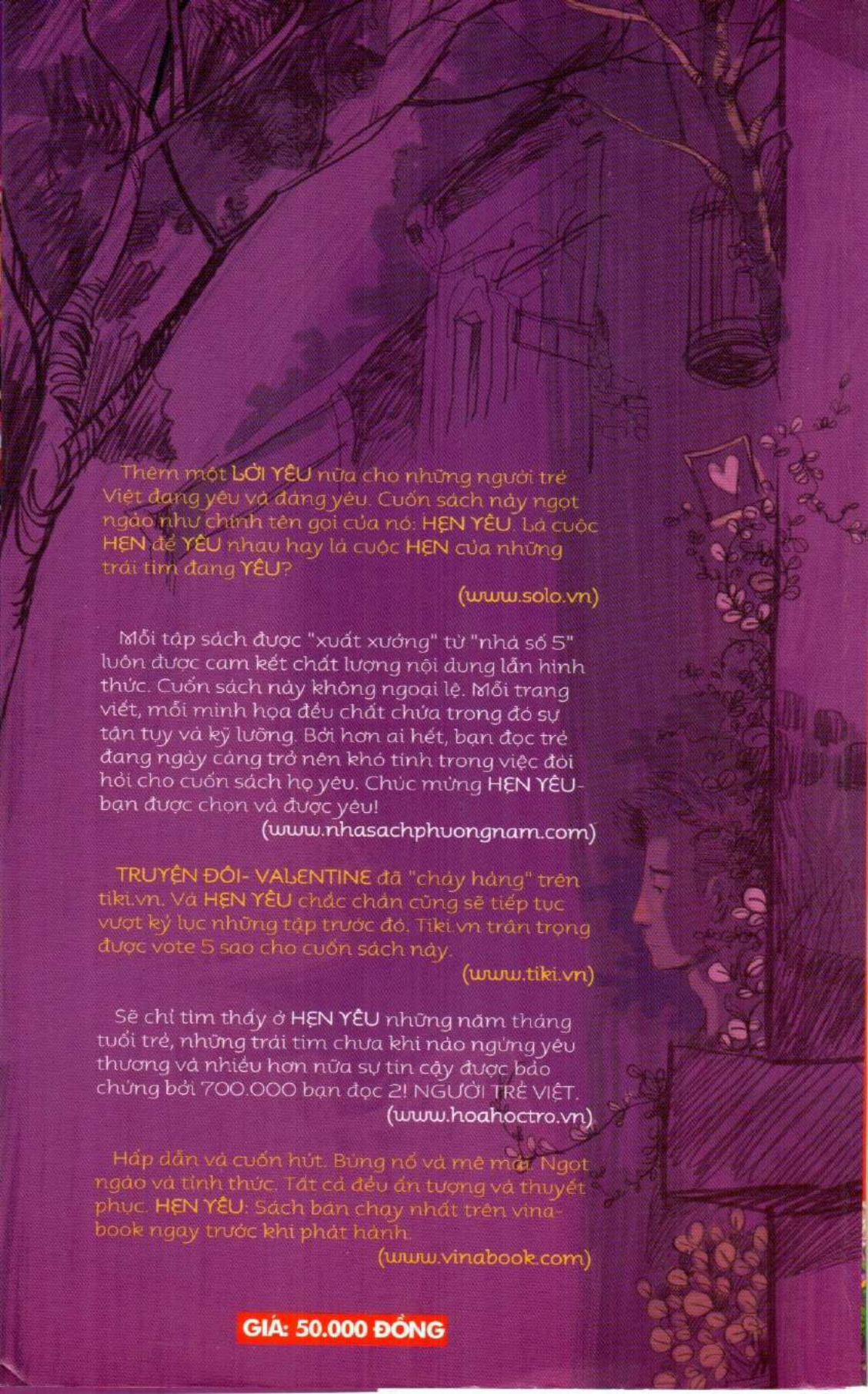
Vé môt chiều

from: _____

to: _____

Bởi vì
 dành tặng cho người đã vượt qua
 cuộc hẹn trước đây của bạn.

Thêm một **LỜI YÊU** nữa cho những người trẻ Việt đang yêu và đang yêu. Cuốn sách này ngọt ngào như chính tên gọi của nó: **HẸN YÊU**. Là cuộc **HẸN** để **YÊU** nhau hay là cuộc **HẸN** của những trái tim đang **YÊU**?

(www.solo.vn)

Mỗi tập sách được "xuất xưởng" từ "nhà số 5" luôn được cam kết chất lượng nội dung lẫn hình thức. Cuốn sách này không ngoại lệ. Mỗi trang viết, mỗi minh họa đều chất chứa trong đó sự tận tụy và kỹ lưỡng. Bởi hơn ai hết, bạn đọc trẻ đang ngày càng trở nên khó tính trong việc đòi hỏi cho cuốn sách họ yêu. Chúc mừng **HẸN YÊU** - bạn được chọn và được yêu!

(www.nhasachphuongnam.com)

TRUYỆN ĐÔI- VALENTINE đã "cháy hàng" trên tiki.vn. Và **HẸN YÊU** chắc chắn cũng sẽ tiếp tục vượt kỷ lục những tập trước đó. Tiki.vn trân trọng được vote 5 sao cho cuốn sách này.

(www.tiki.vn)

Sẽ chỉ tìm thấy ở **HẸN YÊU** những năm tháng tuổi trẻ, những trái tim chưa khi nào ngừng yêu thương và nhiều hơn nữa sự tin cậy được bảo chứng bởi 700.000 bạn đọc 2! **NGƯỜI TRẺ VIỆT**.

(www.hoahoctro.vn)

Hấp dẫn và cuốn hút. Bùng nổ và mê mẩn. Ngọt ngào và tình thức. Tất cả đều ấn tượng và thuyết phục. **HẸN YÊU**: Sách bán chạy nhất trên vina-book ngay trước khi phát hành.

(www.vinabook.com)

GIÁ: 50.000 ĐỒNG